

Συνέντευξη

Δημήτρης Μητσοτάκης

Οι νέοι απαιτούν
όσα εγκαταλείψαμε

> σελ. 17

Τώρα για την
ακρίβεια φταίνε
οι... Χούθι
κι όχι τα κέρδη

> σελ. 5

Τύμπανα
πολέμου από
τη Μεσόγειο
έως την Ασία

> σελ. 23

► Εφημερίδα της αντικαπιταλιστικής κομμουνιστικής Αριστεράς

► www.prin.gr

€ 2

PRIN

► ΣΑΒΒΑΤΟ 20 - ΚΥΡΙΑΚΗ 21 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 2024

ΕΤΟΣ 33° ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 1.651

Στους δρόμους γράφεται ιστορία

Η πατρίδα των εφοπλιστών

Προκλητικές και ταυτόχρονα αποκαλυπτικές ήταν οι δηλώσεις του Νίκου Δένδια. Η ελληνική φρεγάτα θα αποπλεύσει για την Ερυθρά Θάλασσα, υποστήριξε, για «την προστασία των ζωτικών συμφερόντων της πατρίδας μας»! Δηλαδή των συμφερόντων των Ελλήνων εφοπλιστών που κάνουν σκιάδες μπίζνες, χωρίς να πληρώνουν δεκάρα σε φόρους, με σημαίες τύπου νήσων Μάρσαλ και φθηνούς ναυτεργάτες. Ιδού η σημαία της πατρίδας του Δένδια, του Μητσοτάκη και των εφοπλιστών: Τα κέρδη! Γι' αυτό σέρνουν τον λαό σε πολεμικές εκστρατείες με φορτίο mega-εξοπλισμούς.

Αφιέρωμα

Λένιν: θεωρία και πράξη της επανάστασης

100 χρόνια από τον θάνατο του ηγέτη των μπολσεβίκων, το έργο του παραμένει επίκαιρο. Γράφουν: Δ. Γρηγορόπουλος, Η. Ιωακείμογλου, Ν. Πελεκούδας, Μ. Συριόπουλος, Κ. Τριχιός.

>>> σελ. 11-16

Φουσκώνει το ποτάμι του φοιτητικού κινήματος κατά των ιδιωτικών ΑΕΙ, για δημόσια δωρεάν εκπαίδευση. Στον αγώνα μαθητές και εκπαιδευτικοί. Με μέτωπο παιδείας-εργασίας-δημοκρατίας και συστράτευση όλων των μαχόμενων δυνάμεων, η κυβέρνηση μπορεί να πτηνηθεί.

>>> σελ. 3, 8-9

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΕΜΜΟΣ

editorial

Διαζύγιο
Μητσοτάκη και
δικαιωμάτων

Ως μέγα εκσυγχρονιστή και υπερασπιστή των ανθρωπίνων δικαιωμάτων εμφανίζουν τα φιλοκυβερνητικά ΜΜΕ τον Κυριάκο Μητσοτάκη επειδή δρομολογεί το νομοσχέδιο για τα ομόφυλα ζευγάρια παρά τις αντιδράσεις της ακροδεξιάς πτέρυγας του κόμματός του. Πώς μπορεί ωστόσο ο Κυριάκος Μητσοτάκης να παρουσιάζεται ως «προοδευτικός», όταν το ελληνικό κράτος καταδικάζεται από το ευρωπαϊκό δικαστήριο ανθρωπίνων δικαιωμάτων για θανάσιμο πυροβολισμό Σύρου πρόσφυγα από λιμενικούς και η είδηση περνάει «στα ψιλά», ενώ οι ίδιες παράνομες πρακτικές συνεχίζονται απρόσκοπτα; Παράλληλα, στην Ελλάδα που ο Μητσοτάκης υποσχεται ότι θα μετατρέψει σε «νέα Σιγκαπούρη», τα σύγχρονα δουλεμπορικά, νομικές φήρμες και γραφεία ενοκίασης εργαζομένων, ξεδιάντροπα βάζουν αγγελίες υποσχόμενα σε εργολάβους κατασκευαστικών εταιρειών «φθηνά εργατικά χέρια», δηλαδή εργάτες-σκλάβους από φτωχές χώρες.

Σε συνοικίες της Αθήνας «ευτυχημένοι δανειολήπτες» φιλάνε το χέρι του πρωθυπουργού μπροστά στις κάμερες, ενώ στην πραγματικότητα εκατοντάδες λαϊκές κατοικίες βρίσκονται απροστάτευτες στα νύχια των servicers και των funds.

Ακόμα και στις διεφθαρμένες μέχρι το μεδούλι Βρυξέλλες στηλιτεύεται το «κράτος δικαίου» στην Ελλάδα, όπου η μαφία αλωνίζει κι εκτελεί συμβόλαια θανάτου μέρα μεσημέρι, η ελευθερία του Τύπου βρίσκεται υπό διωγμό, δημοσιογράφοι δολοφονούνται και παρακολουθούνται με παράνομα λογισμικά.

Εκτός από έλλειμμα δημοκρατίας, ακόμα μεγαλύτερο είναι το κοινωνικό έλλειμμα, με την Ελλάδα να είναι πρωταθλήτρια στην ακρίβεια, αλλά ουραγός σε μισθούς, επιδόματα και καλοπληρωμένες θέσεις εργασίας. Ταυτόχρονα, το «κράτος δικαίου» του Μητσοτάκη ανοίγει κεφάλια φοιτητών που αγωνίζονται για δημόσια και δωρεάν παιδεία και ποινικοποιεί την αλληλεγγύη, καταδικάζοντας ή συνεχίζοντας τη δίωξη αγωνιστών που συμμετείχαν σε κινητοποιήσεις κατά της αργαγής πρώτης κατοικίας.

Γιώργος Τσαντίκος

Η «μπουμεροσύνη» κατά ένα σημαντικό ποσοστό έχει να κάνει και με την ποσότητα ήττας που έχεις φάει. Αν δηλαδή πιστεύεις ότι όλα έχουν φιλοτελειώσει, εύκολα οι αναμνήσεις γίνονται πίνακες σε μουσείο: για επισκέπτες, σε προθήκες για κριτικούς και αναλυτές.

Οι μεγάλες
εκπλήξεις

Μια από τις πιο μεγάλες εκπλήξεις που μπορεί να ζήσει ένας άνθρωπος είναι να βλέπει άλλους ανθρώπους να πεισιμώνουν και να τα βάζουν με πράγματα που αυτός θεωρούσε χαμένα.

Ή ληγμένα.

Ή περαστικά.

Ή παλιά.

Η «μπουμεροσύνη» κατά ένα σημαντικό ποσοστό έχει να κάνει και με την ποσότητα ήττας που έχεις φάει. Αν δηλαδή πιστεύεις ότι όλα έχουν φιλοτελειώσει, εύκολα οι αναμνήσεις γίνονται πίνακες σε μουσείο: για επισκέπτες, σε προθήκες για κριτικούς και αναλυτές. Σύμφωνοι, η συγκυρία δεν είναι και η καλύτερη. Όσο όμως η λύση ανάγεται σε περιστάσεις του παρελθόντος, όπου π.χ. οι άνθρωποι πέθαιναν στα βαθιά γεράματα των 52 χρόνων και κινδύνευαν από δυσεντερία σε κάθε τρίτο ποτήρι νερό, αλλά έπαιρναν τα όπλα ενάντια στον ηγεμόνα, δεν είναι και η καλύτερη αναγωγή.

Σήμερα, υπάρχει μια κυβέρνηση που θέλει να ανοίξει την εκπαιδευτική αγορά, με επιχειρήματα που τα έπαιρνε το καζανάκι της μέσης σχολής πριν από 15 χρόνια. «Να μην φεύγουν τα παιδιά μας στο εξωτερικό» είναι επιχείρημα ισοβαρές με τη «σωστή χρήση του VAR στην Ελλάδα», που αν το σκεφτείτε λίγο, είναι μια χώρα που θέλει να «κρατάει τα παιδιά της» αλλά δεν το καταφέρνει και ζητάει συνέχεια ξένους διαιτητές, γιατί δεν εμπιστεύεται τους δικούς της. Ετερόκλητο και αντίστροφο brain drain... Αυτή η κυβέρνηση, που θέλει να δημιουργήσει άλλη μια αγορά για να «κυλήσει το χρήμα», αλλά και

Πώς στο καλό να
αντιληφθείς ακριβώς
πώς αναζωπυρώνεται
ένα κίνημα
και πώς το βιώνουν
οι άνθρωποι που κατά
κύριο λόγο
το διαμορφώνουν;

να ολοκληρώσει μια ταξική τομή που θα στείλει ένα μεγάλο ποσοστό του κόσμου στο 1912, αποτελείται κυρίως από τέτοιους ανθρώπους. Όχι τόσο αυτούς που «δεν μπόρεσαν να ανταγωνιστούν με τα παιδιά των λαϊκών οικογενειών» στις πανελλαδικές, που αν δεν το θυμάστε, είναι μια από τις χειρότερες και πιο άδικες δοκιμασίες που μπορεί να υποστεί ένας άνθρωπος 18 χρονών, αλλά αυτούς που έχουν.

Αυτός ή αυτή που έχει, θα αγοράσει αυτό που πιστεύει ότι είναι καλύτερο. Καλύτερο ως ποιότητα, καλύτερο για την τσέπη του κ.ο.κ. Ακόμα και βουλευτές και στελέχη που σπούδασαν σε ελληνικά πανεπιστήμια όμως και «διαγωνίστηκαν με επιτυχία», τις ίδιες και χειρότερες απόψεις μεταφέρουν. Στον τρέχοντα φαρισσαϊσμό, η δικαιολογία «θα γίνουν πιο ανταγωνιστικά τα δημόσια ιδρύματα» ισούται με αγγελία ενοκίασης στούντιο 8 τ.μ. στα Πετράλωνα, για 300 ευρώ το μήνα. Για παράδειγμα, τα μισά πανεπιστήμια (παλιά, αξιόπιστα, ιστορικά και όποιοι άλλος προσδιορι-

σμός χρησιμοποιείται συνήθως) στα βόρεια της χώρας, δεν έχουν κόσμο μόλις δύει ο ήλιος, γιατί δεν έχουν θέρμανση. Χρωστάνε λεφτά στη ΔΕΗ και οι κυβερνήσεις τους μειώνουν συνεχώς τη χρηματοδότηση, δεν διορίζουν προσωπικό, αλλά στέλνουν τα ΜΑΤ στις πανεπιστημιοπόλεις για τις καρτ βιζίτ του Χρυσόχοϊδη, κάθε φορά που αναλαμβάνει ξανά το υπουργείο ΠροΠο.

Αυτά όμως είναι γενικές διαπιστώσεις.

Το θέμα είναι «τώρα τι γίνεται». Που τα πράγματα δεν είναι ούτε '90-91, ούτε '98, ούτε «Μαπούνης», ούτε καν πλατείες του '11. Πώς στο καλό να αντιληφθείς ακριβώς πώς αναζωπυρώνεται ένα κίνημα και πώς το βιώνουν οι άνθρωποι που κατά κύριο λόγο το διαμορφώνουν; Φίλε μου, παίζει να πήρες πτυχίο στα επτά χρόνια και να ήσουν φυσιολογικός και σήμερα πολλά από αυτά τα παιδιά να σε κοιτάνε σαν λεμούριο που οδηγεί ταξί στην Πανεπιστημίου όταν τους το λες. Όχι μόνο γιατί αυτά το παίρνουν στα τέσσερα και στα πέντε, αλλά γιατί για πολλά από αυτά ισχύει και ο νόμος της εγκατάλειψης: Δεν έχεις; Δεν μπορείς να συνεχίσεις τις σπουδές. Δεν ξέρεις πώς είναι το bymout από τα 18; Ε, τότε μη μιλάς. Αυτού του είδους οι εκπλήξεις είναι και οι πιο ζωτικές. Δεν φτάνει μόνο να «αφουγκράζεσαι» και να προσπαθείς να ταιριάξεις την εμπειρία σου με αυτό που συμβαίνει τώρα. Πρέπει με κάποιο τρόπο αυτά να «πήξουν» μαζί και να μην γίνεσαι ο ενοχλητικός περιέργος.

Τι θα βγει από αυτή την ιστορία που ξεκινάει; Άγνωστο. Αλλά αυτό είναι και ένα κομμάτι της γοητείας. Αυτό νομίζω ότι μένει διαχρονικά ίδιο.

Ομορφες αλκυονίδες μέρες του νεολαϊστικού κινήματος ζεσταίνουν τον νου και την καρδιά των εργαζομένων, που νιώθουν να τους πλακώνει ο νεοσυντηρητικός χειμώνας της ακρίβειας, της εκμετάλλευσης και της σφαγής στη Γάζα. Για μία ακόμα φορά η ανυπότακτη νεολαία τινάζει το πέπλο του «δεν γίνεται αλλιώς» και βγάζει τη γλώσσα σε όσους θεωρούν πως οι συσχετισμοί είναι αναπόδραστοι. Τα φοιτητικά και μαθητικά ποτάμια που γέμισαν τους δρόμους την Πέμπτη, τώρα αρχίζουν να φουσκώνουν, καθώς λιώνουν οι «πάγοι» ενός δήθεν παγωμένου πολιτικού και κοινωνικού σκηνικού.

Μετά τις εκλογές του Μάη-Ιούνη και την ευρεία επικράτηση της ΝΔ κι ύστερα από τη διαλυτική κρίση στον ΣΥΡΙΖΑ πολλοί θεώρησαν –και το σύστημα έκανε κάθε προσπάθεια για να ενισχύσει– πως η κυριαρχία της κυβέρνησης θα είναι απόλυτη. Βεβαίως, οι συνολικοί κοινωνικο-πολιτικοί συσχετισμοί είναι αρνητικοί για την εργατική πολιτική, αλλά αυτό δεν σημαίνει πως δεν υπάρχουν δυνατότητες για κινητοποιήσεις και ρωγμές, που μπορεί να οδηγήσουν σε άλλη κατεύθυνση. Πολύ περισσότερο, που η υποστήριξη στη ΝΔ δεν είναι ενθουσιώδης αλλά μάλλον αποτέλεσμα της ΤΙΝΑ, ενώ η κοινωνική δυσσάρεσκεια, κυρίως για το μέγιστο θέμα της ακρίβειας, ευρύτατη και διαβρωτική για την κυβερνητική υπεροχή.

Μια συγκεκριμένη ανάλυση της συγκεκριμένης κατάστασης οφείλει να δει ειδικά τον ρόλο της νεολαίας, που όλη την περίοδο από το 2020 και μετά δείχνει πως κινείται με τον δικό της τρόπο, φέρνοντας στην επιφάνεια έναν νέο ριζοσπαστισμό, όχι ακόμα βαθύ και σταθερό, αλλά δυναμικό: Από την αντίδραση στις απαγορεύσεις των lockdown, τις ρυθμίσεις για τα ΑΕΙ και την πανεπιστημιακή αστυνομία, μια σειρά νεανικούς εργατικούς αγώνες και βεβαίως την περσινή έκρηξη μετά το έγκλημα στα Τέμπη.

Δεν μπορούμε να φορτώσουμε στη νεολαία καθήκοντα που μπορεί να σηκώσει μόνο το εργατικό και λαϊκό κίνημα και μια ισχυρή ανατρεπτική Αριστερά, αλλά το φοιτητικό κίνημα λειτουργεί πολλές φορές ως ευαίσθητος σειсмоγράφος κινήσεων της κοινωνικής σφαίρας. Και σήμερα, στο θέμα των ιδιωτικών πανεπιστημίων και της απαξίωσης της δημόσιας εκπαίδευσης, που σαφέστατα θα οδηγήσει σε βαρύ πλήγμα στα μορφωτικά και εργασιακά δικαιώματα των νέων παιδιών της εργατικής τάξης και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων, οι εργαζόμενοι μπορούν να δουν τις αρνητικές συνέπειες της κυριαρχίας της αγοράς και του κεφαλαίου: Από την παιδεία και την υγεία, μέχρι την ενέργεια, τα τρόφιμα και τη στέγη. Η κυβέρνηση μπορεί να χάσει τη μάχη για τα ιδιωτικά ΑΕΙ στην κοινωνία παρά την τεράστια υπεροπλία των συστημικών ΜΜΕ και θινκ-τάνκς και την ουσιαστική συναίνεση των ΣΥΡΙΖΑ-ΠΑΣΟΚ στη λογική της.

Αυτές τις δύο πρώτες βδομάδες μετά τις γιορτές, η κυβέρνηση απέτυχε να αιφνιδιάσει το φοιτητικό κίνημα και να επιβάλει ένα κλίμα ηττοπάθειας. Σημα-

Συστράτευση δυνάμεων για να νικήσει το κίνημα

Δυνατότητες

Γιάννης Ελαφρός

► Ο φοιτητικός αγώνας μπορεί να επιφέρει ρήγμα στην επίθεση της κυβέρνησης

ντικά βήματα έχουν γίνει τις προηγούμενες μέρες. Δεν είναι μόνο οι μαζικές διαδηλώσεις. Οι συνελεύσεις είναι επίσης μαζικές και ουσιαστικές. Δυναμώνει στην πορεία το μπλοκ του ανυποχώρητου αγώνα για τη νίκη, με συνολικό περιεχόμενο κατά της ιδιωτικοποίησης. Πολύτιμη είναι η συμβολή της ΝΚΑ. Αναβαθμίζεται το ρεύμα της ανεξάρτητης αντικαπιταλιστικής Αριστεράς μέσα στο φοιτητικό κίνημα, το οποίο βάζει αιχμηρούς πολιτικούς στόχους, που αγγίζουν ευρύτερα νεολαϊστικά (π.χ. μαθητές) και εργαζόμενα στρώματα κι επιμένει στην κοινή δράση όλων των τάσεων, με στόχο την κλιμάκωση του αγώνα με τον ενωτικό συντονισμό των γενικών συνελεύσεων και καταλήψεων. Είναι σημαντικό θετικό θήμα πως την Πέμπτη πραγματοποιήθηκε στην Αθήνα στο κάτω Πολυτεχνείο μαζικό ενιαίο συντονιστικό όλων των φοιτητικών συλλόγων που κινούνται αγωνιστικά, το οποίο κατέληξε μάλιστα σε κοινή ανακοίνωση. Είναι θετικό πως η ΚΝΕ συμμετείχε στο κοινό συντονιστικό ενώ

την προηγούμενη βδομάδα είχε στηρίξει μια ελεγχόμενη συνάντηση συλλόγων της επιρροής της. Μέσα στη φωτιά του κινήματος θα λιώσουν μικρο-ηγεμονισμοί και «κόφτες» στο πολιτικό περιεχόμενο που χαρακτηρίζουν δυνάμεις όπως της ΔΑΕ κι όχι μόνο.

Ο ανερχόμενος αγώνας στα ΑΕΙ μπορεί δυναμικά να δημιουργήσει συνθήκες ρωγμής της κυβερνητικής και αστικής πολιτικής, να κάνει τα πανεπιστήμια σπασμένο κρίκο στην αλυσίδα της επίθεσης κεφαλαίου και ΕΕ, που δένει χειροπόδαρα λαό και νεολαία. Αυτή η εκτίμηση είναι κρίσιμη αφετηρία για τις μάχιμες δυνάμεις του εργατικού-λαϊκού κινήματος και της Αριστεράς. Αλλά αυτό δεν θα κριθεί μόνο στα φοιτητικά αμφιθέατρα. Απαιτούνται δύο πράγματα: Πρώτο, σε όλους τους χώρους δουλειάς και τις γειτονιές πρέπει να εκδηλωθεί η υποστήριξη στον φοιτητικό αγώνα ενάντια στα ιδιωτικά ΑΕΙ, να γίνει μια μεγάλη εκστρατεία ακύρωσης της κυβερνητικής προπαγάνδας και ανάδειξης της σημασίας για τον λαό της ποιοτικής δημόσιας δωρεάν εκπαίδευσης σε όλες τις βαθμίδες. Εργατικές συλλογικότητες, κινήσεις πόλης, εργατικές λέσχες και συνελεύσεις γειτονιάς, τοπικές ΑΝΤΑΡΣΥΑ να συμβάλουν

στο να διαμορφωθεί ένα ευρύτερο κλίμα ενάντια στα κυβερνητικά σχέδια.

Δεύτερο, απαιτείται τώρα όλοι οι κλάδοι να χτυπήσουν μαζί, συγκροτώντας μέτωπο Παιδείας-Εργασίας-Δημοκρατίας, όχι ο καθένας χωριστά με μια οικονομίστικη λογική. Τώρα που φοιτητές και μαθητές αναδεικνύουν το θέμα της ιδιωτικοποίησης της εκπαίδευσης δεν είναι ώρα οι εκπαιδευτικοί να μπουρ δυναμικά στον αγώνα (όχι μόνο με στάσεις εργασίας συμπαράστασης) με απεργιακή απάντηση; Οι αντίστοιχες προτάσεις των Παρεμβάσεων σε ΟΛΜΕ και ΔΟΕ απορρίφθηκαν από ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, ΣΥΡΙΖΑ αλλά και από το ΚΚΕ. Ακόμα και το απαράδεκτο νομοσχέδιο για την

επαγγελματική εκπαίδευση (βλ. σελί. 21) πέρασε χωρίς αγωνιστική αντίδραση! Την ίδια ώρα, το ΚΚΕ προτείνει στη ΓΣΕΕ μια απεργία στις 28 Φλεβάρη, ένα χρόνο μετά το έγκλημα στα Τέμπη, στο πλαίσιο ενός γραφειοκρατικού σχεδιασμού κατακερματισμένων δράσεων. Είναι αναγκαίο να προετοιμαστεί άμεσα απεργιακός αγώνας στήριξης του αγώνα στην εκπαίδευση, συνολικής εναντίωσης στην ιδιωτικοποίηση των δημόσιων αγαθών, στην ακρίβεια, στην ταπείνωση των μισθών και στην εμπλοκή στους πολέμους ΗΠΑ/ΝΑΤΟ, ΕΕ και Ισραήλ.

Πανεκπαιδευτικό – πανεργατικό μέτωπο αγώνα τώρα, μαζί με τους φοιτητές

Από σπόντα

*** Και όμως συνέβη και αυτό: Η ΝΔ κάνει «φροντιστήρια» στους βουλευτές της για το νομοσχέδιο περί γάμου ομόφυλων ζευγαριών με «καθηγητή» τον Άδωνι * Αυτά, για να μην λέει κανείς πως «δεν αλλάζει ο άνθρωπος» * Λίγο υπουργιλίκι, λίγη διαπλοκή σε υψηλό επίπεδο και έγινε ο... ακροδεξιός, «δικαιωματικός» * Τα πάντα μπορούν να γίνουν σε αυτήν τη ζωή.

*** Πάλι καλά, δηλαδή, που υπάρχει κι ο Σαμαράς με τον Βορίδη * Έτσι για να έχουν στη ΝΔ έναν προσανατολισμό * Καθότι, εάν συνεχίσουν έτσι τα στελέχη της, θα αρχίσουν να περιφέρονται σαν παραζαλισμένα κοτόπουλα * Το μόνο βέβαιο είναι πως ο Μητσοτάκης το διασκεδάσει.

*** Άλλωστε, θέμα να μην περάσει το νομοσχέδιό του δεν έχει * Μόλις 75 ψήφους χρειάζεται και θα τις έχει όπως και να γίνει * Ακόμη κι αν καταψηφίσουν καμιά 40αριά και απέχουν άλλοι τόσοι.

*** Στον ΣΥΡΙΖΑ, όλα τα φώτα στις... Σπέτσες * Καθότι η κοινοβουλευτική του ομάδα το έχει ρίξει στις αμερικανικές * Υιοθετώντας τα συστήματα των εταιρειών που διοργανώνουν τριήμερα για τα στελέχη τους * Το είπε και στην τελευταία συνέντευξή του ο Κασσελάκης * Ο ΣΥΡΙΖΑ είναι κάτι σε εταιρεία που χρειάζεται διοίκηση * Και επαγγελματισμό * Ο CEO, βέβαια, μπορεί να μην τα πηγαίνει καλά στις δημοσκοπήσεις, αλλά αυτό είναι μια ασήμαντη λεπτομέρεια.

*** Μιας και μιλάμε για τον ΣΥΡΙΖΑ, μάλλον την... έφερε σε πολλούς ο Κασσελάκης * Έκανε στην αρχή πως διαφωνεί με την πρόταση Ραγκούση, Ζαχαριάδη, Θεοχαρόπουλου να ενταχθεί το κόμμα στους ευρωσοσιαλιστές, αλλά μάλλον αλλάζει γνώμη * Φήμες λένε πως θα δεχτεί την πρόταση να τεθεί σε εσωκομματικό δημοψήφισμα * Οπότε μετά... ό,τι πεη βάση * Όχι πως τον Κασσελάκη τον νοιάζει και ιδιαίτερα το θέμα.

*** Σε περίπτωση που δεν το έχετε καταλάβει, έχει χοντρύνει το παιχνίδι με τα εξοπλιστικά * Όταν ο Δένδιας βγαίνει στην Καθημερινή και δηλώνει ότι η αεροπορία χρειάζεται μεταγωγικά πρώτα και μετά F-35, καταλαβαίνει κανείς πως παίζονται πολλά * Και σε αυτές τις υποθέσεις δεν χωρούν αστεία.

Γάμος ομόφυλων ζευγαριών

Γεράσιμος Λιβιτσάνος

«Αναδευτήρας» του αστικού πολιτικού σκηνικού

► Η τακτική ανάδειξης του Μητσοτάκη ως «Μακρόν της Ελλάδας»

Σε «αναδευτήρα» του αστικού πολιτικού σκηνικού μετατράπηκε η κοινοβουλευτική πρωτοβουλία του Κυριάκου Μητσοτάκη να θεσμοθετήσει το δικαίωμα του γάμου ανεξαρτήτως φύλου και σε ανάλογη βάση να φέρει ρυθμίσεις για την τεκνοθεσία. Παρότι οι διατάξεις του επίμαχου νομοσχεδίου δεν έχουν γίνει ακόμη γνωστές, οι «επιπτώσεις» έχουν ήδη διαφανεί στο εσωτερικό των περισσότερων κομμάτων.

Αρκετοί λόγοι φαίνεται να οδήγησαν το Μέγαρο Μαξίμου στην ανάληψη αυτής της πρωτοβουλίας. Κανείς όμως από αυτούς δεν οφείλεται στην... ευαισθησία της κυβέρνησης Μητσοτάκη για τα ατομικά δικαιώματα. Αυτό τεκμηριώνεται από τη συνεχή καταπάτησή τους από την κυβερνητική πολιτική και πρακτική σε κάθε εκδοχή. Ενώ είναι σαφές πως οι όποιες διατάξεις του υπό κατάρτιση νομοσχεδίου θα λειτουργήσουν σε ένα περιβάλλον ακραίας εμπροσματοποίησης των πάντων.

Στον πυρήνα της κυβερνητικής πρωτοβουλίας βρίσκεται η πρόθεση της ΝΔ να «επεκταθεί» πολιτικά, καλύπτοντας τον χώρο του εκσυγχρονιστικού κέντρου» δίχως όμως παράλληλα να προκαλέσει ρήξη στους δε-

σμούς της με τη λαϊκή Δεξιά και την ακροδεξιά. Εκεί οφείλεται και η τακτική του Κυριάκου Μητσοτάκη που «επιτρέπει» στους βουλευτές του είτε να απέχουν από τη σχετική ψηφοφορία ή ακόμη και να καταψηφίσουν δίχως επιπτώσεις. Με την τακτική αυτή επιδιώκει να πολλαπλασιάσει την εκλογική δυναμική της ΝΔ, μετατρέποντάς την σε ένα διπολικό ή πολυπολικό σχήμα, στο οποίο θα μπορούν να βρουν έκφραση ψηφοφόροι στη «βεντάλια» που απλώνεται από την ακροδεξιά έως το Κέντρο.

Επίσης, σε προσωπικό επίπεδο, ο Κ. Μητσοτάκης με μια τέτοιου είδους ατζέντα φιλοδοξεί να αναδειχθεί σε «ηγετική

μορφή του δυτικού κόσμου», προσδοκώντας στο μέλλον πιθανή ανάδειξή του σε στέλεχος της Βορειοατλαντικής Συμμαχίας. Εξού και η αναφορά του Άκη Σκέρτσου στο «ανήκουμο στη Δύση» στο «φροντιστήριο» που έγινε για τις διατάξεις του νόμου στους βουλευτές της ΝΔ. Ας μην ξεχνάμε ότι η ανάδειξη τέτοιων ζητημάτων είναι «χαρακτηριστικό» που προβάλλει το λεγόμενο «δυτικό στρατόπεδο» προωθώντας ανάλογη νομοθεσία, σε αντίθεση μάλιστα με τη Ρωσία ή την Κίνα. Είναι χαρακτηριστικό πως οργανισμοί όπως το ΝΑΤΟ ή ο αμερικανικός και ισραηλινός στρατός προβάλλουν τη «δικαιωματική»

πολιτική τους σε τέτοια θέματα.

Η κυβερνητική πρωτοβουλία όμως δημιούργησε «τρικυμία» και στον ΣΥΡΙΖΑ. Εκεί όπου η «δικαιωματική ατζέντα» του «φιλελεύθερου» Στέφανου Κασσελάκη συγκρούστηκε με το «εθνικολαϊκό»-νεοαυριανικό στοιχείο του Παύλου Πολάκη και των οπαδών του. Δημιουργήθηκε έτσι μία τραγελαφική εσωκομματική κατάσταση, με τον πρόεδρο του ΣΥΡΙΖΑ να θέτει θέμα κομματικής πειθαρχίας, το οποίο αναγκάστηκε να αποσύρει μετά την έντονη αντίδραση βουλευτών. Αντίστοιχα ζητήματα καταγράφονται και στο ΠΑΣΟΚ, όπου ένα τμήμα των βουλευτών του είναι απρόθυμο να συγκρουστεί με συντηρητικά ακροατήρια και παίρνει αποστάσεις από τον «ευρωπαϊστή» Νίκο Ανδρουλάκη, που έχει δηλώσει ότι θα ψηφίσει τις διατάξεις για τον γάμο χωρίς περιορισμό φύλου.

Με βάση τα παραπάνω, ενδιαφέρον πολιτικό ερώτημα αποτελεί το αν αυτή η υπόθεση, που όπως λέγεται «διχάζει ορίζοντα το πολιτικό σκηνικό», θα αποτελέσει απαρχή ευρύτερων ανακατατάξεων, με δεδομένη μάλιστα την πρόθεση του Μεγάρου Μαξίμου να μετατρέψει την εικόνα του Κ. Μητσοτάκη σε αυτή ενός «Ελληνα Μακρόν».

ΣΥΡΙΖΑ

Team bonding μετ' εμποδίων στις Σπέτσες

Υπήρχε μια εποχή που οι αγωνιστικοί δεσμοί στα κόμματα της Αριστεράς σφυρηλατούνταν μέσα από κοινούς αγώνες σε ξερονήσια, φυλακές και εξορίες. Στον μεταλλαγμένο ΣΥΡΙΖΑ του Στέφανου Κασσελάκη, όπου δεν υπάρχουν ούτε αγώνες, ούτε ιδεολογική συνοχή, ούτε καν αριστερές καταβολές, επιστρατεύεται η εταιρική κουλτούρα. Team bonding είναι η πρακτική όπου τα στελέχη μιας επιχείρησης πηγαίνουν για ένα σαββατοκύριακο ή ένα τριήμερο στην εξοχή, κάνοντας κοινές δραστηριότητες όπως καγιάκ ή ορειβασία, για να επιτευχθεί ένα «δέσιμο» και να καλλιεργηθεί ένα έστω επίπλαστο αίσθημα

ενότητας. Με σκεπτικό... CEO, λοιπόν, ο Στέφανος Κασσελάκης σκέφτηκε ότι είναι καλή ιδέα αντί για «αχτίφ» να διοργανώσει το τριήμερο 19-21 Ιανουαρίου «ιβέντ» αναστοχασμού και brainstorming για τα μέλη της κοινοβουλευτικής ομάδας του κόμματος στην εξοχική του κατοικία στις Σπέτσες, ένα από τα πιο ακριβά ελληνικά νησιά.

Ωστόσο, οι προσκλήσεις που έστειλε η γραμματέας της Κ.Ο. του ΣΥΡΙΖΑ Θεοδώρα Τζάκρη αντί να ενώσουν φαίνεται ότι εξόργισαν τους βουλευτές. Σε απαντητικό e-mail της, η βουλευτής Επικρατείας του ΣΥΡΙΖΑ Έλενα Ακρίτα έκανε λόγο για «φιρμάνι» που μοιάζει να απευθύνεται

σε πρωτοετείς της Σχολής Αστυφυλάκων και όχι σε βουλευτές αριστερού κόμματος. Παράλληλα, ενδεικτικές της σύγχυσης που επικρατεί είναι και οι συνεχιζόμενες διαβεβαιώσεις νομιμοφροσύνης του Κασσελάκη, που έφτασε να δηλώσει μετά τη συνάντησή με τον αρχιεπίσκοπο Ιερώνυμο ότι «οι αξίες του ΣΥΡΙΖΑ συνάδουν πλήρως με τις αξίες της Εκκλησίας»! Με τους βουλευτές του ΣΥΡΙΖΑ -όπως ο Πολάκης και η Κασσιμάτη- να χαράσσουν ήδη προσωπικές στρατηγικές χαϊδεύοντας συντηρητικά ακροατήρια, η απόδραση στις Σπέτσες μοιάζει με δυστοπικό σενάριο βγαλμένο από την πένα του Γιάννη Μαρή.

Μπορεί να μην... ανέχεται τον «πληθωρισμό της απληστίας» ο Κ. Μητσοτάκης, όπως δήλωσε προ ημερών, ωστόσο ο πληθωρισμός στη χώρα μας όχι μόνο αντέχει αλλά και αυξάνεται μήνα τον μήνα. Σύμφωνα με τη Eurostat, διαμορφώθηκε στο 3,7% τον Δεκέμβριο του 2023 (από 2,9% τον Νοέμβριο) όταν στην ευρωζώνη έκλεισε στο 2,9%. Μάλιστα βασικά είδη διατροφής έχουν εκτιναχθεί στα ύψη με την Ελλάδα να έχει την πανευρωπαϊκή «πρωτιά» σε λάδι, φρούτα και τυρί. Ειδικότερα, ο πληθωρισμός στο ελαιόλαδο ήταν 58,5%, στο τυρί 9,4% και στα φρούτα 14,9%. Αύξηση καταγράφηκε και σε κρέας (6,5%), κοτόπουλο (4,3%), ρύζι (9,1%), αυγά (4%), και συνολικά ο δείκτης τιμών τροφίμων στην Ελλάδα τον περασμένο μήνα ήταν 8,9% έναντι 6% στην ευρωζώνη. Μεγάλοι κερδισμένοι από το πληθωριστικό ράλι ειδικά είναι βέβαια οι μεγάλες βιομηχανίες τροφίμων και οι αλυσίδες σούπερ μάρκετ. Στο ενδεκάμηνο 2023 (Circana), οι μεγαλύτεμποροι έβαλαν στα ταμεία τους 711 εκατ. ευρώ παραπάνω καταγράφοντας αύξηση 9,5%, από τα οποία το 76% (6,2 δισ. ευρώ) αφορούν την κατηγορία τροφίμων.

Αυτή η εικόνα είναι αποτέλεσμα της ληστείας των εργατικών-λαϊκών εισοδημάτων από τις ντόπιες και πολυεθνικές εταιρείες και βιομηχανίες. Τα κέρδη τους έχουν εκτοξευτεί στα ύψη, με τις τράπεζες να κερδίζουν 1 δισ. κάθε τρίμηνο, τις εισηγμένες στο χρηματιστήριο να αναμένεται να σπάσουν ακόμη ένα ρεκόρ κερδοφορίας το 2024, πάνω κι από τα 10,3 δισ. ευρώ του 2022 και τις 500 πιο κερδοφόρες ελληνικές εταιρείες να καταγράφουν το 2022 αυξημένα κατά 75,5% κέρδη

Πληθωρισμός της... ληστείας

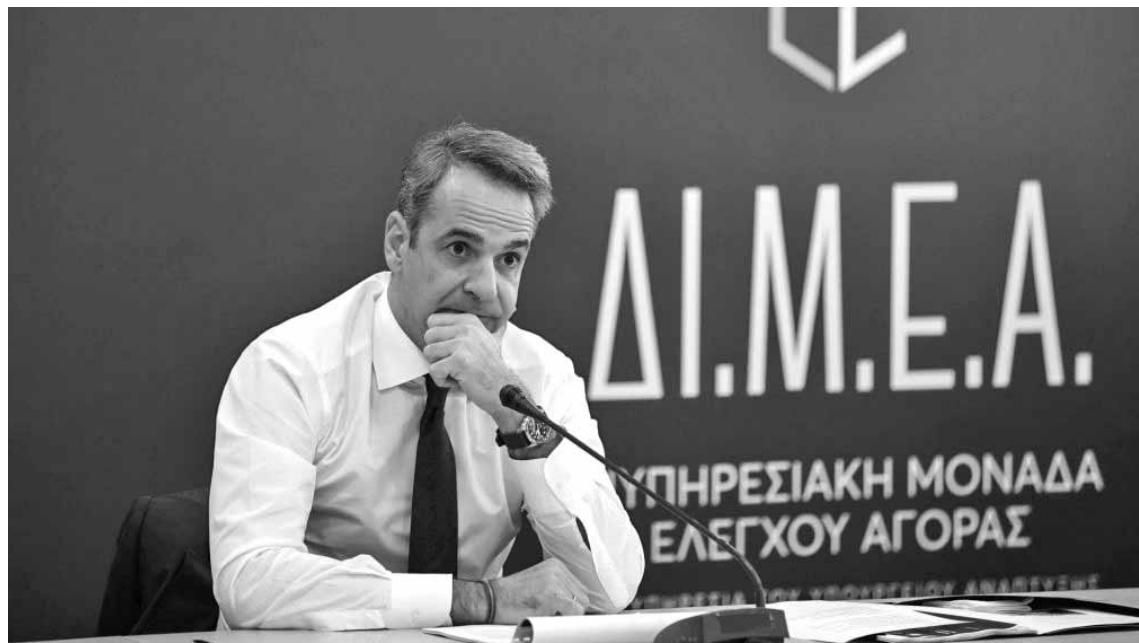
Δημήτρης Σταμούλης

Ακρίβεια και «τρελά κέρδη» για βιομηχανίες και σούπερ μάρκετ

► Η Ελλάδα πρωτοστατεί στο ράλι ανατιμήσεων σε επίπεδο ΕΕ

ΕΒΙΤΔΑ (1 στις 3ς είναι εταιρείες τροφίμων και αλυσίδες σούπερ μάρκετ). Η κυβέρνηση, δε, γέμισε τα κρατικά ταμεία το 2023 από τη φοροληστεία, εκτινάσσοντας τα φορολογικά έσοδα κατά 653 εκατ. ευρώ σε σχέση με τις προβλέψεις, με το 95% να συνεισφέρουν τα εργατικά-λαϊκά στρώματα, και μόλις το 5% οι μεγάλοι επιχειρηματικοί όμιλοι. Η κυβέρνηση πέρα από τις ατάκες περί... μπανανίας αρκείται σε τροπολογίες «εξορθολογισμού και διαφάνειας τιμών» για το βρεφικό γάλα και άλλα είδη, που όμως θα εφαρμόσει δύο μήνες αργότερα!

Οι εξελίξεις βέβαια στην Ερυθρά Θάλασσα εγκυμονούν νέους κινδύνους για τους λαούς της περιοχής αλλά και της Ευρώπης. Οι μεγάλες εταιρείες καιροφυλακτούν για να τινάξουν ξανά την μπάνκα των κερδών στον αέρα, όπως έπραξαν και με την ενεργειακή κρίση στον πόλεμο της Ουκρανίας. Ήδη καλλιεργείται το κλίμα για νέο κύμα αυξήσεων στις εφοδιαστικές αλυσίδες λόγω της έντασης στην Ερυθρά Θάλασσα από όπου διέρχεται σχεδόν το 15% του παγκόσμιου θαλάσσιου εμπορίου, το 8% του εμπορίου σιτηρών, το 12% και 8% αντίστοιχα του θαλάσσιου πετρελαίου και LNG. Η απόφαση 18 ναυτιλιακών εταιρειών να

Εταιρείες και κυβέρνηση θα φορτώσουν στον λαό το νέο κύμα αυξήσεων στις εφοδιαστικές αλυσίδες λόγω της Ερυθράς Θάλασσας

εκτρέψουν τα πλοία τους γύρω από την Αφρική έχει εκτινάξει το κόστος των ναύλων και των ασφαλιστρών έως και κατά 86%. Λαμβάνοντας, δε, υπόψη ότι οι δασμοί προστίθενται στη φορολογητέα αξία για τον ΦΠΑ, θα επιχειρηθεί η τελική αξία των εμπορευμάτων να εκτιναχθεί εκ νέου σε δυσθεώρητα επίπεδα, με τον λαό να κληθεί ξανά να πληρώσει τα σπασμένα.

Ας μην τολμήσουν ξανά στην κυβέρνηση να παρουσιάσουν μια νέα εκδοχή του αφη-

γήματος περί εισαγόμενου πληθωρισμού και ας πάρουν πίσω την απόφαση για αποστολή φρεγάτας στην Ερυθρά Θάλασσα, ενέργεια που μόνο λάδι στη φωτιά ρίχνει. Οι λαοί έχουν συμφέρον μόνο από την ειρήνη, το σταμάτημα της σφαγής του παλαιστινιακού λαού από το Ισραήλ, την αποφασιστική πάταξη της ληστείας των πολυεθνικών που βλέπουν τις χώρες ως «μπανανίες» για πακτωλό κερδών, και τη μείωση/κατάργηση φοροληστρικών συντελεστών.

ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗ 21/1

Δεν θα γίνει συνθήκη η σφαγή στην Παλαιστίνη

Σε νέα μεγάλη διαδήλωση για την αλληλεγγύη στην Παλαιστίνη καλούν μια σειρά συλλογικότητες, φορείς και πολιτικές οργανώσεις της Αριστεράς την Κυριακή 21 Γενάρη, στις 12 το μεσημέρι από την πλατεία Ελευθερίας (Μέγαρο Μουσικής). Θα ακολουθήσει πορεία προς τις πρεσβείες των ΗΠΑ και του Ισραήλ. Στη διαδήλωση καλούν, μεταξύ άλλων, η Αντιπολεμική Πρωτοβουλία οργανώσεων, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, το ΝΑΡ και η νΚΑ, σωματεία και η Ένωση Παλαιστινίων Εργαζομένων. Επίσης, η Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης στον Παλαιστινιακό Λαό σωματείων και συλλογικο-

τήτων -η οποία στηρίζει τη διαδήλωση της Κυριακής- καλεί στη συγκέντρωση που γίνεται κάθε Σάββατο στο Σύνταγμα στις 12 το μεσημέρι.

Η σφαγή που πραγματοποιεί το Ισραήλ στη Γάζα και ευρύτερα στην Παλαιστίνη ξεπέρασε τις 100 μέρες, με την ανοχή και στήριξη των ΗΠΑ και της ΕΕ, ενώ ο κίνδυνος επέκτασης του πολέμου ενισχύεται, όπως φαίνεται και με τους βομβαρδισμούς ΗΠΑ και Βρετανίας κατά των Χούθι της Υεμένης. Η κυβέρνηση της ΝΔ, με την ουσιαστική συναίνεση ΣΥΡΙΖΑ-ΠΑΣΟΚ, εμπλέκεται όλο και περισσότερο στη βάρβαρη πο-

λεμική εκστρατεία των ΗΠΑ/ΝΑΤΟ και ΕΕ, με αποκορύφωμα την απόφαση για την αποστολή φρεγάτας στην Ερυθρά Θάλασσα. Το αίτημα της παύσης κάθε εμπλοκής της Ελλάδας στο μακελειό είναι κεντρικό στο αντιπολεμικό κίνημα.

Οι διοργανωτές καλούν στην κινητοποίηση της Κυριακής με βασικά συνθήματα: Δευτεριά στην Παλαιστίνη, ΗΠΑ-Ισραήλ δολοφονούν, να σταματήσει η γενοκτονία του παλαιστινιακού λαού από το κράτος δολοφόνο του Ισραήλ, η κυβέρνηση συνένοχη στη σφαγή, καμία εμπλοκή της χώρας, έξω οι βάσεις - έξω από το ΝΑΤΟ!

Συγκέντρωση
Κυριακή 21 ΙΑΝ.
12:00 Πλατεία Ελευθερίας
πορεία στην πρεσβεία του Ισραήλ

Δευτεριά στην Παλαιστίνη
Νίκη στην παλαιστινιακή αντίσταση

► **ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΕΙ Η ΓΕΝΟΚΤΟΝΙΑ ΤΟΥ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΟΥ ΛΑΟΥ ΑΠ' ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ-ΔΟΛΟΦΟΝΟ ΤΟΥ ΙΣΡΑΗΛ!**

► **Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΣΥΝΕΝΟΧΗ ΣΤΗ ΣΦΑΓΗ!**
► **ΚΑΜΙΑ ΕΜΠΛΟΚΗ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ!**
► **ΕΞΩ ΟΙ ΒΑΣΕΙΣ ΗΠΑ ΚΑΙ ΝΑΤΟ!**

ΟΡΓΑΝΩΣΕΙΣ-ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΤΗΤΕΣ-ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΕΣ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΝ ΑΓΟΝΙΖΟΜΕΝΟ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΟ ΛΑΟ

Στημένοι «απλοί πολίτες»

Η αυτογελοιοποίηση δεν πτοεί την κυβέρνηση Μπτσοτάκη. Και πάλι μέλη της ΝΔ εμφανίζονται σε βίντεο ως «απλοί πολίτες» που ευεργετήθηκαν από τα κυβερνητικά μέτρα κι εκφράζουν αυθόρμητα την ευγνωμοσύνη τους. Αυτό συνέβη με την επίσκεψη του Κ. Μπτσοτάκη στο διαμέρισμα ενός ζευγαριού που αποκτήθηκε με το πρόγραμμα «Σπίτι μου». Τι κι αν οι ευεργετηθέντες είχαν συμμετάσχει στην προεκλογική εκστρατεία της ΝΔ; Επιπλέον, περπατώντας, τάχα εκτός προγράμματος, στην Αγία Παρασκευή, ο πρωθυπουργός συνάντησε έναν πολίτη που τον ευχαριστούσε, έχοντας κατά τύχη μαζί του τα έγγραφα του εξωδικαστικού συμβιβασμού. «Αρα δουλεύει ο εξωδικαστικός», ήταν η αντίδραση του Μπτσοτάκη, την ώρα που χιλιάδες πολίτες χάνουν τα σπίτια τους στους πλειστηριασμούς. Και το ερώτημα είναι «έως πότε θα δουλεύει το δούλεμα»;

Σχόλια στο ημίφως

► Πλεύση συναίνεσης και υποταγής

Στο πλευρό της κυβέρνησης και απέναντι στο κίνημα που ξεσηκώνεται ενάντια στις αντιδραστικές μεθοδεύσεις στην τεχνική εκπαίδευση στέκεται η Ζωή Κωνσταντοπούλου. Η πρόεδρος της Πλεύσης Ελευθερίας εμφανίστηκε ιδιαίτερα θερμή στη βουλή και με προσωπικά εγκωμιαστικά σχόλια προς τον υπουργό Παιδείας, Κυριάκο Πιερρακάκη, κατά τη συζήτηση στην ολομέλεια του νομοσχεδίου για την «ενίσχυση και αναβάθμιση της επαγγελματικής εκπαίδευσης και κατάρτισης». Χαρακτήρισε την πρωτοβουλία θετική και τον Κυριάκο Πιερρακάκη, «μία νηφάλια πολιτική παρουσία!». Η σύμπλευση με τα κυβερνητικά νομοθετήματα συμπληρώνεται από την υπερψήφιση από την Πλεύση νομοσχεδίων όπως της «επιστολικής ψήφου». Μένει να δούμε σε ποιες «όχθρες» θα οδηγήσει τελικά αυτή η πορεία.

► Πίσω ολοταχώς το ΚΚΕ για γάμο ομοφύλων

Την κάθετη διαφωνία του με τη θέσπιση της «ισότητας στον γάμο» εξέφρασε μιλώντας στη Βουλή ο Δημήτρης Κουτσούμπας, υποστηρίζοντας μάλιστα πως «οδηγεί με μαθηματική ακρίβεια στον γονέα 1, 2, 3 και βάλε» όπως είπε. Μάλιστα προέβη στην εκτίμηση ότι η θεσμοθέτηση του γάμου ομοφύλων ζευγαριών «καταργεί τη μητρότητα και την πατρότητα!». Οι φοβικές αυτές αναφορές προκαλούν ιδιαίτερα αρνητική εντύπωση, καθώς το ΚΚΕ δεν εκφράζει απλά επιφυλάξεις αλλά καταφεύγει στο αντιδραστικό ιδεολόγημα της alt-right τύπου Τζήμε-

ρου περί «γονέα 1 και 2» που δήθεν αντικαθιστούν τον ρόλο της μητέρας και του πατέρα. 106 χρόνια μετά την αποποινικοποίηση της ομοφυλοφιλίας στην ΕΣΣΔ, είναι λυπηρό να βλέπεις το ΚΚΕ να αντιμετωπίζει ζητήματα ανθρωπίνων δικαιωμάτων με αντιλήψεις της περιόδου '30-'50, χαϊδεύοντας συντηρητικά ακροατήρια.

► Εξεταστική συγκάλυψης και στοχοποίησης

Αλγεινή εντύπωση προκαλεί η εξόφθαλμη επιμονή της κυβέρνησης και των διορισμένων διοικητών να στοχοποιήσουν τον θανόντα μηχανοδηγό ως βασικό υπεύθυνο για την τραγωδία στα Τέμπη, για να συσκοτίσουν τις δικές τους ευθύνες για τη μη λειτουργ-

γία συστήματος σηματοδότησης-τηλεδιοίκησης. Στην εξεταστική της βουλής, η πρόεδρος της Ρυθμιστικής Αρχής Σιδηροδρόμων (ΡΑΣ) επικαλέστηκε ακόμα και το ιατρικό ιστορικό του νεκρού για να τον υποδείξει ως υπεύθυνο του δυστυχήματος. Η επιχείρηση μετάθεσης ευθυνών πάντως τους αφήνει πολλαπλά εκτεθειμένους, καθώς εγείρει το ερώτημα με ποια κριτήρια ΡΑΣ και Hellenic Train τον είχαν κρίνει κατάλληλο να οδηγεί τρένα. Στην εκστρατεία κουκουλώματος εντάσσεται και η άρνηση της πλειοψηφίας να δεχτεί την κατάθεση στην επιτροπή του πρώην προέδρου της Πανελληνίας Ένωσης Προσωπικού Έλξης, Κώστα Γενιδούνια.

► Μια τοξική εξίσωση

Μια προκλητική έκθεση για την

«ευρωπαϊκή ιστορική συνείδηση» υπερψηφίστηκε την Τετάρτη στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, με την εξαίρεση των ευρωβουλευτών του ΚΚΕ και του ΣΥΡΙΖΑ. Η έκθεση αυτή «αναγνωρίζει τα εγκλήματα που διαπράχθηκαν από ναζιστικά, φασιστικά και κομμουνιστικά ολοκληρωτικά καθεστώτα, καθώς και από την αποικιοκρατία». Δηλαδή στην τοξική καραμέλα της εξίσωσης ναζισμού/κομμουνισμού προστίθεται και η αποικιοκρατία, η οποία όμως ασκήθηκε από τις αυτοκρατορίες της Δύσης αιώνες προτού εμφανιστούν τα κομμουνιστικά καθεστώτα κατά τον 20ο αιώνα. Αυτή η κατάφωρη διαστρέβλωση της πραγματικότητας λειτουργεί ως άλλοθι για τα εγκλήματα που διαπράττονται ή πρόκειται να διαπραχθούν από τους εκπροσώπους της «ευρωπαϊκής συνείδησης» σε βάρος άλλων λαών.

Βασίλης Παπαγεωργίου

ΕΛΜΕ Α' Αθήνας

Κάτω τα χέρια από τους μαθητές μας!

Τις τελευταίες ημέρες ενημερωθήκαμε ότι στα σχολεία της Α' Αθήνας, όπου έγιναν κινητοποιήσεις κατά τις οποίες οι μαθητές εξέφρασαν δυναμικά την αντίθεσή τους στην προσπάθεια πλήρους ιδιωτικοποίησης της εκπαίδευσης, δόθηκαν εντολές από τη Διεύθυνση Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης (ΔΔΕ) προς τις διοικήσεις των σχολείων, με μοναδικό στόχο την καταστολή, τον εκφοβισμό, τον εκβιασμό και την τρομοκράτηση των μαθητών, των γονέων και των εκπαιδευτικών.

Συγκεκριμένα, οι εντολές είναι: α) άμεση και υποχρεωτική τηλεκπαίδευση στους μαθητές του σχολείου, β) απειλές για διενέργεια ΕΔΕ σε περίπτωση που δεν γίνει

Ζητώ τον λόγο

τηλεκπαίδευση με ευθύνη εκπαιδευτικών, γ) ενημέρωση της αστυνομίας και δ) σε περίπτωση που συνεχιστεί η κατάληψη, μηνύσεις σε μαθητές-μέλη του 15μελούς, καθώς και στους γονείς τους.

Εδώ και καιρό οι κινητοποιήσεις της εκπαιδευτικής κοινότητας, που έχουν ως επίκεντρο τις αναδιαρθρώσεις στην εκπαίδευση και την ταυτόχρονη κατηγορι-

οποίηση των σχολείων, αντιμετωπίζονται με αυταρχισμό, εκβιασμούς και απειλές. Ενίοτε κάνει την εμφάνισή της η αστυνομία, κατόπιν εντολής της ΔΔΕ Α' Αθήνας, η οποία εκφράζει πλήρως την απόφαση της κυβέρνησης να κάνει πράξη με οποιονδήποτε τρόπο και μέσο τις πολιτικές της επιλογές.

Την ώρα που η κυβέρνηση ιδιωτικοποιεί την ανώτατη εκπαίδευση και καταθέτει νομοσχέδιο που υποτάσσει την Τεχνική Επαγγελματική Εκπαίδευση στις ανάγκες των τοπικών επιχειρήσεων, η εκπαιδευτική κοινότητα απάντησε ότι δεν θα κάτσει με σταυρωμένα τα χέρια να αποδεχθεί τη μοίρα της! Τα οξυμένα προβλήματα της

εκπαίδευσης δεν λύνονται με τρομοκρατία και αυταρχισμό. Καλούμε την κυβέρνηση και το υπουργείο Παιδείας να σταματήσουν τον αυταρχικό τους κατήφορο. Απαιτούμε να σταματήσουν τώρα οι απειλές και η προσπάθεια τρομοκράτησης μαθητών, γονέων και καθηγητών. Καλούμε τους διευθυντές των σχολείων να μην υποκύψουν στους εκβιασμούς και τις αυταρχικές αντιδημοκρατικές εντολές της ΔΔΕ Α' Αθήνας, η οποία λειτουργεί ως το μακρύ χέρι της κυβέρνησης, και να σταθούν ως δάσκαλοι στο πλευρό των μαθητών τους.

Την καταγγελία υπογράφουν οι Α' ΕΛΜΕ, Β' ΕΛΜΕ, Γ' ΕΛΜΕ, Ε' ΕΛΜΕ, Ζ' ΕΛΜΕ και ΣΤ' ΕΛΜΕ.

Ευρωεκλογές

Απόφαση Π.Ε. ΝΑΡ για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση

Σε μια περίοδο έντονης κοινωνικής, πολιτικής και ιδεολογικής αντιπαράθεσης, με κόμβο τις ευρωεκλογές εκτιμά πως έχουμε μπει η Πολιτική Επιτροπή του ΝΑΡ για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση, η οποία συνεδρίασε το Σάββατο 13/1. Το ΝΑΡ, αλλά και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ (σύμφωνα με τις αποφάσεις της) θα παρέμβουν «σε όλες τις κοινωνικές και πολιτικές μάχες και τις ευρωεκλογές και το επόμενο διάστημα με στόχο την ανάπτυξη αγώνων, την αλλαγή του συσχετισμού δυνάμεων, την ανατροπή της κυβερνητικής πολιτικής σε επιμέρους μέτωπα και συνολικά, την ενίσχυση του ρεύματος της αντικαπιταλιστικής-επαναστατικής Αριστεράς». Κι όπως υπογραμμίζεται στην Απόφαση της ΠΕ «η πάλη ενάντια στην κυβέρνηση της ΝΔ δένεται άρρηκτα με την πάλη κατά της ΕΕ. Όλες οι αντιδραστικές αλλαγές που προωθεί η κυβέρνηση πηγάζουν από οδηγίες της ΕΕ και είναι ενσωματωμένες στο “εθνικό πρόγραμμα” που εγκρίνεται από την ΕΕ. Επομένως η αντικυβερνητική, η αντιΕΕ και η ευρύτερη αντικαπιταλιστική πάλη είναι άρρηκτα δεμένα».

«Το ΝΑΡ και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ θα παρέμβουν και στις επερχόμενες ευρωεκλογές με πολιτικό στόχο να εκφραστεί το κοινωνικό και πολιτικό μπλοκ της ρήξης και της αποδέσμευσης από την ΕΕ από εργατικές, ταξικές διεθνιστικές θέσεις, σε ανεξαρτησία από την αστική πολιτική, τον ρεφορμισμό και τις λογικές της “αντιδεξιότητας” συσπείρωσης». Θα απευθυνθούμε και θα συμβάλουμε να εκφραστεί το εύρος των δυνάμεων που θέλουν να κινηθούν σε αυτή την κατεύθυνση, σημειώνει η ΠΕ του ΝΑΡ, θέτοντας ως στόχους:

- Να εκφραστεί η λαϊκή οργή για τη φτώχεια, την ακρίβεια, την καταρράκωση της υγείας, της παιδείας και κάθε δημόσιου αγαθού, ενάντια στην κυβέρνηση της ΝΔ και συνολικά του συναινετικού αστικού πολιτικού συστήματος, του κεφαλαίου και της ΕΕ. Να νικηθεί ο ακροδεξιός εθνικισμός από το αριστερό, εργατικό «όχι» στην ΕΕ.

- Να καταδικαστεί η βαθιά αντιλαϊκή πολιτική της ΕΕ από τη σκοπιά της ρήξης και αποδέσμευσης από την ΕΕ.

- Να γίνει βήμα ενίσχυσης και ανασυγκρότησης της μαχόμενης αντικαπιταλιστικής επαναστατικής Αριστεράς και συγκρότησης σε ένα ανώτερο πολιτικό επίπεδο του δυναμικού αριστερής, ριζοσπαστικής και αντικαπιταλιστικής αναζήτησης, που εκφράστηκε στις δημοτικές και περιφερειακές εκλογές.

«Τα τρία αυτά καθήκοντα όχι μόνο δεν πρέπει να είναι ανεξάρτητα στη σκέψη και την δράση μας, αλλά αντίθετα χρειάζεται πολιτικά-προγραμματικά και πρακτικά να κάνουμε βήματα στην ενοποίησή τους», υπογραμμίζεται. Είτε μιλάμε για τον «γύψο» του νέου «Συμφώνου Σταθερότητας και Ανάπτυξης», είτε μιλάμε για τα ιδιωτικά πανεπιστή-

Να εκφραστεί η τάση απειθαρχίας, ρήξης και αποδέσμευσης από την ΕΕ

► Από τα ΑΕΙ και τους μισθούς μέχρι την ενέργεια και τα τρόφιμα, όλα βρίσκονται στον «γύψο» της ΕΕ

μια και το άρθρο 28, τις ιδιωτικοποιήσεις και τον δρόμο προς τον πόλεμο, βρίσκεις την ΕΕ.

Η ΕΕ αποτελεί σήμερα τη δύναμη κρούσης του ευρωπαϊκού καπιταλισμού για την επίθεση στους λαούς. Είναι η ΕΕ των πολυεθνικών, της άγριας εκμετάλλευσης, των πολέμων, του αυταρχισμού, της διαφθοράς, της διαπλοκής με τα lobby των εταιρειών, της αντιπροσφυγικής υστερίας και του ρατσισμού, της ακροδεξιότητας και της περιβαλλοντολογικής καταστροφής, τονίζει το ΝΑΡ. Η ΕΕ δεν μεταρρυθμίζεται, δεν αλλάζει, δεν μπορεί να μετασχηματισθεί σε «κοινωνική Ευρώπη», σε «πράσινη Ευρώπη», σε «Ευρώπη των λαών», ούτε να αποκτήσει «ανθρώπινο πρόσωπο».

Επομένως, πυρήνας της θέσης μας είναι η γραμμή της απειθαρχίας, ρήξης και εργατικής-αντικαπιταλιστικής αποδέσμευσης από την ΕΕ. Για τη διάλυση της ΕΕ και μια άλλη διεθνή συνεργασία εργατικών κρατών προς όφελος των εργαζομένων, της ειρήνης, του περιβάλ-

λοντος. Η θέση αυτή δεν είναι για το αόριστο μέλλον είναι για σήμερα. Σήμερα που όποια πέτρα και αν σηκώσει κανείς συναντά την ΕΕ. Η επίθεση του κεφαλαίου και των κυβερνήσεων του, στηρίζεται στις οδηγίες της, οργανώνεται από τους νόμους της και επιβάλλεται από τους εκβιασμούς της, όπως τα φριχτά μνημόνια ενάντια στον λαό. Η πάλη για απειθαρχία-ρήξη-αποδέσμευση ξεκινάει από σήμερα και φτάνει ως την αποδέσμευση. Αποτελεί τμήμα ενός ευρύτερου προγράμματος, που παλεύει για τα εργατικά και λαϊκά συμφέροντα ενάντια στις δυνάμεις του κεφαλαίου και τους διεθνείς οργανισμούς του.

Στην πορεία για τις ευρωεκλογές το ΝΑΡ θα απευθυνθεί σε μαχόμενο κόσμο και πρωτοπορίες, με στόχο τη συσπείρωσή του σε αντικυβερνητική, αντιΕΕ, αντικαπιταλιστική γραμμή. Απεύθυνση θα υπάρξει και σε οργανωμένες δυνάμεις της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς, σύμφωνα και με την απόφαση του ΠΣΟ της ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

Επιστολική ψήφος

Ευρεία συναίνεση ΝΔ, ΣΥΡΙΖΑ, ΠΑΣΟΚ, Πλεύσης

Ευρεία συναίνεση και πλειοψηφία εξασφάλισε επί της αρχής το αντιδραστικό, αντισυνταγματικό και επικίνδυνο νομοσχέδιο για την επιστολική ψήφο στις ευρωεκλογές και τα εθνικά δημοψηφίσματα, στην ψηφοφορία που έγινε στην αρμόδια κοινοβουλευτική επιτροπή. Η ΝΔ, ο ΣΥΡΙΖΑ, το ΠΑΣΟΚ και η Πλεύση Ελευθερίας ψήφισαν «ναι» επί της αρχής. Το ΚΚΕ καταψήφισε. Η Ελληνική Λύση και οι βουλευτές του Κασσιδιάρη επιφυλάχθηκαν για την τελική τους στάση στην Ολομέλεια ενώ η Νέα Αριστερά επέλεξε την αποχή. Αξίζει να σημειωθεί ότι σύμφωνα με τις μετρήσεις η πλειοψηφία της κοινής γνώμης στην Ελλάδα εμφανίζεται επιφυλακτική ή αρνητική απέναντι στις μεθοδεύσεις για την επιστολική ψήφο. ΣΥΡΙΖΑ και ΠΑΣΟΚ συνεχίζουν τη διφορούμενη τακτική να ψηφίζουν τελικά νομοσχέδια στα οποία ασκούν κριτική από τα έδρανα της Βουλής, δείχνοντας συμφωνία με τη βασική κατεύθυνση αναμόρφωσης του εκλογικού συστήματος.

Το νομοσχέδιο οδηγεί σε μια «αμερικανοποίηση» της εκλογικής διαδικασίας και νόθευσης του εκλογικού σώματος με ενσωμάτωση αποδήμων εξωτερικού ακόμα και πέμπτης γενιάς παρακάμπτοντας το Σύνταγμα που αναφέρει ρητά ότι «οι βουλευτές εκλέγονται με άμεση, καθολική και μυστική ψηφοφορία». Επιπλέον δημιουργεί σοβαρά ερωτήματα για το αδιάβλητο και τη μυστικότητα της διαδικασίας και τις αυξανόμενες πιέσεις που δημιουργεί σε εξαρτώμενα από το οικογενειακό περιβάλλον άτομα. Εκτός των άλλων, ακυρώνει τη δυνατότητα συμμετοχής των εκλογέων του εξωτερικού μέσω εκλογικών τμημάτων. Το κυβερνητικό νομοθέτημα εισάγει παράλληλα επιπλέον αντιδραστικές και αντιδημοκρατικές ρυθμίσεις. Με την αλλαγή του τρόπου κατανομής των εδρών ευνοείται ακόμα περισσότερο το πρώτο κόμμα. Η διαδικασία κατάθεσης ψηφοδελτίων γίνεται ακόμα πιο δαπανηρή, με στόχο τον αποκλεισμό και οικονομικό στραγγαλισμό των μικρών κομμάτων. Το ΝΑΡ και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, από θέση αρχών, παλεύουν για την άμεση κατάργηση της επιστολικής ψήφου και ολοκλήρου του καλπονοθευτικού εκλογικού οπλοστασίου της αστικής τάξης.

ΦΟΙΤΗΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

Χρίστος Κρανάκης

Σε τροχιά κλιμάκωσης ο αγώνας στην εκπαίδευση

► Μαζικότερες οι διαδηλώσεις σε όλη την Ελλάδα, μαζικές συνελεύσεις και διαδικασίες

Σε κατεύθυνση κλιμάκωσης οδεύει το φοιτητικό κίνημα. Εκατοντάδες συνελεύσεις κατέληξαν σε αγωνιστικές αποφάσεις, ενώ σημαντικά μαζικότερες και περισσότερες ήταν οι πορείες που διεξήχθησαν σε διάφορες πόλεις της χώρας. Μετά και τη δεύτερη εβδομάδα κλιμάκωσης του αγώνα στους χώρους της εκπαίδευσης, η πεποίθηση της κυβέρνησης πως η ιδιωτικοποίηση της παιδείας θα περάσει αναίμακτα, καταρρέει! Το φοιτητικό κίνημα και οι αγωνιστικές δυνάμεις εντός του έχουν καταφέρει να πετύχουν ένα πρώτο, αλλά κίριο «πλήγμα» στο γόητρο της κατά τα άλλα «πανίσχυρης» Νέας Δημοκρατίας και φαίνεται πως συγκροτούν τους όρους για έναν αγώνα διάρκειας.

Φυσικά, το στοίχημα της διαρκούς όξυνσης και κλιμάκωσης παραμένει ανοιχτό, καθώς οι καθεστωτικές παρατάξεις (ιδίως η ΔΑΠ-ΝΔΦΚ της ΝΔ) προσπαθούν ήδη να συσπειρώσουν μπλοκ «αντι-κατά-

ληψης» εκμεταλλεόμενες το γεγονός πως η εξεταστική έχει ήδη ξεκινήσει σε κάποια ιδρύματα ή «κοντοζυγώνει» σε άλλα. Άλλωστε, λίγες μέρες πριν την... επανεμφάνιση της ΔΑΠ, είχε πέσει και το ανάλογο «σύρμα» από τις καθεστωτικές φυλλάδες.

Προς το παρόν, πάντως, τεράστια μερίδα του φοιτητόκοσμου δεν φαίνεται διατεθειμένη να γυρίσει στα έδρανα, τη στιγμή που διακυβεύεται η δημόσια-δωρεάν εκπαίδευση. Η μαζικοποίηση των συνελεύσεων και των διαδηλώσεων, μάλιστα, συνηγορεί στο ακριβώς αντίθετο συμπέρασμα.

Στην Αθήνα διεξήχθη το μεγαλύτερο πανεκπαιδευτικό συλλαλητήριο των τελευταίων χρόνων, με τους διαδηλωτές να ξεπερνούν τις 8.000 (από 5.000 την προηγούμενη εβδομάδα). Φοιτητικά, μαθητικά και εκπαιδευτικά μπλοκ γέμισαν τους δρόμους του κέντρου και φώναξαν συνθήματα όπως: «εκπαίδευση για λίγους, ακριβά πτυχία, αυτό η κυβέρνηση το λέει αριστεία», «οργάνωση και αγώνας μέσα

στους συλλόγους, έτσι θα τσακίσουμε παλιούς και νέους νόμους», «σίτιση και στέγαση στον φοιτητήν τη πλάτη, αλλά τώρα θα έχουμε το Harvard στο Παγκράτι», «πουλάτε την παιδεία στον ιδιωτήν τα κέρδη, την «ανάπτυξη» σας την είδαμε στα Τέμπη». Αξίζει να σημειωθεί πως αυτή τη φορά η παρουσία της αστυνομίας ήταν αισθητά πιο «αναμικτή» κατά τη διάρκεια της πορείας.

Μετά το πέρας της διαδήλωσης ακολουθήσε ενιαίο και μαζικό (άνω των 1.000 συμμετεχόντων) Συντονιστικό Γενικών Συνελεύσεων στο κατειλημμένο Κάτω Πολυτεχνείο. Ως θετική παρακαταθήκη πρέπει να σημειωθεί πως αυτή τη φορά οι σύλλογοι στους οποίους υπερψηφίστηκε το πλαίσιο της ΚΝΕ συμμετείχαν στη διαδικασία, από κοινού με τους υπόλοιπους φοιτητικούς συλλόγους. Η αστυνομία, εκμεταλλεόμενη επεισόδια γύρω από τον χώρο του ΕΜΠ, πέταξε δακρυγόνα και εντός του πανεπιστημιακού χώρου, ενώ άνδρες της επιχειρήσαν να εισχωρήσουν εντός του. Η περιφρούρηση των συλλόγων δεν επέτρεψε την είσοδο της αστυνομίας στο άσυλο και το Συντονιστικό συνεχίστηκε κανονικά. Στην Αθήνα, πάνω από 25 σχολές έχουν πάρει αγωνιστικές αποφάσεις και κινούνται σε τροχιά καταλήψεων.

Στη Θεσσαλονίκη, στην πορεία συμμετείχαν περίπου 20 φοιτητικοί σύλλογοι (περισσότεροι από την προηγούμενη εβδομάδα), δεκάδες σχολεία και σωματεία εκπαιδευτικών. Οι πάνω από 1.500 διαδηλωτές ξεκίνησαν από την Καμάρα, φώναξαν συνθήματα έξω από το υπουργείο Μακεδονίας-Θράκης και κατέληξαν έξω από το κτίριο διοίκησης του ΑΠΘ.

Στην Πάτρα οι πορείες που έλαβαν χώρα προσέγγισαν περί τους 1.500 δι-

αδηλωτές, με σημαντική τη συνεισφορά των μαθητών της πόλης. Πριν την πορεία, οι φοιτητικοί σύλλογοι είχαν προχωρήσει σε κοινή κινητοποίηση στη σύγκλητο του Πανεπιστημίου Πατρών, ώστε να μεταφέρουν τις αποφάσεις των γενικών τους συνελεύσεων. Ο Πρύτανης αρχικά «υποδέχτηκε» τους περίπου 200 διαμαρτυρούμενους με κλειστές πόρτες, προσπαθώντας να τους απαγορεύσει να παρακολουθήσουν τη διαδικτυακή διαδικασία της σύγκλητου. Οι φοιτητές/τριες δεν πτοήθηκαν και κατάφεραν να παρέμβουν ενώ στη συνέχεια ανάρτησαν πανό κατά των ιδιωτικών πανεπιστημίων στα γραφεία της διοίκησης. Δυστυχώς, στην Πάτρα δεν έχει καταστεί ακόμα εφικτή η διεξαγωγή ενός συντονιστικού όλων των συλλόγων.

Στην Κρήτη, διεξήχθησαν μαζικές πορείες στις βασικές πόλεις του νησιού. Στα Χανιά οι φοιτητικοί σύλλογοι ανάρτησαν πανό και γέμισαν με συνθήματα κεντρικά σημεία της πόλης. Η ιδιαίτερη μαζική συνέλευση που διεξήχθη στο Πολυτεχνείο Κρήτης θύμιζε κάτι από τα... παλιά, με το πλαίσιο της Συντονιστικής Επιτροπής Κατάληψης να «κατατροπώνει» αυτό της ΔΑΠ με 496 προς 343! Το πλαίσιο της ΠΚΣ πήρε 76 ψήφους. Διαδηλώσεις πραγματοποιήθηκαν και σε άλλες πόλεις της χώρας, όπως Βόλος, Γιάννενα, Φλώρινα, Τρίκαλα, Λάρισα, Κομοτηνή και Ξάνθη.

Η αναβάθμιση των διεργασιών του κινήματος στην εκπαίδευση φαίνεται πως δεν είναι μονάχα ποσοτική αλλά και ποιοτική. Άλλωστε, αυτό δείχνει και η εμφάνιση μαθητικών καταλήψεων και η συμμετοχή του μαθητικού κινήματος στις κινητοποιήσεις, όπως και η ευρύτερη συμμετοχή σωματείων εργαζομένων στην εκπαίδευση τόσο στις πορείες όσο και στις διαδικασίες των φοιτητικών συλλόγων.

Μαζικοποίηση παρά την καταστολή

► Εισβολή των ΜΑΤ στο Πολυτεχνείο, μαχητική απάντηση από φοιτητικούς συλλόγους

Η κυβέρνηση επέλεξε να κάμψει τις αντιστάσεις των φοιτητών /τριων με τον τρόπο που εκείνη ξέρει καλύτερα... την καταστολή! Τη Δευτέρα δυνάμεις των ΜΑΤ και ΔΙΑΣ εισέβαλαν στο Πολυτεχνείο του Ζωγράφου και ξυλοκόπησαν και τραμπούκισαν φοιτητές/τριες που βρίσκονταν στον χώρο προκειμένου να υπερασπιστούν τις αγωνιστικές αποφάσεις των συλλόγων τους και τις καταλήψεις των σχολών τους. Πρόσχημα για την επίθεση της αστυνομίας αποτέλεσε κατάληψη γραφείων της διοίκησης από μέλη συλλογικοτήτων της αναρχίας/αυτονομίας, τα οποία τα καθεστωτικά ΜΜΕ χαρακτήρισαν «κουκουλοφόρους». Μέλη φοιτητικών συλλόγων συγκεντρώθηκαν και απαίτησαν την απομάκρυνση των ΜΑΤ από το ΕΜΠ, που όμως απάντησαν με χτυπήματα φοιτητών/τριων στο κεφάλι και δακρυγόνα.

Η διαρκής κινητοποίηση των φοιτητών τελικά έφερε αποτελέσματα, με την ΕΛΑΣ να αποχωρεί «ηττημένη».

Την ίδια μέρα το απόγευμα, φοιτητικοί σύλλογοι κάλεσαν σε αντικατασταλτική πορεία στα Προπύλαια, στην οποία συμμετείχαν (παρά τη βροχή) περίπου 500 άτομα. Η επίθεση της αστυνομίας δεν αποτέλεσε μία σπασμωδική κίνηση. Αντίθετα, εντάσσεται στη λογική της «προληπτικής καταστολής» και επεδίωκε να τρομοκρατήσει το κίνημα συνολικά. Η τακτική είναι γνωστή... Το κράτος πρώτα χτυπάει μια κινητοποίηση που βαφτίζει ως «παράνομη», ώστε στη συνέχεια να προχωρήσει σε καθολικές κατασταλτικές κινήσεις. Ευτυχώς το κίνημα έδειξε τα απαιτούμενα αντανάκλαστικά και εγρήγορση, έδιωξε την αστυνομία από το Πολυτεχνείο και διοργάνωσε πορεία ως απάντηση.

Σχέδιο καθολικής σύγκρουσης, «από τα κάτω» συντονισμός

► Τα μπλοκ του αγώνα και το πολιτικό περιεχόμενο

Το φοιτητικό κίνημα βρίσκεται σε μία φάση στην οποία καλείται να πάρει σημαντικές αποφάσεις και επιλογές. Μπορεί ο πρώτος κύκλος να συνοδεύτηκε από μαζικές συνελεύσεις και μαχητικές πορείες που χρόνια είχαν να πραγματοποιηθούν, αλλά η συνέχεια ενός αγώνα –ειδικά εντός των υπαρχόντων αρνητικών πολιτικών και κοινωνικών συσχετισμών– δεν πρέπει να θεωρείται δεδομένη. Τα σχήματα της ανεξάρτητης αντικαπιταλιστικής Αριστεράς θεωρήσαν από την πρώτη στιγμή πως η κατάθεση του νομοσχεδίου μπορεί να αποτελέσει ιστορικό «σταθμό» στην ιστορία του εκπαιδευτικού κινήματος και, ως εκ τούτου, αντιπαράτεθηκαν με λογικές που πρόκριναν την «εξοικονόμηση δυνάμεων». Καθοριστικός κρίκος σε αυτή τη λογική ήταν και παραμένει η ευρύτερη κινηματική συνεργασία αγωνιστικών δυνάμεων που συμφωνούν στην ανάγκη κλιμάκωσης και στον αντίστοιχο σχεδιασμό των κυλιόμενων καταλήψεων και του Συντονισμού των Γενικών Συνελεύσεων. Υπό τη λογική αυτή, σε πολλές περιπτώσεις κατακτήθηκε μία συνθήκη «ενότητας στη δράση» μεταξύ των αγωνιστικών πολιτικών δυνάμεων με την ταυτόχρονη προώθηση ενός μαχητικού σχεδίου ρήξης σε καθαρά αντισυνδιαχειριστική

κατεύθυνση. Σε αρκετές, μάλιστα, περιπτώσεις η λογική αυτή οδήγησε σε υπερψήφιση κοινών αγωνιστικών πλαισίων σε αντιπαράθεση με αυτά της ΚΝΕ, ακόμα και σε σχολές που η ΚΝΕ είναι πρώτη δύναμη εκλογικά.

Φυσικά, το μέλλον του κινήματος δεν μπορεί ούτε πρέπει να καθοριστεί από το διαρκές «μέτρημα» συσχετισμών. Τα σχήματα της ανεξάρτητης-αντικαπιταλιστικής Αριστεράς θα συνεχίσουν να παλεύουν για τη μέγιστη δυνατή κινηματική συστράτευση όσων αγωνιζόμενων δυνάμεων ταυτίζονται με την ανάγκη αναβάθμισης τόσο του περιεχομένου όσο και των δομών του αγώνα.

Η εμπάθυνση των πολιτικών αιτημάτων του κινήματος και η, ταυτόχρονη, μονιμοποίηση/διεύρυνση των διαδικασιών συντονισμού μεταξύ των φοιτητικών συνελεύσεων, των κατελιγμένων σχολείων και των εργατικών σωματείων, αποτελεί αναγκαίο βήμα ώστε το κίνημα να υπερνικήσει τον κίνδυνο αποκλιμάκωσης. Όσο οι καταλήψεις αναπτύσσονται οι μηχανισμοί του κράτους, των ΜΜΕ και των καθεστωτικών παρατάξεων θα «πιέζουν» για αποκλιμάκωση. Προκειμένου το φοιτητικό κίνημα να βγει νικητής από την αντιπαράθεση που έρχεται, θα χρειαστεί να μιλήσει σε μία ανώτερη βάση ώστε να πείσει ευρύτερα κομμάτια των συλλόγων και της

κοινωνίας. Στο πλαίσιο αυτό, χωρίς να χαθεί το κέντρο βάρους από τη βασική αιχμή πάλης, το φοιτητικό κίνημα θα χρειαστεί να διευρύνει την γκάμα αιτημάτων του και να αναδείξει ως σημείο αντιπαράθεσης συνολικά το επιχειρηματικό πανεπιστήμιο όπως και εν γένει την ιδιωτικοποίηση των δημόσιων αγαθών και την επιχειρηματικοποίηση κάθε πτυχής της ανθρώπινης ζωής και δραστηριότητας. Μόνο έτσι θα μπορέσει να συνενώσει τους/τις φοιτητές/τριες με τους εργαζομένους στην εκπαίδευση αλλά και με άλλα πληττόμενα και δυνητικά αγωνιζόμενα κοινωνικά στρώματα.

Όπως τονίζει σε ανακοίνωσή της μετά τις μεγαλειώδες πανεκπαιδευτικές πορείες της Πέμπτης η νεολαία Κομμουνιστική Απελευθέρωση, η μάχη που δίνεται αυτή τη στιγμή δεν είναι απλώς «ενάντια στα ιδιωτικά πανεπιστήμια, αλλά ενάντια σε όλα τα αντι-εκπαιδευτικά νομοσχέδια που βήμα βήμα υπονομεύουν τη δημόσια εκπαίδευση. Είναι μια μάχη για πραγματικά δημόσια-δωρεάν παιδεία σε όλες τις βαθμίδες, χωρίς ταξικούς φραγμούς, για ολόπλευρη μόρφωση, για εργασιακά και επαγγελματικά δικαιώματα, για γνώση και έρευνα για τις κοινωνικές ανάγκες ενάντια στην παιδεία της αγοράς».

Χρίστος Κρανάκης

Το μαθητικό κίνημα στην εξίσωση

► Μαθήτριά από τον Πειραιά: «Υποβαθμίζεται το μέλλον μας»

Εκατοντάδες μαθητικές καταλήψεις «ξεφύτρωσαν» σε όλη την Ελλάδα τις τελευταίες μέρες. Οι μαθητές/τριες φαίνεται πως ανταποκρίνονται στο κάλεσμα των φοιτητών και ρίχνονται στη μάχη για την υπεράσπιση της δημόσιας δωρεάν παιδείας. Η παρουσία σχολικών μπλοκ στις πορείες της Πέμπτης ήταν καταγιστική, με δεκάδες σχολεία να συμμετέχουν με δικά τους πανό στις διαδηλώσεις σε Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Πάτρα και Κρήτη. Και στην ευρύτερη επαρχία, όμως, ο αριθμός των σχολικών καταλήψεων μόνο αμελητέος δεν πρέπει να θεωρηθεί. Μάλιστα, σε ορισμένες περιπτώσεις (π.χ. Κερατσίνι) μαθητές πραγματοποιούν από μόνοι τους πορεία στις γειτονιές τους, ενώ αρκετά σχολεία ηγναιούν στις φοιτητικές κινητοποιήσεις συγκροτημένα.

Σε ορισμένες περιπτώσεις οι διευθύνσεις των σχολείων επιχειρούν την αναίρεση των αποφάσεων των μαθητικών συνελεύσεων μέσω της τηλεκπαίδευσης, ενώ ορισμένα τοπικά μέσα κάνουν (αυθαίρετα) λόγο για καταλήψεις των «μειοψηφικών». Ο αριθμός των καταλήψεων όμως (ο οποίος διαρκώς μεγαλώνει), όπως και η δυναμική συμμετοχή των μαθητών στις κινητοποιήσεις δείχνουν κάτι διαφορετικό: Ο ξεσηκωμός των φοιτητών και η πάλη των εκπαιδευτικών απέναντι στην ιδιωτικοποίηση των πανεπιστημίων «αγγίζει» τους/ις μαθητές/τριες, καθώς βλέπουν την προοπτική τους να καταρρακώνεται ακόμα περισσότερο. Άλλωστε, το σύνθημα που ήχησε στις διαδηλώσεις της Πέμπτης, «γι' αυτό η ΕΒΕ απέκλεισε χιλιάδες μαθητές - χτίζουν πελατεία για τις ιδιωτικές», είναι αποκαλυπτικό για το πώς στη συνείδηση της νεολαίας τα τελευταία νομοσχέδια για την εκπαίδευση αλληλοδιαπλέκονται με απώτερο σκοπό την ιδιωτικοποίηση.

Όπως αναφέρει στο Πριν, η Μαριάννα Ανδρομιδά μέλος του 15μελους στο 8^ο ΓΕΛ Πειραιά (που τελεί υπό κατάληψη): «Παλεύουμε ενάντια στην ίδρυση ιδιωτικών πανεπιστημίων και την αναθεώρηση του άρθρου 16, αλλά και ενάντια στο v+2 και την ΕΒΕ, καθώς και στο εθνικό απολυτήριο που ετοιμάζει η κυβέρνηση να εφαρμόσει, που θα δυσκολέψει ακόμα περισσότερο την πρόσβαση στο Πανεπιστήμιο. Ταυτόχρονα, τα αιτήματά μας αφορούν τις προσλήψεις καθηγητών και τη βελτίωση των υποδομών των σχολείων μας». Όσον αφορά το κλίμα που επικρατεί στα σχολεία σημειώνει: «Όλοι οι μαθητές αντιλαμβανόμαστε πόσο βαθιά μας αγγίζουν αυτές οι αλλαγές και πόσο υποβαθμίζεται το μέλλον μας. Για αυτό κινητοποιούμαστε μαζικά! Συμμετείχαμε στην μεγάλη παν-εκπαιδευτική διαδήλωση της Πέμπτης με πανό του σχολείου μας, ενώ μαζί με άλλα σχολεία προσπαθούμε να διοργανώσουμε και τοπική πορεία στον Πειραιά». Και καταλήγει: «Είμαι αισιόδοξη για τον αγώνα μας, και θεωρώ ότι όλοι πρέπει να είμαστε. Έχουμε σαν παράδειγμα τη γενιά του 2006-2007, που τα παιδιά με τον αγώνα τους πράγματι κατάφεραν και ανέτρεψαν το νομοσχέδιο τότε», καταλήγει.

Αγρότες:
Στύνονται
μπλόκα σε όλη
τη χώρα

«ΖΕΣΤΑΙΝΟΥΝ» τις μηχανές των τρακτέρ οι φτωχομεσαίοι αγρότες, οι οποίοι μαζί με τους κτηνοτρόφους, προχωρούν σε πολύμορφες αγωνιστικές δράσεις, απαιτώντας άμεσα μέτρα για να καταφέρουν να επιβιώσουν. Στη Θεσσαλία, μετά από μαζική σύσκεψη στον Παλαμά, τα τρακτέρ θα βγουν στην εθνική οδό την Τετάρτη 24 Ιανουαρίου, ενώ μέχρι την Κυριακή 21/1 οι αγρότες θα προχωρήσουν σε τοπικές κινητοποιήσεις στις πλατείες των χωριών. Αντίστοιχες αγωνιστικές δράσεις θα γίνουν το επόμενο διάστημα και σε άλλες περιοχές, όπως η Πελοπόννησος, η Ήπειρος, η Δυτική Ελλάδα, η Επαινομή Θεσσαλονίκης, η Πέλλα, η Ημαθία, η Σάμος και η Ηλεία. Μάλιστα, τη Δευτέρα 22/1 στις 12 το μεσημέρι διοργανώνεται πανπελοποννησιακό συλλαλητήριο στην Τρίπολη.

Πλειστηριασμοί:
Καταδίκη
Λαφαζάνη και
άλλων τριών
αγωνιστών

ΣΕ 18 ΜΗΝΕΣ φυλάκιση με αναστολή καταδίκασε στις 12/1 το τριμελές Πλημμελειοδικείο Αθήνας τους Παναγιώτη Λαφαζάνη, Ηλία Παπαδόπουλο, Δεωνίδα Παπαδόπουλο και Αντώνη Μαυρομάτη για τη συμμετοχή τους σε κινητοποιήσεις κατά των πλειστηριασμών που έγιναν τον Μάρτιο και τον Απρίλιο του 2018. Μάλιστα, η καταδίκη των τεσσάρων κατηγορούμενων επιβλήθηκε από την έδρα παρά την αντίθετη πρόταση του εισαγγελέα. Η Κίνηση για τις Ελευθερίες, τα Δημοκρατικά Δικαιώματα, την Αλληλεγγύη (ΚΕΔΔΑ) καταγγέλλει τη δικαστική απόφαση, την οποία θεωρεί κίνηση εκφοβισμού, ενώ τονίζει ότι επιβλήθηκε «με οπλοστάσιο το νομοθετικό πλαίσιο των κυβερνήσεων ΣΥΡΙΖΑ και ΝΔ περί παρεμπόδισης των πλειστηριασμών».

Πρέβεζα: Θετική
αποτίμηση από
τη συνέλευση
της ΑΝΤΑΡΣΥΑ

ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ πραγματοποίησε το Σάββατο 13/1 η τοπική επιτροπή της ΑΝΤΑΡΣΥΑ στην Πρέβεζα, όπου παρουσιάστηκε η τελευταία απόφαση του Πανελλαδικού Συντονιστικού Οργάνου (ΠΣΟ) σχετικά με τις τελευταίες εκλογικές μάχες, τη πολιτική κατάσταση, τη παρέμβαση του μετώπου στον λαό και τη παρέμβαση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ στις ευρωεκλογές του Ιουνίου. Την παρουσίαση έκανε το μέλος του ΠΣΟ, Χρήστος Βασιλόπουλος. Η τοπική επιτροπή αποφάσισε ότι συμφωνεί με τον προσανατολισμό που μπαίνει από το ΠΣΟ και θα οργανώσει την παρέμβασή της σε όλη τη περιφερειακή ενότητα, συμβάλλοντας στην ενίσχυση και συγκρότηση των δυνάμεων της. Τέλος, θα παρουσιάσει την πρότασή της, με βάση την απόφαση του ΠΣΟ, για την ανασυγκρότηση και ενίσχυση της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς και τη συγκρότηση συσπείρωσης των δυνάμεων της ρήξης και εξόδου από την ΕΕ μέχρι τις εκλογές αλλά και μετά από αυτές.

Ακροβασίες | Βασίλης Παπαγεωργίου

Με ένα ...κλικ

ΑΝΤΑΡΣΥΑ ΚΑΙ ΣΩΜΑΤΕΙΑ ΓΙΑ ΔΙΩΞΗ ΑΝΤΩΝΗ ΝΤΑΛΑΚΟΓΕΩΡΓΟΥ

► Σε δίκη στο Πρωτοδικείο Πειραιά στις 6/2 οδηγείται ο πρόεδρος της ΠΕΝΕΝ Αντώνης Νταλακογεώργος, μετά από απόφαση της εισαγγελίας. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ καταγγέλλει ότι η δικαστική δίωξη «έγινε κατ' εντολή των ακτοπλών εφοπλιστών». Ο πρόεδρος της ΠΕΝΕΝ κατηγορείται ότι κατά την πανελλαδική 24ωρη απεργία στις 10/6/2021 «παρεμπόδισε και διατάραξε σε μεγάλη έκταση και για μεγάλο χρονικό διάστημα τη λειτουργία των κοινόχρηστων συγκοινωνιακών μέσων και δη των πλοίων»! «Θεωρούμε την άσκηση ποινικής δίωξης εναντίον του Προέδρου ως πράξη βαθιά πολιτική, η οποία στοχεύει στο χτύπημα των συνδικαλιστικών και πολιτικών δικαιωμάτων και ελευθεριών», σημειώνει η ΑΝΤΑΡΣΥΑ και καλεί τα συνδικάτα «να εκφράσουν με κάθε δυνατό τρόπο την αλληλεγγύη τους στην ΠΕΝΕΝ και να πάρουν μέρος στην συγκέντρωση στο Πρωτοδικείο Πειραιά την ημέρα εκδίκασης».

ΒΥΡΩΝΑΣ: ΓΛΕΝΤΙ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΗΣ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗΣ ΤΟ ΣΑΒΒΑΤΟ (20/1)

► Η Αριστερή Παρέμβαση Βύρωνα (ΑΡΠΑ) μας καλεί σε μια βραδιά με λαϊκά και ρεμπέτικα από τη Λαϊκή Ορχήστρα Λαμπηδόνας (ΛΟΛΑ) το Σάββατο 20/1, μετά τις 9 μ.μ., στη Λαμπηδόνα (άλσος Αγ. Τριάδας). Θα παίξουν οι μουσικοί της ΛΟΛΑ Μανώλης Βασιλόπουλος, Χρήστος Κώστας, Σάββας Σαμπατάκος, Δόμνα Παρασκευοπούλου και Γιώργος Κουφάκης. Θα υπάρχει καλό κρασί και σπιτικό φαί. Είσοδος ελεύθερη.

ΠΕΖΟΠΟΡΙΑ ΜΕ ΤΗΝ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΛΕΣΧΗ ΝΕΑΣ ΣΜΥΡΝΗΣ

► Η Ομάδα Πεζοπορίας της Εργατικής Λέσχης Νέας Σμύρνης (Ελ. Βενιζέλου 12 και Αιγαίου) πραγματοποιεί την Κυριακή 28/1 πεζοπορία στη χαράδρα της Φλαμπουρίτσας στη Ζήρεια. Αναχώρηση αυστηρά στις 7.30 π.μ. από Κράττος 52 (δίπλα στη λέσχη) και επιστροφή στις 7.30 μ.μ. στη Νέα Σμύρνη. Δηλώσεις συμμετοχής στο 6972209745 (Δημήτρης) ή 6976725642 (Αγγελική) και στο zervasdim@gmail.com. Κόστος εισιτηρίων: 20 ευρώ.

Καλαμάτα: Δικάζονται τα μέλη της Αντιφασιστικής Κίνησης

Την Τετάρτη 24/1 δικάζονται τα μέλη της Αντιφασιστικής Κίνησης Καλαμάτας Στάθης Γιακουμής, Σταύρος Κάρτσωνας και Δονάτος Νίκου, οι οποίοι είχαν συλληφθεί στις 6 Δεκεμβρίου του 2020 διότι συμμετείχαν σε απόπειρα κινητοποίησης στην πόλη για την επέτειο δολοφονίας του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου. Κάλεσμα σε συγκέντρωση αλληλεγγύης στα δικαστήρια Καλαμάτας στις 9 το πρωί.

ΚΟΥΠΟΝΙ

για τους αναγνώστες του

ΠΡΙΝ

θέατρο

Με την επίδειξη του παρόντος κουπονιού, το Πριν παρέχει τη δυνατότητα σε 2 αναγνώστες του να παρακολουθήσουν την παράσταση **Ο Γλάρος του Άντον Τσέκωφ**, με ένα κανονικό εισιτήριο αξίας 15 ευρώ!

Παραστάσεις: Παρασκευή-Σάββατο στις 9 μ.μ. και Κυριακή στις 8 μ.μ. **Θέατρο Άτις-Νέος Χώρος** (Λεωνίδου 12, Μεταξουργείο).

Τηλέφωνο επικοινωνίας: 2103225207
Η προσφορά ισχύει για όλες τις παραστάσεις από Παρασκευή 22/12. Απαραίτητη η τηλεφωνική κράτηση, η ενημέρωση του ταμείου και η επίδειξη του κουπονιού στην είσοδο

Συμπληρώνονται 100 χρόνια από τον θάνατο του Λένιν και ο ηγέτης των μπολσεβίκων αποτελεί και σήμερα ένα ορόσημο για την επαναστατική πολιτική και την αναγέννηση του κομμουνιστικού κινήματος. Όχι μόνο γιατί η πολιτική και θεωρητική του κληρονομιά είναι θεμελιακός πυλώνας για τους επαναστάτες όλων των εποχών, αλλά και γιατί έχουμε ανάγκη την ανατρεπτική του προσέγγιση στα πράγματα.

Λένιν 100 χρόνια μετά

Η σημαία της επανάστασης

Μπάμπης
Συριόπουλος

Στις 21 Γενάρη του 1924 πέθανε ο Βλαντίμιρ Ίλιτς Ουλιάνοφ ή αλλιώς Λένιν. Τα 100 χρόνια από τον θάνατό του είναι αφορμή για αποτίμηση της σκέψης και της δράσης αυτού που το όνομά του, όσο κανένα άλλο, συνδέθηκε με την επανάσταση του Οκτώβρη. Την παραμονή της επανάστασης (24 Οκτώβρη 1917) σε γράμμα του προς την ΚΕ των μπολσεβίκων έγραφε: «Πρέπει με κάθε θυσία, σήμερα το βράδυ, απόψε τη νύχτα να συλλάβουμε την κυβέρνηση, αφού αφοπλίσουμε (αφού νικήσουμε, αν προβάλλουν αντίσταση) τους ευέλπιδες κ.λπ. Δεν πρέπει να περιμένουμε! Μπορεί να τα χάσουμε όλα!». Είναι συνήθης η εστίαση σ' αυτήν ακριβώς τη διάγνωση της αποφασιστικής στιγμής για την κατάληψη της εξουσίας, μαζί με τη σύγκλιση των παραγόντων που έστειψαν με επιτυχία την «έφοδο στον ουρανό».

Η κύρια συμβολή του Λένιν όμως βρίσκεται στις δεκαετίες που προηγή-

θηκαν της 25^{ης} Οκτωβρίου του 1917 (7 Νοέμβρη με το σύγχρονο ημερολόγιο). Ο «εξημερωμένος» μαρξισμός της 2^{ης} Διεθνούς έβλεπε την επανάσταση (όταν γινόταν λόγος γι' αυτήν) να προκύπτει ως προϊόν της καπιταλιστικής εξέλιξης και της αντικειμενικής ιστορικής νομοτέλειας. Ο Λένιν, αντίθετα, την αντιμετώπιζε σαν αποτέλεσμα συνειδητής προετοιμασίας και σχεδιασμού. Από τα τέλη του 19^{ου} αιώνα, η προσπάθεια συγκρότησης σοσιαλδημοκρατικού κόμματος, με τις διασπάσεις, τις επανασυνδέσεις και τα προγράμματά του, οι απόψεις του για την τακτική και τις συμμαχίες, τις εξεγέρσεις και την εκλογική συμμετοχή, καθώς και οι μελέτες και τα φιλοσοφικά του έργα, υπηρετούσαν αυτόν τον σκοπό.

Ο Λένιν και οι μπολσεβίκοι, στην προσπάθεια να προσεγγιστεί η προλεταριακή επανάσταση στην καθυστερημένη, μοναρχική, μισοφεουδαρχική και αγροτική Ρωσία, πρόταξαν τον στόχο της «επαναστατικής δημοκρατικής δι-

κατορίας του προλεταριάτου και της αγροτιάς», που θα ανέπτυσσε τον καπιταλισμό και τη δημοκρατία μέχρι την ωρίμανση των προϋποθέσεων για τη σοσιαλιστική επανάσταση. Μια αστικοδημοκρατική επανάσταση χωρίς την αστική τάξη και με την εργαζόμενη πλειονότητα στην εξουσία. Αυτό το πρόγραμμα ο ίδιος ο Λένιν το απέρριψε ως ξεπερασμένο μετά την επανάσταση του Φλεβάρη του 1917 για να προτείνει ένα νέο, αυτό της προλεταριακής επανάστασης. Ήδη όμως από τον Δεκέμβρη του 1906, μετά την ήττα της επανάστασης του 1905, δήλωνε: «Θα πούμε και θα αποδείξουμε στο προλεταριάτο ότι οι προδοσίες της αστικής τάξης και οι ταλαντεύσεις των μικρονοικοκυραίων χαντάκωσαν την αστική επανάσταση, και ότι το ίδιο το προλεταριάτο θα προετοιμάσει και θα κάνει τώρα μια νέα, τη σοσιαλιστική επανάσταση» προαναγγέλλοντας έτσι την Οκτωβριανή Επανάσταση 11 χρόνια πριν.

Αντί για τις εκλογικές συμμαχίες και

την τακτική χωρίς αρχές στήριζε πάντα την αυτοτελή εμφάνιση του εργατικού κόμματος στις εκλογικές αναμετρήσεις: «Αφετηρία της γενικής εκλογικής τακτικής της σοσιαλδημοκρατίας πρέπει να είναι η πλήρης αυτοτέλεια του ταξικού κόμματος του επαναστατικού προλεταριάτου» (Οκτώβρης 1906). Αντί για την υποταγή στις επικρατούσες κάθε φορά στις μάζες αντιλήψεις, ο Λένιν δεν δίσταζε να συγκρουστεί με αυτές, παροτρύνοντας «να ριξουμε ξύδι και χολή στο γλυκερό νεράκι της επαναστατικοδημοκρατικής φρασεολογίας» (Απρίλης 1917).

Ο Λένιν είναι επίκαιρος όσο είναι αναγκαία η προλεταριακή επανάσταση — και είναι. Το να είναι κάποιος με τον Λένιν σημαίνει όχι μόνο να ελπίζει σε μια επανάσταση αλλά να ακολουθεί τον επαναστατικό δρόμο όχι μόνο όταν αυτή αχνοφαίνεται στον ορίζοντα αλλά και όταν φαντάζει μακρινή, όχι να την αναμένει σαν αναπάντεχο «συμβάν» αλλά να την προετοιμάζει συνειδητά.

Τα πρώτα βήματα

Στις 10 Απριλίου 1870 γεννιέται μια από τις μεγαλύτερες προσωπικότητες του κομμουνιστικού κινήματος και ηγέτης της πιο επιδραστικής εργατικής επανάστασης, ο Βλαντίμιρ Ίλιτς Ουλιάνοφ, στο Σιμπίρσκ (νυν Ουλιάνοφσκ), μία πόλη 893 χιλιομέτρα ανατολικά της Μόσχας. Η εκτέλεση του μεγαλύτερου αδερφού του από το τσαρικό καθεστώς λόγω της συμμετοχής του στους Ναρόντνικους (συνωμοτική οργάνωση της εποχής) σημάδεψε την ενηλικίωση του. Το φθινόπωρο του 1887 άρχισε να σπουδάζει νομικά στο Πανεπιστήμιο του Καζάν όπου προσχώρησε σ' ένα μαρξιστικό κύκλο, αλλά σύντομα αποβλήθηκε λόγω συμμετοχής του στο φοιτητικό κίνημα. Όταν ολοκλήρωσε τις σπουδές του άρχισε να δικηγорεί στην Πετρούπολη, όπου συμμετείχε στη συνένωση όλων των μαρξιστικών εργατικών κύκλων της Πετρούπολης, σε επαναστατική πολιτική οργάνωση, την «Ένωση Αγώνα για την απελευθέρωση της εργατικής τάξης» το 1895 που για πρώτη φορά στη Ρωσία επιχείρησε τη συνένωση των σοσιαλιστικών ιδεών με το εργατικό κίνημα.

Με έκδοση προπαγανδιστικού υλικού επιχειρούσε να αποκαλύψει αμιγώς εργατικά θέματα, ευρύτερα δημοκρατικά ζητήματα και κυρίως να στοχεύσει στην υπαιτιότητα του καπιταλισμού. Παράλληλα ολοκλήρωσε το πρώτο του σημαντικό έργο: *Τι είναι οι «φίλοι του λαού» και πώς καταπολεμούν τους σοσιαλδημοκράτες*, όπου ανέδειξε τις αντιφάσεις του ρεύματος των ναρόντνικων, δηλαδή την εξιδανίκευση της ρωσικής αγροτικής κοινότητας (obshchina ή mir) και την επιμονή στην ατομική τρομοκρατία. Σύντομα, εξορίστηκε στη Σιβηρία όπου το μεγαλύτερο μέρος της ζωής του το πέρασε με μελέτη αλλά και πρακτική βοήθεια προς την Ένωση Αγώνα γράφοντας μπροσούρες και προκηρύξεις. Τότε πήρε και το ψευδώνυμο «Λένιν» πιθανόν από τον ποταμό Λένα. Καρπός της εποχής εκείνης είναι το έργο του *Η ανάπτυξη του καπιταλισμού στη Ρωσία*, όπου αναλύει την ταξική διάρθρωση της ρωσικής κοινωνίας και αναδεικνύει τη δυνατότητα της μικρής, αλλά συγκεντρωμένης εργατικής τάξης, να ηγηθεί της επανάστασης παρουσιάζοντας μαζί της και τους αγρότες.

Κώστας Τριχιάς

Δοσμένος στον αγώνα για την εργατική τάξη και την επανάσταση

Τον Μάρτη του 1898, συνήλθε στο Μινσκ το ιδρυτικό Συνέδριο του Σοσιαλδημοκρατικού Εργατικού Κόμματος Ρωσίας (ΣΔΕΚΡ). Ο Λένιν βρίσκεται στην εξορία, αλλά συμμετέχει ενεργά ακόμη και απ' αυτές τις δύσκολες συνθήκες. Το 1900 μεταβαίνει στην Ελβετία για να συναντήσει την εξόριστη ομάδα «Απελευθέρωση της εργασίας» (Πλεχάνοφ, Ζασούλιτς, Αξελρόντ κ.α.) και στο τέλος του ίδιου έτους εμφανίζεται το πρώτο φύλλο της εφημερίδας *Ίσκρα* (Σπίθα). Η έννοια της εφημερίδας ως οργάνου της κομματικής ηγεσίας ήταν κεντρική στην σκέψη του Λένιν, επιδιώκοντας την ανάπτυξη της επαναστατικής προπαγάνδας, την μαρξιστική ερμηνεία της εποχής και κυρίως την ενοποίηση της πολιτικής συζήτησης και της δράσης του σοσιαλδημοκρα-

τικού (κομμουνιστικού) κινήματος σε ένα ενιαίο πανεθνικό πολιτικό σχέδιο.

Το 1903 διεξάγεται το δεύτερο συνέδριο του ΣΔΕΚΡ, το οποίο σηματοδεύτηκε από την αντιπαράθεση μπολσεβίκων (υπό την ηγεσία του Λένιν) και μενσεβίκων (υπό την ηγεσία του Μαρτόφ) κυρίως γύρω από το ζήτημα της υποχρέωσης του μέλους του κόμματος να ανήκει σε μία από τις οργανώσεις του. Το συνέδριο ολοκληρώθηκε με την διάσπαση ανάμεσα στα δύο ρεύματα, και εγκαινίασε μια μεγάλη περίοδο σφοδρής αντιπαράθεσης γύρω από τα μεγάλα ζητήματα του μαρξιστικού κινήματος (σχέση οικονομικού-πολιτικού αγώνα, χαρακτήρας του πολέμου, ρόλος του κόμματος κ.α.) παρά τις επιμέρους συγκλίσεις ή την συχνά ρευστή οργανωτική σχέση (π.χ. Ο Πλεχάνοφ αν και αρχικά ήταν με τους μπολσεβίκους στην συ-

νέχεια εντάχθηκε στους μενσεβίκους και μάλιστα ήταν σφοδρός πολέμιος της Οκτωβριανής Επανάστασης ενώ ο Τρότσκι είχε την αντίθετη πορεία).

Η συνεισφορά του Λένιν σε αυτή την αντιπαράθεση ήταν κορυφαία. Μέσα απ' αυτή και κυρίως μέσα από την πρακτική του συμβολή στα καθήκοντα της επανάστασης στη Ρωσία συνέβαλλε καθοριστικά στη δημιουργική ανάπτυξη του μαρξισμού και στην ανάπτυξη του κομμουνιστικού κινήματος. Το έργο του ήταν ιδιαίτερα πλούσιο και πολύμορφο και μπορούσε να εκτείνεται από τα πεδία της φιλοσοφίας όπως για παράδειγμα το έργο *Υλισμός και εμπειριοκριτικισμός* (1908) που γράφτηκε για να υπερασπιστεί την επικαιρότητα του διαλεκτικού υλισμού απέναντι στο ανερχόμενο ρεύμα του εμπειριοκριτικισμού (Μπογκντάνοφ κ.α.), μέχρι τα πεδία της πολιτι-

Με τις Θέσεις του Απρίλη (1917), ο Λένιν αρνείται τη συμμετοχή στην κυβέρνηση Κερένσκι που έφερε η επανάσταση του Φλεβάρη και ρίχνει το σύνθημα «όλη η εξουσία στα σοβιέτ»!

θέλησης για επανάσταση [...]». Στη μέχρι τότε λογική της Β' Διεθνούς η επανάσταση έπαιρνε όλο και περισσότερο την έννοια ενός τελικού σκοπού, του οποίου η λύση μπορεί να εναποτεθεί στο μέλλον (ή και να παρακαμφθεί σύμφωνα με τον Μπερνστάιν). Αντίθετα για τον Λένιν η επανάσταση και το ζήτημα της εξουσίας γίνεται η Λυδία λίθος της σκέψης του.

Οι εξελίξεις επιταχύνονται με το ξέσπασμα του πρώτου παγκοσμίου πολέμου. Ο εμποτισμός των σοσιαλδημοκρατών από τον μεταρρυθμιστικό δρόμο ήταν τόσο βαθύς, όπου οδήγησε στην ταύτιση τους με το αστικό κράτος, στην ψήφιση των πολεμικών προτοίμασιών και στην τήρηση της κοινωνικής ειρήνης.

Η στάση αυτή της Β' Διεθνούς στην ουσία διασπούσε την εργατική τάξη οριζόντια. Ωθούσε την εργατική τάξη της μιας χώρας να πολεμήσει ενάντια στις εργατικές τάξεις άλλων χωρών. Η ίδρυση της Κομμουνιστικής Διεθνούς με καθοριστικό τον ρόλο του Λένιν μετέτρεψε το οριζόντιο αυτό σχίσμα σε κάθετο, τέμνοντάς την εργατική τάξη όχι κατά χώρα πλέον, αλλά σε επαναστατική και ρεφορμιστική. Η ενότητα σε οπορτουνιστική βάση καταστράφηκε, για να κατακτηθεί η προλεταριακή ενότητα «σε ένα ανώτερο επίπεδο». Η τακτική αυτή εξέφραζε την ανάγκη αυτοτελούς έκφρασης των στρατηγικών συμφερόντων της εργατικής τάξης, σε ρήξη με τον μικροαστικό ριζοσπαστισμό με τον οποίο παραδοσιακά συνυπήρχε, αξιοποιώντας έναν πλούτο εργαλείων (π.χ. προσωρινή συμμαχία με το ταλαντεύσιμο καουτσικό κέντρο στη διεθνή του Τσίμερβαλντ.)

Η φρικιαστική πορεία του πολέμου υπέσκαπτε τις συνθήκες που είχαν επιτρέψει στο εργατικό κίνημα να λειτουργεί κάτω από την ομπρέλα της «δικής του αστικής τάξης». Η πείνα, η εξουθένωση, οι επιστρατεύσεις, το παράλογο του πολέμου γίνονται το υλικό πάνω στο οποίο μπόρεσε να ανθήσει η Οκτωβριανή επανάσταση, όπου το σύνθημα των μπολσεβίκων για ήττα της «δικιάς μας» ιμπεριαλιστικής πατρίδας αποτέλεσε το απαραίτητο νεύρο της επαναστατικής διαδικασίας. Με τις *Θέσεις του Απριλίου* (1917), ο Λένιν ξεπερνάει τον μέχρι πρότινος ενδιάμεσο στόχο της «Επαναστατικής Δημοκρατικής Δικτατορίας του προλεταριάτου και της αγροτιάς», αρνείται την συμμετοχή στην κυβέρνηση Κερένσκι που έφερε η επανάσταση του Φλεβάρη, και ρίχνει το σύνθημα: όλη η εξουσία στα σοβιέτ! Ο Λένιν αξιοποίησε την άρνηση-αδυναμία της αστικής κυβέρνησης να αντιμετωπίσει οξυμένα κοινωνικά προβλήματα, όπως του πολέμου και της επιβίωσης εκατομμυρίων φτωχών αγροτών και εργατών, και έθεσε την επαναστατική εργατική εξουσία –και όχι κάποια ενδιάμεση εξουσία– ως τη δύναμη εκείνη που θα έλυσε τα προβλήματα της ειρήνης, της γης στους αγρότες, της ισοτιμίας των γυναικών, των εθνοτήτων, γενικά τα λεγόμενα αστικοδημοκρατικά προβλήματα. Ήταν αυτή η γραμμή που οδήγησε στην επικράτηση της Οκτωβριανής επανάστασης.

Η επανάσταση ήταν το κεντρικό καθοδηγητικό νήμα της σκέψης και της πράξης του

>>>>>

κής οικονομίας με το εμβληματικό του έργο για τον ιμπεριαλισμό το 1916 (νεότατο και όχι ανώτατο στάδιο του καπιταλισμού κατά τον ίδιο) που αποτελεί μέχρι και σήμερα κορυφαία συεισφορά για την ανάγκη επιστημονικής μελέτης του καπιταλισμού, και φυσικά στα πιο αμιγώς πολιτικά του έργα (*Τι να κάνουμε, Δύο τακτικές της σοσιαλδημοκρατίας... κ.α.*) όπου έθεσε τις βάσεις για την ανάπτυξη της επαναστατικής τακτικής και στρατηγικής.

Ο Λένιν άλλαζε και προσάρμοζε συνεχώς τη σκέψη του, μένοντας όμως πάντα σταθερός στο επαναστατικό πολιτικό σχέδιο που είχε στο μυαλό του. Για παράδειγμα ο Λένιν του 1902 και 1903 ήταν αποφασισμένος οπαδός της «κλειστής» οργάνωσης. Ο Λένιν μετά την εξέγερση του 1905 απαιτούσε να ανοίξει διάπλατα η οργάνωση στους νέους αγωνιστές, στον κόσμο που είχε συγχυσμένες ιδέες, αλλά έψαχνε τρόπο να γίνει χρήσιμος στην επανάσταση. Το κοινό νήμα στην σκέψη του και στις δύο περιπτώσεις ήταν η αναγκαιότητα του επαναστατικού κόμματος, δηλαδή του καθοδηγητικού-υποβοηθητικού μοχλού της σχέσης μάζες-επανάσταση: αυτό που άλλαζε ήταν η μορφή του.

Ο Λένιν όμως πάνω από όλα ήταν ένα «πολιτικό ον», και γι' αυτό εξέταζε όλα τα ζητήματα υπό το πρίσμα του πολιτικού αγώνα της εργατικής τάξης. Η επικαιρότητα, η δυνατότητα και η ανάγκη της επανάστασης ήταν το κεντρικό καθοδηγητικό νήμα της σκέψης και της πράξης του. Σύμφωνα με τον Κ. Ράντεκ, «[...] ο Λένιν μπήκε στο κίνημα ως η ενσάρκωση της

Η θεωρία στη δοκιμασία των μετεπαναστατικών δυσκολιών

«**Ε**χουμε τώρα μπροστά μας το πιο στοιχειώδες καθήκον όλης της ανθρωπίνης κοινωνίας: να νικήσουμε την πείνα!» Αυτό το απόσπασμα του Λένιν στις 4 Ιούνη του 1918 αναδεικνύει με γλαφυρό τρόπο τα προβλήματα που αντιμετώπισε η νεαρή σοβιετική εξουσία μετά την ανατροπή της προσωρινής κυβέρνησης, καθώς η Σοβιετική Ρωσία βγαίνει από τον πόλεμο μαστιζόμενη από την πείνα, το κρύο, τον τύφο, τον εμφύλιο από τα στρατεύματα εισβολής (ανάμεσα τους και της Ελλάδας) και τους Λευκοφρουρούς, και κυρίως με την ψυχρολουσία που δημιουργεί το πάγωμα της διεθνούς επανάστασης (κυρίως στην Γερμανία), την οποία οι μπολσεβίκοι θεωρούσαν αναπόσπαστο τμήμα του επαναστατικού τους σχεδίου. Η πρώτη προσπάθεια οικοδόμησης σοσιαλισμού είναι αναγκασμένη να ξεκινήσει μόνη της, και πέρα από την πιεστική ανάγκη επιβίωσης, έχει να αντιμετωπίσει τον αναλφαριθμιστικό, την έλλειψη τεχνικού και επιστημονικού προσωπικού καθώς και φυσικά τα ελλείμματα του ίδιου του υποκειμενικού παράγοντα.

Μπορούμε να πούμε ότι ήταν μια βίαιη διαδικασία αναμέτρησης των πολιτικών και θεωρητικών εργαλείων των μπολσεβίκων με την ίδια την πραγματικότητα που οδήγησε σε μια σειρά συμβιβασμών. Η ανάγκη διατήρησης της νεαρής σοβιετικής εξουσίας οδήγησε στη συνθήκη του Μπρεστ-Λιτόφσκ με απώλεια εδαφών. Η ανάγκη επείγουσας ανόρθωσης της οικονομί-

ας οδήγησε στη Νέα Οικονομική Πολιτική (ΝΕΠ). Η ανάγκη να καλυφθεί η υστέρηση στην παραγωγικότητα οδήγησε στην χρήση του τεϊλορισμού κ.ο.κ. Ο Λένιν είχε επίγνωση ότι πρόκειται για αναγκαίους πρόσκαιρους συμβιβασμούς/ υποχωρήσεις, που δεν θα μπορούσαν συλλήβδην να βαφτιστούν κανόνες οικοδόμησης του σοσιαλισμού. Άλλοτε με διαύγεια όπως στο 10ο συνέδριο του κόμματος, όπου τονίζε ότι η απροσδιόριστη συνέχιση της ΝΕΠ θα οδηγούσε στην επικράτηση του κεφαλαίου και στην πλήρη επαναφορά της κυριαρχίας του, άλλοτε με αντιφάσεις όπως π.χ. στην αποθέωση του τεϊλορισμού. Σίγουρα ο Λένιν δεν απέφυγε τα λάθη. Σε κάθε περίπτωση όμως κατέκτησε το δικαίωμα των λαθών του θέτοντας τις ιδέες του στην βάση της ταξικής πάλης και αυτό είναι πολυτιμότερο από οποιαδήποτε «καθαρή» θεωρητική επεξεργασία.

Εντέλει, η υγεία του Λένιν διαρκώς επιδεινώνεται μετά και την απόπειρα δολοφονίας σε βάρος του τον Αύγουστο του 1918. Την τελευταία περίοδο έδειξε ιδιαίτερη ανησυχία για τη ραγδαία ανάπτυξη της κρατικής και κομματικής γραφειοκρατίας, αρθρογραφώντας σχετικά, και προειδοποίησε όσον αφορά την προσωπικότητα του Στάλιν. Στις 21 Γενάρη του 1924 η καρδιά του Λένιν παύει να χτυπά, όμως η κληρονομιά του θα μένει ζωντανή σε κάθε εργατικό αγώνα μέχρι την κατάρρευση της εκμεταλλευτικής ανθρωπότητας από άνθρωπο.

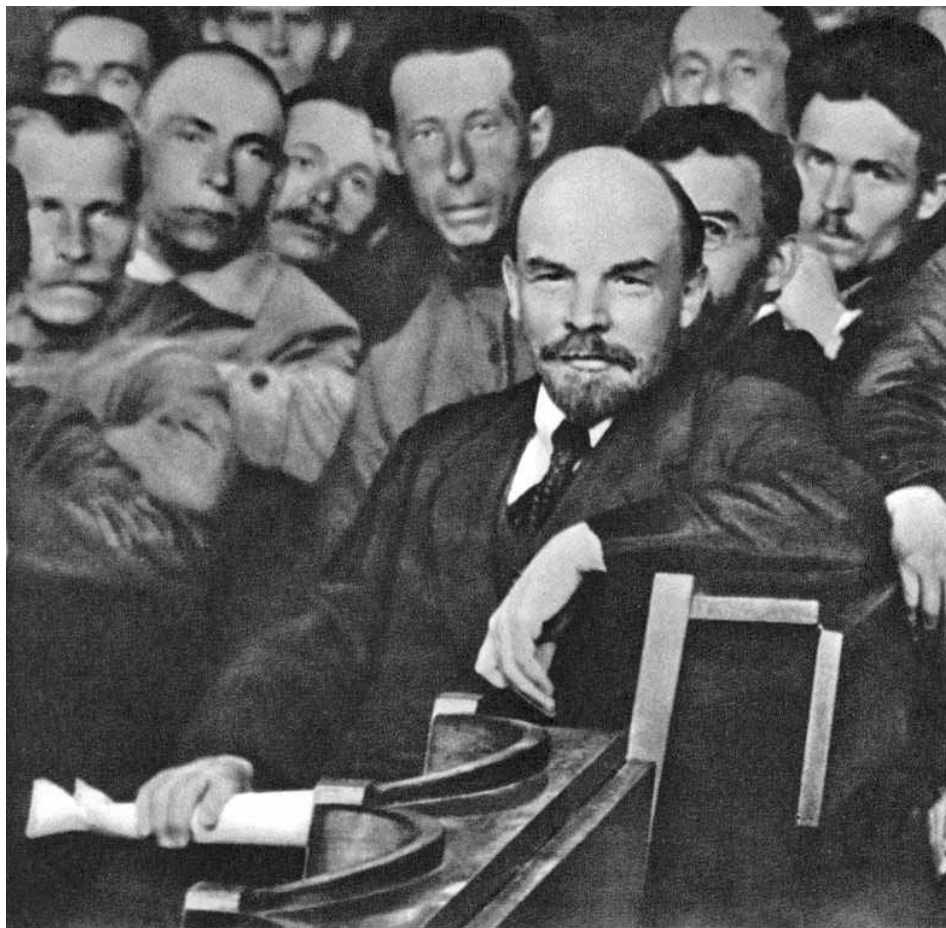
Νίκος Πελεκούδας

Η σύνδεση των συχνά αυθόρμητων οικονομικών αγώνων των εργατών και της επαναστατικής πολιτικής πάλης ήταν το κέντρο της αντιπαράθεσης του Λένιν με τους «οικονομιστές». Ανάλογη αντιπαράθεση συνεχίζεται και σήμερα για τη σχέση των επιμέρους αγώνων και κινημάτων με τη συνολική αντικαπιταλιστική πάλη.

Στις αρχές του 20^{ου} αιώνα στη Ρωσία η βιαιότητα της απολυταρχίας έτεινε, όπως επισημύει ο Λένιν, να σβήνει κάθε διαφορά ανάμεσα στα σοσιαλδημοκρατικά (κομμουνιστικά) καθήκοντα για την πολιτική πάλη με αυτά ενός εργατικού συνδικάτου. Η αφύπνιση του εργατικού κινήματος σε ένα περιβάλλον γενικής απαγόρευσης κάθε συλλογικής μορφής αγώνα, ακόμα και της απεργίας, δημιούργουσε τις προϋποθέσεις υποκατάστασης της κομμουνιστικής επαναστατικής πολιτικής με μια «πολιτικοποίηση της οικονομικής δουλειάς». «Έχει μεγάλη σημασία η ασήμαντη καθημερινή δουλειά», «οι εργάτες δίνουν μάχες όταν βλέπουν κάποιο άμεσο όφελος», «να πολιτικοποιήσουμε την οικονομική πάλη ενάντια στην κυβέρνηση», «οι εργάτες μπορούν μόνοι τους αυθόρμητα να κινηθούν προς τη σοσιαλδημοκρατική πολιτική» ήταν μερικά από τα επιχειρήματα των αντιπάλων του Λένιν. Σήμερα στον σύγχρονο ολοκληρωτικό καπιταλισμό, που πίσω από κάθε σημαντικό ζήτημα και μέτωπο, πίσω από κάθε σοβαρή επιμέρους σύγκρουση βρίσκεται όχι μόνο το κεφάλαιο αλλά και το κράτος του και οι υπερεθνικοί μηχανισμοί του, αναπαράγονται ανάλογα επιχειρήματα από τους σημερινούς υπερασπιστές της οικονομικής -μερικής- κινηματικής δράσης και των αυθόρμητων εκδηλώσεών της. Τελικά υποκαθίσταται η συνολική, θεωρητική και πρακτική, προγραμματική επαναστατική κομμουνιστική πολιτική από οποιοδήποτε κίνημα ή από το εργατικό κίνημα ως έχει.

Φαινομενικά και οι δυο πλευρές (Λένιν και Μαρτίνοφ, ο μετέπειτα ηγέτης των Μενσεβίκων (αλλά και Μπερνστάιν) δεν αρνούνται την ανάγκη της πολιτικής πάλης. Υπάρχει όμως πολιτική και πολιτική. Η συνδικαλιστική εργατική πολιτική και η καθήλωση σε αυτήν, είναι αστική πολιτική. Ο Λένιν συμπληρώνει πως αυτή η πολιτική απορρέει κατά κανόνα αυθόρμητα από τους ίδιους τους εργάτες, με σύγχρονους όρους θα λέγαμε από τα ίδια τα κινήματα και το εργατικό κίνημα, επιχειρώντας στο ιδιαίτερο ζήτημα να αναμετρηθούν με την κυβέρνηση. Δοιδορεί μάλιστα ιδιαίτερα έντονα το επιχείρημα περί των «εφικτών στόχων». Αν χειροπιαστό αποτέλεσμα μπορεί να έχει μόνο η οικονομική πάλη, μόνο η πάλη σε ένα ιδιαίτερο ζήτημα ή μέτωπο γιατί εκεί είναι πιο εφικτό, τότε η πάλη ενάντια συνολικά στο πολιτικό καθεστώς και το καπιταλιστικό σύστημα είναι τελεσίδικα ουτοπική! Η δυνατότητα της επαναστατικής πάλης κλείνει πριν καν αρχίσει!

Εξάλλου αν μπορούσε να προκύψει η ανατροπή του συστήματος από ένα άθροισμα «εφικτών» κινήματων που

Η λενινιστική πολιτική για το μέρος και το όλο

θα πρόσθεταν τους αγώνες τους, αυτό θα είχε γίνει από τον ίδιο τον οικονομικό αγώνα του εργατικού κινήματος, ως άθροισμα της πάλης των διαφόρων κλάδων και χώρων δουλειάς. Το αποτέλεσμα όμως είναι το αντίθετο. Ο Λένιν τονίζει πως συνέπεια αυτής της λογικής είναι η καθήλωση των αγώνων και κυρίως πως «το να υποστηρίζει κανείς μια τέτοια γνώμη δεν ισοδυναμεί με τίποτε άλλο παρά με την προσπάθειά του να φορτώνει το φταίξιμό του στους άλλους, να φορτώνει το δικό του φιλισταϊσμό (και τον μπερνσταϊνισμό) στους εργάτες». Υποταγή του όλου στο μέρος. Βέβαια η παραμικρή μερική οικονομική, κινηματική πάλη φέρει μέσα της στοιχεία του όλου, της συνολικής θηριωδίας και εκμετάλλευσης του καπιταλισμού. Όμως η συνείδηση για τη συνολική αντικαπιταλιστική πάλη έρχεται έξω από το πεδίο των άμεσων σχέσεων ανάμεσα στους εργάτες και τους εργοδότες.

Έγραψε ο Λένιν στο *Τι να κάνουμε*: «Η σοσιαλδημοκρατική πολιτική συνδέει τα γενικά καθήκοντα του σοσιαλισμού με τις σύγχρονες εθνικές συνθήκες σε κάθε χώρα». Με αυτή την έννοια συμβάλει με όλες της τις δυνάμεις στην πάλη για άμεσες πολιτικές και οικονομικές διεκδικήσεις, και μάλιστα μόνο η δική της συνολική πολιτική προγραμματική

“

Η ανατροπή του συστήματος και η επανάσταση δεν προκύπτουν από μια συνάντηση «εφικτών» στόχων και κινήματων

πάλη, που συνδέει το εργατικό κίνημα συνολικά με την γνώση της στάσης όλων των τάξεων και στρωμάτων της κοινωνίας, πάνω από όλα με τη θέση που έχει στην κρατική πολιτική το οποιοδήποτε ζήτημα καταδεικνύοντας τους πολλαπλούς τρόπους, που επιχειρεί το σύστημα να κρατήσει υποταγμένους τους εργάτες. Η συνεπής εκπλήρωση αυτών των καθηκόντων είναι σε θέση να δώσει καρπούς και στους αγώνες, όπου και αν εκδηλώνονται.

Η ίδια η αυθόρμητη δράση του εργατικού κινήματος και κάθε κινηματικής εκδήλωσης αποτελεί και μια εμβρυακή μορφή εκδήλωσης της συνειδητής πάλης. Και συμβαίνει έτσι κι αλλιώς κάθε φορά που οι εκμεταλλεζόμενοι αναμετρώνται με τον καπιταλισμό. Όμως όπως και η ίδια η σύγχρονη εμπειρία έχει αποδείξει «όσο μεγαλύτερη είναι η αυθόρμητη άνοδος των μαζών, όσο πλατύτερο γίνεται το κίνημα, τόσο πιο γρήγορα μεγαλώνει και η απαίτηση για μεγαλύτερη συνειδητότητα και στη θεωρητική και στην πολιτική και στην οργανωτική σοσιαλδημοκρατική δουλειά».

Ακόμα χειρότερα και σε ακριβή επανάληψη της πολεμικής που δεχόταν ο Λένιν, όλα αυτά συμπληρώνονται με την υποτιθέμενη «υπερεκτίμηση της ιδεολογίας» και τη «μεγαλοποίηση του συνειδητού στοιχείου». Όλες οι εκδηλώσεις του κινήματος αντίστασης στην καπιταλιστική βαρβαρότητα (γυναικείο και γενικότερα η μάχη για το φύλο, περιβάλλον, εκπαίδευση, μετανάστες-πρόσφυγες κ.λπ.) αποτελούν πλευρές της πάλης ενάντια στην εμβάθυνση της εκμετάλλευσης της εργατικής τάξης και της αλλοτρίωσης του ανθρώπου σήμερα, είναι φραγμός ενάντια στον πολλαπλό κατακερματισμό των εκμεταλλεζόμενων και των καταπιεσμένων. Ανεξάρτητα με το πώς τα ίδια αυτά τα κινήματα βλέπουν τον εαυτό τους, είναι πραγματικές αυτοτελείς κινήσεις αγωνιζόμενων κοινωνικών τμημάτων που ένα επαναστατικό κόμμα πρέπει να δημιουργήσει τη δική του «σοσιαλδημοκρατική» (αντικαπιταλιστική-κομμουνιστική με σύγχρονους όρους) πτέρυγα μέσα σε αυτά, με βασική επιδίωξη την κοινωνική επανάσταση (τη στιγμή που οι βασικές τάξεις σε πολλά από αυτά δεν την προσεγγίζουν καν, αν δεν την αρνούνται και ανοικτά).

Το ζήτημα, κατά συνέπεια, δεν είναι η αναγόρευση της μιας ή της άλλης «οικονομικής πάλης» ως της κυρίαρχης. Η πρόκληση για να τσακίσουμε το καπιταλιστικό σύστημα είναι η προγραμματική, πολιτική και οργανωτική ενοποίηση των πρωτοπόρων αγωνιστών, που θα ωθήσει την εργατική τάξη και τους εκμεταλλεζόμενους να απελευθερωθούν, έργο που άλλωστε είναι των ίδιων.

Ηλίας Ιωακείμoglou

Ο Λένιν αντιλαμβάνεται την ταξική πάλη για την εξουσία με όρους πολέμου αξιοποιώντας τη θεωρία του Κλαούζεβιτς. Εξετάζει συγκεκριμένα το αντικειμενικό πεδίο της κοινωνικής πάλης και τα πολιτικά σχέδια που συγκροτούν τις κοινωνικές συμμαχίες γύρω από την αστική τάξη ή τον αντίπαλό της, το προλεταριάτο.

Ο Λένιν, η συγκεκριμένη ανάλυση της συγκεκριμένης κατάστασης και εμείς

Η θεωρητική κατασκευή που χρησιμοποιεί ο Λένιν για την ανάλυση της ιστορικής συγκυρίας είναι μεταφορά της θεωρίας του πολέμου του Κλαούζεβιτς στο πεδίο της θεωρίας της πολιτικής και, επομένως, μεταφορά της τέχνης του πολέμου στην πολιτική πρακτική. Αυτή τη θεωρητική κατασκευή, που αντιλαμβάνεται την κοινωνία ως τόπο ταξικού ανταγωνισμού που προσομοιάζει με τον πόλεμο, την εφαρμόζει ο Λένιν σε μια «πρώτη ύλη», που είναι τα στοιχεία της ιστορικής συγκυρίας. Αντιλαμβάνεται, δε, ως συγκυρία την ταυτόχρονη παρουσία, τον συνδυασμό, τη σύζευξη στοιχείων της παρούσας ιστορικής στιγμής.

Η λενινιστική θεωρητική κατασκευή του «κοινωνικού πολέμου» περιλαμβάνει τρεις διατάξεις υποδοχής των στοιχείων της συγκυρίας:

1. Το έδαφος των κοινωνικών και πολιτικών συγκρούσεων, το οποίο περιλαμβάνει όλες εκείνες τις συνθήκες του κοινωνικού ανταγωνισμού που δεν εξαρτώνται από τη θέλησή μας, είναι αντικειμενικά δεδομένες συνθήκες (οικονομικές αντιθέσεις όπως στη συσσώρευση κεφαλαίου και στην εκμετάλλευση της εργασίας, πολιτικές αντιθέσεις όπως στο θεσμικό πλαίσιο και τους «κανόνες του πολιτικού παιχνιδιού», ιδεολογικές αντιθέσεις όπως η μορφή, η κατάσταση και η δραστηριότητα των ιδεολογικών μηχανισμών του κράτους, κ.λπ.).
2. Το σύστημα των αντιτιθέμενων κοινωνικών τάξεων, μερίδων τάξεων και κοινωνικών δυνάμεων που διατάσσονται σε σχηματισμούς μάχης, πραγματοποιούν συμμαχίες, υφίστανται σχίσματα, συγκρούονται.
3. Τα επίδικα αντικείμενα των κοινωνικών συγκρούσεων, ζητήματα σε αναφορά με τα οποία οι σχηματισμοί μάχης σχηματίζονται, αναδιατάσσονται, διαλύονται, συγκρούονται.

Για να χρησιμοποιήσει όμως ο Λένιν το γενικό θεωρητικό σχήμα που δανείζεται από τη θεωρία του πολέμου του Κλαούζεβιτς, είναι υποχρεωμένος να το προσαρμόσει στην πραγματικότητα που θέλει να αναλύσει, δηλαδή στην πολιτική ταξική πάλη, και το κάνει με τον εξής τρόπο:

Πρώτον, διαμορφώνει σαφή εικόνα των κοινωνικών τάξεων στην εκάστοτε συγκεκριμένη χώρα, όχι ως κάποια στατικά σύνολα ατόμων με κοινά χαρακτηριστικά αλλά ως κοινωνικές δυνάμεις που κινούνται επί του πεδίου της ταξικής μάχης και οι οποίες υφίστανται αλλαγές στη σύνθεσή τους, τις ικανότητες, την οργάνωση και την παράταξή τους, εξαιτίας της ίδιας της μάχης. Επομένως, οι ταξικοί αγώνες συμμετέχουν στη διαμόρφωση των κοινωνικών τάξεων. Ακριβώς όπως ο πόλεμος μετατρέπει διαρκώς την ίδια τη σύνθεση, τις ικανότητες, την οργάνωση και την παράταξη των στρατιωτικών σχηματισμών μάχης, έτσι και ο ταξικός αγώνας μετατρέπει τη σύνθεση, τις ικανότητες, την οργάνωση και την παράταξη των κοινωνικών τάξεων. Μια σύγχρονη, ανταγωνιστική λενινιστική ανάλυση της ιστορικής συγκυρίας θα έπρεπε λοιπόν να ανιχνεύει διαρκώς τις αλλαγές που επισημαίνονται στις κοινωνικές τάξεις εν θερμώ από τον ίδιο τον κοινωνικό ανταγωνισμό.

Δεύτερο, ο Λένιν διαμορφώνει σαφή εικόνα των ταξικών συμμαχιών που συγκροτούν τον κοινωνικό σχηματισμό εξουσίας, που εμφανίζεται ως σχηματισμός πολιτικής και κοινωνικής μάχης, ως το

γίνονται σύμμαχοί της. Εξ αντιθέτου, για να καταλάβει για ποιον λόγο οι ταξικές συμμαχίες της αστικής τάξης κλονίζονται ή διαρρηγνύονται, αναζητά τις ανεπάρκειες του πολιτικού σχεδίου της κυρίαρχης τάξης που δεν είναι σε θέση να συγκροτήσει ταξικές συμμαχίες ή συγκροτεί αδύναμες, επισφαλείς συμμαχίες.

Τρίτο, κατ' αντιστοιχία με όσα εξετάζει στην πλευρά του αστικού μπλοκ, ο Λένιν προσδιορίζει ποιές τάξεις, μερίδες τάξεων και κοινωνικές ομάδες θα μπορούσαν να σχηματίσουν δυνητικά έναν κοινωνικό σχηματισμό εξουσίας των υποτελών κοινωνικών τάξεων και ποιο πολιτικό σχέδιο θα έδενε τις αντίστοιχες συμμαχίες γύρω από το προλεταριάτο (όσους δηλαδή είναι αναγκασμένοι να πωλούν τις εργασιακές τους ικανότητες για την παραγωγή εμπορευμάτων που είναι ταυτοχρόνως και παραγωγή κέρδους για τον ιδιοκτήτη των μέσων παραγωγής).

Τέταρτο, ο Λένιν αναλύει τις αντικειμενικές συνθήκες του ταξικού ανταγωνισμού στη δεδομένη ιστορική στιγμή που αναλύει, ώστε να προσδιορίσει το έδαφος της μάχης. Πρέπει, για παράδειγμα, να γνωρίζουμε πού κατευθύνεται το παραγωγικό σύστημα, η εκμετάλλευση της εργασίας, η συσσώρευση κεφαλαίου, η κερδοφορία και όλα τα άλλα κρίσιμα μεγέθη της ελληνικής οικονομίας για να έχουμε το ιστορικό τοπίο επί του οποίου διεξάγονται οι ταξικοί αγώνες.

Πέμπτο, προσδιορίζει ο Λένιν τα επίδικα αντικείμενα της συγκυρίας, τι είναι «αυτό που παίζεται» στην παρούσα ιστορική στιγμή, επομένως ποιος πρέπει να είναι ο στρατηγικός σκοπός της κοινωνικής μάχης που επίκειται στη συγκεκριμένη συγκυρία και ποιοι πρέπει να είναι οι ενδιάμεσοι τακτικοί στόχοι.

Όλα αυτά μαζί σχηματίζουν εκείνο που ο Λένιν ονομάζει «συγκεκριμένη ανάλυση της συγκεκριμένης κατάστασης» και αυτή είναι η ανάλυση που πρέπει να πραγματοποιούν και οι δικές μας δυνάμεις. Για τη σημερινή ιστορική συγκυρία και για όσα έρχονται, το ζητούμενο είναι μια τέτοια λενινιστική ανάλυση του πεδίου του κοινωνικού ανταγωνισμού, η οποία θα έπρεπε να συνοδεύει την επανίδρυση ταξικά αυτόνομων πολιτικών οργανώσεων της επαναστατικής Αριστεράς.

Ο Λένιν προσδιορίζει ποιες τάξεις και μερίδες τάξεων θα μπορούσαν να σχηματίσουν έναν κοινωνικό σχηματισμό εξουσίας των υποτελών κοινωνικών τάξεων και με ποιο πολιτικό σχέδιο θα συσπειρώνονταν γύρω από το προλεταριάτο

μπλοκ εκείνο των κοινωνικών τάξεων, μερίδων τάξεων και κοινωνικών ομάδων που με τη συμμαχία τους δεμένη γύρω από την κυρίαρχη αστική τάξη, της δίνουν την δυνατότητα να ασκεί την εξουσία της. Για να καταλάβει ποιο είναι το τσιμέντο που δένει τις ταξικές συμμαχίες της αστικής τάξης, το αστικό μπλοκ, ο Λένιν, διερευνά το πολιτικό σχέδιο στο οποίο άλλες τάξεις, μερίδες τάξεων ή κοινωνικές ομάδες αναγνωρίζουν το συμφέρον τους και τις αξίες τους και για αυτό τον λόγο

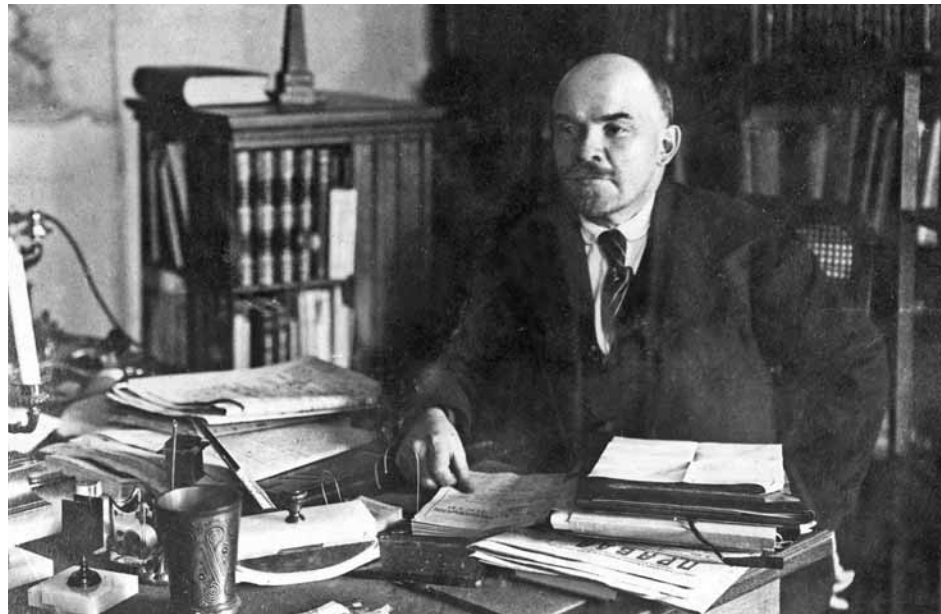
Δημήτρης
Γρηγορόπουλος

Η φιλοσοφία ως συστατικό στοιχείο της μαρξιστικής θεωρίας και πράξης

Ο Λένιν υπογράμμιζε πως χωρίς επαναστατική θεωρία δεν υπάρχει επαναστατική πράξη. Γι' αυτό μελετούσε όλες τις πλευρές του μαρξισμού, από την οικονομική ανάλυση και την τακτική-στρατηγική μέχρι τη φιλοσοφία. Σε κρίσιμες στιγμές υποχώρησης και ταλάντευσης της πρωτοπορίας, ο Λένιν θεωρούσε την εμβάθυνση στον διαλεκτικό υλισμό ως βασική πλευρά της ανασυγκρότησης. Εμβληματικά του έργα είναι τα *Υλισμός και Εμπειριοκριτικισμός και Φιλοσοφικά Τετράδια*.

Η σφαιρική θεώρηση της αντικειμενικής πραγματικότητας στην αλληλοσχέση των συνιστωσών της (οικονομικό σύστημα, ταξικός χαρακτήρας, πολιτική και θεωρία) και στην ιεράρχηση της κυρίαρχης συνιστώσας, ανάλογα με τις συγκεκριμένες συνθήκες της μιας ή της άλλης ιστορικής περιόδου και των ιδιαίτερων συνθηκών της, αποτελεί θεωρητικό και πρακτικό «προνόμιο» του μαρξισμού. Σε αντιδιαστολή, η αστική κοσμοθεωρία, σε όλες τις εκφάνσεις της, χαρακτηρίζεται από αντιεπιστημονική αντίληψη της πραγματικότητας και απολυτοποίηση του καπιταλιστικού σταδίου της ιστορικής εξέλιξης («ο καπιταλισμός τέλος της ιστορίας»). Κινείται γενικά με λογική απολυτοποίησης της μιας ή της άλλης πλευράς της καπιταλιστικής κοινωνίας και από αντιεπιστημονική ιδεαλιστική αντίληψη (υποκειμενικός ή αντικειμενικός ιδεαλισμός, αγνωστικισμός και σχετικισμός) της κοινωνικής και φυσικής πραγματικότητας.

Ο Λένιν ως εμβριθής θεωρητικός του μαρξισμού είχε συνειδητοποιήσει ότι ο μαρξισμός πρέπει να αναπτύσσεται ταυτόχρονα σ' όλες της συνιστώσες του και στην αλληλουχία τους. Ταυτόχρονα, στις διάφορες ιστορικές συγκυρίες, αποκτά προτεραιότητα η μία ή η άλλη πλευρά του. Ακολουθώντας αυτή τη λογική, ο Λένιν στις παραμονές της πρώτης ρωσικής επανάστασης ανασκεύασε τις ρεφορμιστικές αντιλήψεις των ναρόννικων και εφάρμοσε την οικονομική διδασκαλία του Μαρξ στις ιστορικές συνθήκες της Ρωσίας. Μετά την ήττα της επανάστασης του 1905, ο Λένιν επικεντρώθηκε στη φιλοσοφική συντριβή του μαχισμού (από τον αυστριακό φυσικό και φιλόσοφο Ερνστ Μαχ) και εμπειριοκριτικισμού, που αρνιόταν τον αντικειμενικό χαρακτήρα της αλήθειας και συνακόλουθα αναιρούσε τη

δυνατότητα και αναγκαιότητα της συγκρότησης επιστημονικής στρατηγικής και τακτικής του προλεταριάτου στην πάλη κατά της αστικής τάξης. Απεναντίας, στην επανάσταση του 1917 έδωσε προτεραιότητα στην επαναστατική ανατροπή του καπιταλισμού, αντιτασσόμενος στη ρεφορμιστική στρατηγική των μενσεβίκων. Την περίοδο 1914-1916 ο Λένιν θεώρησε αναγκαίο να μελετήσει εμβριθώς τα έργα των θεμελιωτών του επιστημονικού κομμουνισμού, Μαρξ και Ένγκελς, αλλά και του Χέγκελ, του Φόιερμπαχ, του Ντίτσγκεν και άλλων. Οι παρατηρήσεις, τα σχόλια, οι σκέψεις, οι περικοπές και περιλήψεις που προέκυψαν από αυτήν την εμβριθή μελέτη του Λένιν περιλήφθηκαν στο έργο *Φιλοσοφικά Τετράδια*.

Το έργο αυτό είναι πηγή βαθύτατων ιδεών, σκέψεων και απαντήσεων στα βασικά ζητήματα της φιλοσοφίας. Αποκαλύπτει και τεκμηριώνει επιστη-

Μετά την ήττα της επανάστασης του 1905 ο Λένιν καταπολέμησε τις ιδεαλιστικές προσεγγίσεις του εμπειριοκριτικισμού

μονικά τους νόμους κίνησης και εξέλιξης της φύσης και της κοινωνίας, καθώς και σκέψεις που συγκροτούν τη φιλοσοφική επιστήμη της διαλεκτικής. Σε αντίθεση με τους ιδεαλιστές και τους μεταφυσικούς στοχαστές, που διαχωρίζουν και αντιπαραθέτουν τους νόμους της σκέψης από τους νόμους του αντικειμενικού κόσμου, στα *Φιλοσοφικά Τετράδια* ο Λένιν αποδεικνύει ότι οι νόμοι της σκέψης, με τη σχετική τους αυτοτέλεια και ιδιαιτερότητα, αντιστοιχούν σε νόμους της

φύσης και της κοινωνικής εξέλιξης. Η επιστημονική αξιοποίηση της διαλεκτικής θεωρίας και μεθόδου της εξέλιξης που εμπλούτισε και χρησιμοποίησε συγκεκριμένα ο Λένιν για την ανάλυση της νέας εποχής, οδήγησε σε νέες κοινωνικές ανακαλύψεις, που εξόπλισαν το προλεταριάτο με τη θεωρία του ιμπεριαλισμού, την αντικειμενική αναγκαιότητα της επανάστασης, την επιστημονικά τεκμηριωμένη στρατηγική και τακτική του επαναστατικού μετασχηματισμού της καπιταλιστικής κοινωνίας. Βεβαίως, ο Λένιν δεν ασχολήθηκε ευκαιριακά με τη φιλοσοφία, μόνον όταν το απαίτησαν επιτακτικά οι αντικειμενικές ιστορικές συγκυρίες, καθώς η ευκαιριακή απασχόληση δεν θα επέτρεπε στον Λένιν και στο κομμουνιστικό κίνημα, την αποτελεσματική αντιμετώπιση εκρηκτικών εξελίξεων, αρνητικών ή θετικών.

Η κατασταλτική αλλά και ιδεολογικοπολιτική έφοδος μετά την ήττα του 1905 εναντίον του επαναστατικού κινήματος και του κόμματος θα είχε δρέψει πλούσιους καρπούς, αφού και στην κομματική πρωτοπορία είχαν διεισδύσει ιδέες υποκειμενικού ιδεαλιστικού ρεύματος, του εμπειριοκριτικισμού, τις οποίες είχε ασπαστεί τμήμα του κινήματος, ακόμη και κορυφαία στελέχη, όπως ο Κάουτσκι, ο Λουνατσάρσκι, ο Άντλερ κ. ά. Βασική θέση του εμπειριοκριτικισμού ήταν ότι ολόκληρη η αντικειμενική πραγματικότητα δεν υπάρχει έξω και ανεξάρτητα απ' τη διαδικασία γνώσης του ανθρώπου, αλλά αποτελείται από αισθήματα και πλέγματα αισθημάτων. Το αντικείμενο που προσλαμβάνει γνωστικά ο άνθρωπος είναι αυτό που του αποδίδουν οι αισθήσεις του, οι εμπειρίες, οι γνώσεις, οι ιδέες του, οι αξίες του κ.ο.κ.

Τεκμηριώνεται αυτή η θέση με εμπειρικά επιχειρήματα, όπως η διαμετρικά αντίθετη αντίληψη για ένα αντικείμενο ανάλογα με την απόστασή μας αυτό, η ποικιλία και διαφορετικότητα αντίληψης και αξιολόγησης ενός συμβάντος απ' τους παρόντες κ.ο.κ. Μάλιστα, οι εμπειριοκριτικιστές κατηγορούσαν τους υλιστές για καντιανισμό, αφού ουσιαστικά δέχονται ότι πέρα απ' το πράγμα που προσλαμβάνουν με την εμπειρία τους, υπάρχει και το «πράγμα καθαυτό» που δεν προσλαμβάνεται απ' αυτήν. Οι οπαδοί του εμπειριοκριτικισμού δεν είναι άμεσα οπαδοί του υποκειμενικού ιδεαλισμού και της πιο ακραίας εκδοχής του, του σολιψισμού, της βεβαιότητας δηλαδή για την ύπαρξη μόνο του εγώ μας, που εισήγαγε ο Μπέρκλεϊ. Αρνούνται όμως τη δυνατότητα αντικειμενικής γνώσης, έστω σχετικά και σταδιακά, οδηγούνται εκ των πραγμάτων στον αγνωστικισμό και τον υποκειμενικό ιδεαλισμό.

Προετοιμάζοντας την επανάσταση με *Φιλοσοφικά Τετράδια*

Αλλά και στη θετική συγκυρία για το επαναστατικό κίνημα στη Ρωσία, που εμφανίστηκε στην διάρκεια του Α' Παγκοσμίου Πολέμου και κορυφώθηκε με την ήττα του τσαρικού στρατού, ήδη από το 1914 είχε ενταθεί απ' τους μπολσεβίκους η ιδεολογικοπολιτική ζύμωση, ιδίως στα εργοστάσια και τον στρατό, με κορυφαία θεωρητική παρέμβαση το κεφαλαίωδες έργο *Φιλοσοφικά Τετράδια* του Λένιν, που προσδιόριζε επιστημονικά τον ιμπεριαλιστικό χαρακτήρα της εποχής, την αναγκαιότητα και τον χαρακτήρα της επανάστασης και τον πρωτοπόρο ρόλο του κομμουνιστικού κόμματος. Στα *Φιλοσοφικά Τετράδια* του Λένιν, όπου θεμελιώνεται η δυνατότητα αντικειμενικής γνώσης της πραγματικότητας, ώστε αντίστοιχα να καθορίζεται η επαναστατική στρατηγική και τακτική, καθοριστική θέση κατέχει η εξέταση και εμπειρική επιβεβαίωση των νόμων και κατηγοριών της διαλεκτικής, ιδιαίτερα του νόμου της ενότητας και πάλης των αντιθέτων, που αποκλείει τη θεωρία ενός αιώνιου καπιταλισμού (Φουκουγιάμα), που βρίσκει γόνιμο έδαφος σε συνθήκες υποχώρησης του κινήματος...

Συνέντευξη

ΣΤΟΝ
ΓΙΩΡΓΟ
ΠΑΥΛΟΠΟΥΛΟ

► Είσαι από εκείνους που ξεκίνησαν μέσα από σχήματα, αλλά τελικώς επέλεξαν μια πιο μοναχική πορεία. Μήπως η συλλογική δουλειά στη μουσική δημιουργία είναι δύσκολη;

Καταρχάς, η μουσική είναι δύσκολο πράγμα στη χώρα μας, αυτό είναι το πιο σημαντικό. Εγώ ακόμη λειτουργώ συλλογικά με τους μουσικούς που έχω τώρα, σε επίπεδο καλλιτεχνικό και δημιουργικό. Τα συγκροτήματα ξεκινάνε και αντέχουνε κάποια χρόνια, εκτός αν είσαι Rolling Stones, που δεν πρόκειται για συγκρότημα, αλλά για πολυεθνική επιχείρηση, αυτοί είναι μόνο το brand name. Όταν ξεκινάς στα 25 σου με ανθρώπους που έχετε κοινή πορεία, οι «ελαφρές αποκλίσεις» που έχουν οι ζωές αρχικά στέλνουν τον ένα αριστερά και τον άλλο δεξιά, χωρίς να καταλάβεις πώς έγινε αυτό. Κάπως έτσι διαλύονται τα γκρουπ.

► Θα έλεγα πως μοιάζεις με κάτι σαν... μέλισσα: «Τρυγάς» από διάφορα μουσικά είδη και τελικά βγάζεις κάτι δικό σου. Γιατί;

Πάντα το έκανα. Έτσι ήμουν και στο σχολείο, μου άρεσε να βουτάω σε όλα τα μαθήματα. Αργότερα, με τη μουσική, άρχισα σαν ακροατής, περνώντας από πάρα πολλά είδη. Μετά το έκανα και με μια διάθεση σπουδής: έμπαινα στο ρεμπέτικο σπουδάζοντάς το και διαβάζοντας γι' αυτό, μετά στη μπλουζ, στη τζαζ με τον ίδιο τρόπο, στην παραδοσιακή μουσική της Ελλάδας και άλλων χωρών, στην κλασική και προκλασική μουσική. Ήμουν γενικώς περίεργος. Αυτό κάποια στιγμή άρχισε να βγαίνει ως επιρροή στη δική μου δημιουργία.

► Δεν φοβάσαι ότι αυτό μπορεί να το κάνει η τεχνητή νοημοσύνη στο μέλλον;

Η τέχνη, εκτός από τον νου και τη λογική, έχει και το συναίσθημα και την καρδιά. Δεν ξέρω αν η τεχνητή νοημοσύνη καταφέρει να μιμηθεί το συναίσθημα. Μου φαίνεται αυτή τη στιγμή απίθανο. Μπορεί να είναι μια επιτυχημένη εγκεφαλική διαδικασία, δεν θα μπορούσε να φτάσει όμως στα ύψη που θα έφτανε ένας καλλιτέχνης πρώτης κλάσης — και δεν μιλάω για μένα...

Δημήτρης Μητσοτάκης

Μουσικός, τραγουδοποιός, συγγραφέας

Δεν μπορώ να μου επιτρέψω την παραίτηση

Η μουσική μας «συνάντηση» με τον Δημήτρη Μητσοτάκη ξεκίνησε πριν αρκετά χρόνια, από την εποχή του συγκροτήματος Ενδελέχεια — ένα όνομα που, όπως ο ίδιος λέει, δεν επελέγη τυχαία. Σήμερα συνεχίζει να δίνει το παρών με τις μουσικές και τους καιυστικούς στίχους του, όχι μόνο στις «σκηνές» αλλά και δημοσίως, εκεί όπου ο ίδιος μπορεί να συμβάλει ώστε η ελπίδα να μείνει ζωντανή.

► ...εκτός αν το συναίσθημα και η καρδιά περιθωριοποιηθούν στις κοινωνίες.

Αυτό είναι κάτι πολύ σκληρό, το βλέπουμε να συμβαίνει, αλλά εγώ πάντα ελπίζω, είμαι λίγο ρομαντικός. Πάντα θα υπάρχουν οι νέοι άνθρωποι που θα απαιτούν αυτό που οι παλιότερες γενιές δεν προστάτεψαν με την παρακμή τους — για να μην χρησιμοποιήσω τη λέξη σαπίλα, την πρώτη που μου έρχεται.

► Σε μια παλιά σου συνέντευξη αναφέρεσαι στο δικαίωμα «τα σπάω

και πληρώνω». Τι γίνεται με όσους τα «σπάνε» στην προσωπική τους ζωή, την πολιτική, την κοινωνία; Πώς το λέει ο Καζαντζίδης, «να σου δώσω μια να σπάσεις, αχ βρε κόσμε γυάλινο»...

Μπορείς να δώσεις θετική ή αρνητική χροιά στη συγκεκριμένη φράση, γι' αυτό τον λόγο μ' αρέσει κιόλας. Πιστεύω πως όταν κάποιος αποφασίσει να τα σπάσει, πρέπει να είναι έτοιμος να πληρώσει τις συνέπειες, είτε για καλό είτε για κακό. Αν τα σπάσεις για καλό και πληρώσεις, μαγκιά σου, εάν είναι για κακό, όχι. Πάντως, πρέπει να πληρώσεις.

► Να σε πάω λίγα χρόνια πίσω, στο δημοψήφισμα του 2015. Όταν οι περισσότεροι ψήφισαν «όχι», επέλεξαν να τα σπάσουν. Ήταν έτοιμοι να πληρώσουν;

Καταρχάς, δεν μου είναι καθαρό πως ήταν έτοιμοι να τα σπάσουν. Νομίζω ότι αρκετοί ψήφισαν χωρίς να ξέρουν τι θα συνέβαινε μετά. Θεωρούσαν πως θα ψηφίσουν «όχι» σε αυτή τη μέγγενη των μέτρων και ότι αυτό θα την σταματούσε. Στην περίπτωση που το δημοψήφισμα περιλάμβανε το ενδεχόμενο της αποχώρησης από την ΕΕ, δεν ξέρω αν θα είχαμε αυτό το αποτέλεσμα.

► Θα θυμάσαι, ωστόσο, ότι το δίλημμα που έβαζαν τότε το σύστημα και τα κανάλια ήταν πως το «όχι» σημαίνει έξοδο από ευρώ και ΕΕ.

Προσπαθούσαν να πιέσουν για ένα «ναι». Δεν πιστεύω, όμως, ότι ο κόσμος είχε πειστεί πολύ γι' αυτό. Ούτε εγώ το πίστευα. Κι από τη δική μου την παρέα, δεν πίστευε κανείς ότι θα μας πετούσαν έξω, γιατί ήταν τεράστιο το κόστος.

► Θεωρείς ότι αυτό που ζούμε βελτιώνεται; Δηλαδή να πούμε εντάξει βρε αδερφέ, είναι μια μαύρη παρένθεση που κάπως, κάποτε, θα κλείσει; Πολλοί

άνθρωποι ζουν πλέον με τις αναμνήσεις τους, λέγοντας κάθε πέρσι και καλύτερα.

Μέχρι το Μνημόνιο, η δική μου η γενιά και οι νεότερες πιστεύαμε ότι η κατάσταση μας θα βελτιώνεται οικονομικά, εργασιακά κ.λπ. Δεν είχαμε ζήσει ποτέ τι σημαίνει να πηγαίνω προς τα πίσω, τι σημαίνει οικονομικός πόλεμος, τουλάχιστον μετά τη Μεταπολίτευση. Όταν καταλάβαμε πως υπάρχει και το προς τα πίσω, που βιώνουμε ακόμη, ο κόσμος έγινε απαισιόδοξος. Σήμερα, υπάρχει πλέον ένας μεγάλος αριθμός που δεν έχει καμία ελπίδα, την έχει χάσει. Για μένα έπαιξε τεράστιο ρόλο σε αυτό και το δημοψήφισμα. Ήταν το τέλος της ελπίδας. Αν με ρωτάς αν μπορεί να αλλάξει κάτι στο μέλλον με αγώνες και διεκδικήσεις, θα σου πω πως δεν πιστεύω πως πρέπει να πάψουν οι αγώνες και οι διεκδικήσεις. Όσο πιο μαζικά γίνονται τόσο περισσότερα αποτελέσματα φέρνουν. Είμαι άνθρωπος μιας γενιάς που το έχω δει να συμβαίνει. Συνεχίζω να συμμετέχω, από το δικό μου κομμάτι ως μουσικός. Είμαστε πάρα πολλά χρόνια σε αυτή την ιστορία. Δεν μπορώ να κάνω αλλιώς, δεν μπορώ να σκεφτώ τον εαυτό μου αλλιώς, δεν μου επιτρέπω την παραίτηση. Όσο αντέχω, θα κάνω πράγματα. Το ίδιο προσπαθώ να περάσω στους νεότερους.

► Πάντως, το αφήγημα της κυβέρνησης και του συστήματος είναι πως είμαστε κολλημένοι με τα παλιά. Μας λένε, ας πούμε, ότι στην ενέργεια, στο σούπερ μάρκετ, ακόμη και την εκπαίδευση με τα ιδιωτικά πανεπιστήμια θα μπορούμε πλέον να επιλέγουμε το καλύτερο και πιο ταιριαστό. Κάτι σαν χρηματιστήριο.

Δεν είναι πολύ ισχυρό αυτό το επιχειρήμα. Δεν έχουμε τις ίδιες επιλογές εγώ και συ, εγώ και ο γιος του Βαρδινογιάννη. Βάζουμε διαφορετικά πράγματα στο τσουβάλι, τα ανακατεύουμε και φτιάχνουμε ένα αφήγημα το οποίο δεν στέκει. Θα είχαμε τις ίδιες επιλογές, αν είχαμε τις ίδιες τσέπες. Αυτή τη στιγμή πάει να γίνει ένα τεράστιο ξεπούλημα δημόσιων αγαθών, λες και δεν φτάνουν όλα αυτά που ήδη βγάζουν.

Οι νέοι άνθρωποι
θα απαιτούν πάντα
αυτό που οι παλιότερες
γενιές δεν προστάτεψαν
με την παρακμή τους — αν
όχι με τη σαπίλα τους

“

Πίσω από τις κάμερες

Πρόκειται για την τρίτη ή τέταρτη εμφάνιση του Κυριάκου Μητσοτάκη σε κακογραμμένο πολιτικό σόου επικοινωνιακής προβολής της διακυβέρνησης του. Κακογραμμένο, αφού το ζευγάρι των πρωταγωνιστών του «Σπίτι για όλους» στο Γαλάτσι, φίλα προσκείμενων στη ΝΔ,

Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ δεν έχει σκοπό να εκκινήσει διαδικασία αδειοδότησης για τους περιφερειακούς τηλεοπτικούς σταθμούς και διατηρεί το καθεστώς της προσωρινής νομιμότητας. Οι σταθμοί της Αθήνας, ωστόσο, πέρασαν ήδη στα χέρια των ισχυρών. Ο Μαρινάκης κατέχει το *One Channel* και ήδη αναζητά κανάλι στην Κρήτη, το *Action* ανήκει στους εφοπλιστές Μπάκο και Καϊμενάκη, που επίσης αναζητούν τρόπο επέκτασης στη Θεσσαλονίκη.

ΠΑΡΑ ΤΙΣ ΑΝΤΙΔΡΑΣΕΙΣ, η κυβέρνηση προχωρά στην ενσωμάτωση του ΕΚΟΜΕ, του φορέα κρατικών ενισχύσεων της κινηματογραφικής-τηλεοπτικής παραγωγής, στο υπουργείο Πολιτισμού και στη συνένωσή του με το Ελληνικό Κέντρο Κινηματογράφου. Η μείωση του προϋπολογισμού του σε μόλις 28 εκατ. για το 2024 δημιουργεί νέες συνθήκες και στην τηλεοπτική παραγωγή. Όπως όλα δείχνουν, οι ιδιοκτήτες τηλεοπτικών καναλιών συμφώνησαν για μεγάλη μείωση των ελληνικών σήριαλ.

ΝΕΑ ΤΑΣΗ πραγμάτων και διεύθυνσης στον δημοτικό ραδιοφωνικό σταθμό *Αθήνα 9,84*. Πρόεδρος της ΔΕΡΑ ανέλαβε ο μουσικός Νίκος Λαλιώτης και αντιπρόεδρος ο δημοσιογράφος Πάσχος Μανδραβέλης. Για τη διεύθυνση του σταθμού υπάρχουν πληροφορίες για τους Γιώργο Μελιγγώνη και Ανδρέα Παπαδόπουλο. Οι επιλογές αυτές δείχνουν πολιτική συμφωνία κορυφής ανάμεσα σε ΝΔ-ΠΑΣΟΚ-ΣΥΡΙΖΑ, τουλάχιστον για τον χώρο του δημοτικού ραδιοφώνου.

Ματίνα Παπαχριστούδη

Οι περιφερόμενοι «θίασοι» και τα πολιτικά «κοπάδια»

πολύ εύκολα ταυτοποιήθηκε ως μόνιμος κομπάρσος στον πολιτικό επικοινωνιακό θίασο της κυβέρνησης (πριν λίγους μήνες εθεάθη στην Ελευσίνα ως «άστεγο ζευγάρι», ενώ εμφανίστηκε επίσης ως... τυχαίος συνομιλητής του πρωθυπουργού σε προεκλογική περιοδεία).

Για την επικοινωνιακή τακτική του Μαξίμου ουδέν μεμπτό υπάρχει στην αποκάλυψη του περιφερόμενου πολιτικού «θιάσου». Όχι γιατί δεν πρόκειται να προκαλέσει πολιτική αντιπαράθεση στο πολιτικό σκηνικό ή αντιδράσεις του «κοινού των ψηφοφόρων», αλλά επειδή, πλέον, είναι η καθιερωμένη εφαρμογή ενός νέου μοντέλου χειραγώγησης. Ξεκινώντας από την αρχή ότι στην εικονική απεικόνιση-προβολή μέσω τηλεοπτικών, διαδικτυακών, ψηφιακών Μέσων το «προϊόν» δεν είναι η κάλυψη γεγονότων, προσώπων ή προγραμμάτων αλλά το ίδιο το κοινό, οι ψηφοφόροι (το «συγχυσμένο κοπάδι» κατά τον Λίπμαν), η πολιτική επικοινωνία υποχώρησε για να κυριαρχήσει το μάντζιμεντ,

η αφήγηση και σκηνοθεσία πολιτικών ιστοριών.

Οι γκουρού αυτού του μοντέλου δεν έχουν στόχο να πείσουν, να προβάλλουν προγράμματα ή επιχειρήματα, ακόμη και να κατασκευάσουν κάποιον εικονικό κόσμο ευδαιμονίας για το κοινό. Στόχος είναι να επιβάλουν ως πολιτική ατζέντα, ακόμη και στην κοινοβουλευτική αντιπαράθεση, την παρουσίαση ιστοριών που προκαλούν συγκινησιακή φόρτιση, βγάζουν στην επιφάνεια την πίστη του και θολώνουν-εξαφανίζουν την ανάγκη πληροφόρησης, γνώσης, αμφισβήτησης.

Η μέθοδος είναι γνωστή διεθνώς ως «storytelling» και μπορεί να αναπτύχθηκε από γκουρού της αφήγησης για να εκπαιδεύσει διαφημιστές και επικοινωνιακές ομάδες προπαγάνδας στην υπηρεσία προεκλογικών αναγκών των κομμάτων, κυριάρχησε ωστόσο ως βασική μέθοδος χειραγώγησης. Αυτήν ακολουθεί πιστά η κυβέρνηση Μητσοτάκη τα τελευταία χρόνια, τουλάχιστον από τότε που την «επικοινωνία» της ανέλαβε η πολυεθνική της Edelman και ο γκουρού της πολιτικής αφήγησης κατασκευασμένων ιστοριών, Σταν Γκρίνμπεργκ.

ΣΤΡΑΤΕΥΜΕΝΟΙ

Δίκτυο Ελεύθερων Φαντάρων «Σπάρτακος»

Κανένas στην Ερυθρά Θάλασσα

► Άρνηση κάθε εμπλοκής και συμμετοχής στη νέα ιμπεριαλιστική επέμβαση στη Μέση Ανατολή

Η κυβέρνηση της ΝΔ αποφάσισε την αποστολή φρεγάτας του Πολεμικού Ναυτικού στην Ερυθρά Θάλασσα, παίρνοντας θέση για μια ακόμη φορά στο πλευρό των ΗΠΑ και του κράτους-κατακτητή Ισραήλ, το οποίο διεξάγει γενοκτονία και εθνοκάθαρση εις βάρος του λαού της Παλαιστίνης. «Ελληννας επιτελής βρίσκεται στο Μπαχρέιν και επεξεργάζεται τις λεπτομέρειες. Είμαστε σε επαφή με τους συμμάχους και εταίρους μας και όταν είναι επιχειρησιακά απαραίτητο, τότε θα αποπλεύσει η ελληνική φρεγάτα, αφού έχει πλήρως προετοιμαστεί», δήλωσε χαρακτηριστικά ο υπουργός Εθνικής Άμυνας Νίκος Δένδιας, ισχυριζόμενος ότι μια τέτοια αποστολή υπερασπίζεται και ζωτικά συμφέροντα της Ελλάδας.

Οι ΗΠΑ συγκρότησαν τη διεθνή αποστολή «Prosperity Guardian» ως απάντηση στους αντάρτες Χούθι, οι οποίοι πολλαπλασίασαν τις επιθέσεις τους στην Ερυθρά Θάλασσα εναντίον

πλοίων που θεωρούν ότι «συνδέονται με το Ισραήλ», σε ένδειξη αλληλεγγύης στους Παλαιστίνιους στη Δωρίδα της Γάζας. Ανάλογη πολεμική αρμάδα επιδιώκει να συγκροτήσει και η Ευρωπαϊκή Ένωση, ενώ ήδη με απόφαση των ΗΠΑ και της Βρετανίας, με την υποστήριξη της Αυστραλίας, του Καναδά, της Ολλανδίας και του Μπαχρέιν, προχώρησαν σε επιθέσεις κατά εγκαταστάσεων των Χούθι, στην Υεμένη.

Η κυβέρνηση στέλνει το προσωπικό της φρεγάτας «Υδρα» ή «Ψαρά» να συμμετάσχουν στην επιχείρηση «Prosperity Guardian» ως θύτες και

θύματα της αποστολής αυτοκτονίας, καθώς κανένα πλοίο δεν μπορεί να αμυνθεί σε επίθεση drone, προκειμένου να προστατεύσουν τα συμφέροντα των εφοπλιστών και να εξυπηρετήσουν τον στρατηγικό στόχο αναβάθμισης του ρόλου του ελληνικού αστικού κόσμου διαμέσου του πολέμου.

Το Δίκτυο «Σπάρτακος» καλεί τους συνάδελφους ναύτες και το μόνιμο προσωπικό της φρεγάτας να αντισταθούν και να αρνηθούν κάθε συμμετοχή-εμπλοκή τους στη νέα ιμπεριαλιστική επέμβαση στη Μέση Ανατολή. Δεν θα θυσιαστούμε εμείς για τα κέρδη των εφοπλιστών, τις στρατη-

γικές βλέψεις κερδοφορίας και στρατηγικής αναβάθμισης του ελληνικού αστικού κόσμου και κράτους, για τους ιμπεριαλιστικούς σχεδιασμούς ΗΠΑ, ΝΑΤΟ και ΕΕ. Δεν θα γίνουμε εμείς τα πολεμικά πιόνια στον πόλεμο γενοκτονίας του κράτους Ισραήλ κατά του λαού της Παλαιστίνης, μια πρωτοφανή γενοκτονία η οποία συντελείται με τη στήριξη των κρατών της ιμπεριαλιστικής Δύσης, καθώς και στη γενίκευση του πολέμου εναντίον λαών της Μέσης Ανατολής.

Δεν πολεμάμε και δεν θυσιαζόμαστε για την ελληνική ολιγαρχία, το ΝΑΤΟ, τις ΗΠΑ και την ΕΕ. Να κλείσει η βάση της Σούδας που αποτελεί κρίσιμο πυλώνα των επεμβάσεων των ΗΠΑ στην ευρύτερη περιοχή. Να σταματήσει η χρήση των 111 ΠΙΜ και 112 ΠΙΜ από τις αμερικανικές δυνάμεις. Ο πόλεμος πρέπει να σταματήσει. Οι Παλαιστίνιοι πρέπει να απελευθερωθούν και να δικαιωθεί ο μακροχρόνιος αγώνας τους.

Ανδρέας Κυρίτης

Πλάτες στη μαφία, καταστολή στο κίνημα

Η επιστροφή του στο υπουργείο Προστασίας του Πολίτη παρουσιάστηκε ως στροφή στον... επαγγελματισμό και την αξιοπιστία. Μέσα σε λίγες ημέρες, μια άγρια κατασταλτική επιχείρηση κατά φοιτητών του ΕΜΠ που πραγματοποιούσαν παρέμβαση-κατάληψη κατά της ιδιωτικοποίησης της Παιδείας και άλλη μια εν ψυχρώ εκτέλεση μέλους της Greek Mafia, με 90 σφαίρες σε βενζινάδικο στον Νέο Κόσμο στο πλαίσιο ξεκαθαρίσματος λογαριασμών, θύμισαν τα «έργα και τις ημέρες» του «μπάρουτοκαπνισμένου» Μιχάλη Χρυσοχοϊδη.

Τα δύο περιστατικά δεν είναι ασύνδετα μεταξύ τους. Εδώ και χρόνια η αστυνομία ενισχύει ποικιλοτρόπως τον βραχίονα της καταστολής των κινημάτων, στρέφοντας ακόμα και μονάδες που θεωρητικά προορίζονται για την πάταξη του οργανωμένου εγκλήματος, όπως η ΟΠΚΕ, κατά φοιτητών, αντιφασιστών και άλλων αγωνιστών. Η προηγούμενη θητεία του Μιχάλη Χρυσοχοϊδη στο υπουργείο Προστασίας του Πολίτη άλλωστε, από τον Ιούλιο του 2019 έως τον Αύγουστο του 2021, ήταν αποκαλυπτική για τις προτεραιότητες της ΕΛΑΣ. Επί των ημερών του είχε ψηφιστεί ο διαβόητος νόμος 4703/2020 που έθετε «στον γύψο» τις διαδηλώσεις. Αν και τα κινήματα έχουν καταφέρει να διατηρούν την εν λόγω νομοθεσία εν υπνώσει, οι σκληρές κατασταλτικές της διατάξεις ενεργοποιούνται κατά το δοκούν, όταν η ΕΛΑΣ αποφασίζει να χτυπήσει κάποια συγκέντρωση που θεωρείται πολιτικώς επικίνδυνη ή ενοχλητική. Επρόκειτο άλλωστε για την περίοδο του «πογκρόμ» κατά των δημοκρατικών ελευθεριών υπό το πρόσχημα των περιοριστικών μέτρων για την πανδημία. Του «τσουνάμι» προστίμων, της απαγορευμένης 17ης Νοέμβρη του 2020 που σημαδεύτηκε από άγρια καταστολή, του ξυλοδαρμού στη Νέα Σμύρνη και των βασανιστηρίων στη ΓΑΔΑ, των επιθέσεων στις πλατείες, της αποκτήνωσης της βίας στα σύνορα.

Όσο ο Μιχάλης Χρυσοχοϊ-

Η εκτέλεση, με μια βροχή από σφαίρες, του Β. Ζαμπούνη στον Νέο Κόσμο είναι μία ακόμα εν ψυχρώ δολοφονία στο πλαίσιο του πολέμου ομάδων της μαφίας, που η κυβέρνηση και η αστυνομία παρακολουθούν. Οι τρεις συλλήψεις έρχονται για να δείξουν πως η ΕΛΑΣ κάτι κάνει...

δης έστρεψε τη «σιδερένια φτέρνα» της κρατικής καταστολής κατά εκτεταμένων τμημάτων του πληθυσμού, το οργανωμένο έγκλημα οργάνωσε με αλληπάλληλες δολοφονίες στο πλαίσιο ξεκαθαρίσματος λογαριασμών. Τον Οκτώβριο του 2019 δολοφονήθηκε ο Δημήτρης Μάλαμας, ο θεωρούμενος ως «ταμίας» της Greek Mafia. Στις 19 Ιανουαρίου 2020 μια ομάδα τεσσάρων ενόπλων εκτέλεσε σε ταβέρνα στα Βλάχικα έναν Σλοβένο και έναν

Μαυροβούνιο. Στις 9 Δεκεμβρίου 2020 δολοφονήθηκε με 28 σφαίρες ο 56χρονος Δημήτρης Καπετανάκης. Στις 28 Δεκεμβρίου 2020, δολοφονήθηκε ένας 38άχρονος, επίσης στο πλαίσιο ξεκαθαρίσματος λογαριασμών. Στις 9 Απριλίου δολοφονήθηκε ο δημοσιογράφος Γιώργος Καραϊβάζ, μέρα μεσημέρι έξω από το σπίτι του στον Άλιμο. Στις 7 Μαΐου 2021 εκτελέστηκε στη Ζάκυνθο ο επιχειρηματίας Διονύσης Κορφιάτης, η σύζυγος του οποίου είχε

Πρωτοφανής έξαρση εκτελέσεων της μαφίας, με την ΕΛΑΣ να κυνηγά διαδηλωτές

Σύγχρονο δουλεμπόριο με κυβερνητικές πλάτες

Ο εργασιακός μεσαιώνας είναι εδώ. Δεν έχει όρια ο απύθμενος κυνισμός και οι άθλιες πρακτικές των δουλεμπορικών γραφείων ενοικίασης εργαζομένων, οι οποίες, χωρίς προσχήματα, υπόσχονται σε άλλες εργολαβικές και κατασκευαστικές εταιρείες ότι μπορούν να τους εξασφαλίσουν κοψοχρονιά εργατες-σκλάβους από φτωχές χώρες. «Η λύση στο υψηλό μισθολογικό κόστος: Μετανάστες εργαζόμενοι», αναφέρει χαρακτηριστικά η διαφήμιση της εταιρείας BCLA. «Αν θέλετε να προσλάβετε φτηνά εργατικά χέρια, τότε η λύση είναι εδώ!», προσθέτει παρακάτω. Η νομική εταιρεία στην ιστοσελίδα της υποσχόταν πως μπορεί να εξασφαλίσει μετανάστες σε τιμή ευκαιρίας,

διασφαλίζοντας όλα τα απαραίτητα δικαιολογητικά για διαμονή και νόμιμη εργασία! Οι επιτήδειοι κατέβασαν άρον-άρον το προκλητικό επίμαχο υλικό, μετά τις καταγγελίες του Συνδικάτου Οικοδόμων που οδήγησαν σε παρέμβαση της Εισαγγελίας του Αρείου Πάγου. Οι αποθρασυμένοι δουλεμπόροι, που πιάστηκαν στα πράσα, ουσιαστικά υλοποιούν πρακτικές που άλλες εργολαβικές εταιρείες πραγματοποιούν πιο συγκαλυμμένα. Το σκλαβοπάζαρο υλοποιεί την πολιτική κυβέρνησης-ΕΕ, σύμφωνα με τις επιταγές των καρτέλ τουρισμού, ιδιοκτητών γης και κατασκευών. Στο Ελληνικό, για παράδειγμα, θέλουν χιλιάδες φθηνούς εργάτες...

εκτελεστεί έναν χρόνο νωρίτερα (τον Ιούνιο του 2020).

Με την άγρια εκτέλεση του Βαγγέλη Ζαμπούνη στον Νέο Κόσμο με αλληπάλληλες ριπές καλάσνικοφ (μία σφαίρα μάλιστα τρύπησε το τζάμι παραθύρου διαμερίσματος παρακείμενης πολυκατοικίας, χωρίς ευτυχώς να υπάρξουν θύματα), επανέρχονται στο επίκεντρο ερωτήματα αναφορικά με τα αίτια της αδράνειας της ΕΛΑΣ. Η ελευθερία κινήσεων που έχει δοθεί στο οργανωμένο έγκλημα αποτελεί απότοκο κάποιου είδους ανικανότητας της ΕΛΑΣ, απόρροια της στρατηγικής «ας φαγωθούν μεταξύ τους» ή ένδειξη της διασύνδεσης θυλάκων του βαθέως κράτους με το οργανωμένο έγκλημα; Αν και οι τρεις απαντήσεις εμπεριέχουν πλευρές της πραγματικότητας, είναι βέβαιο ότι τα τελευταία χρόνια το οργανωμένο έγκλημα άπλωσε τα πλοκάμια του σε ακόμα περισσότερες πτυχές της οικονομικής και κοινωνικής ζωής; Από τις «παραδοσιακές» δραστηριότητες της παροχής «προστασίας» σε μαγαζιά, χαρτοπαικτικές λέσχες και οίκους ανοχής, η Greek Mafia έφτασε να έχει διεισδύσει βαθιά στη διακίνηση νοθευμένων καυσίμων — εξού και οι συχνές εν ψυχρώ εκτελέσεις σε βενζινάδικα, καθώς και στο λαθρεμπόριο καπνικών προϊόντων.

Η τοποθέτηση εκρηκτικών μηχανισμών σε καταστήματα τείνει να γίνει ρουτίνα, ενώ οι ένοπλες επιθέσεις, πέραν των νεκρών εμπλεκόμενων στη μαφία, οδήγησαν στα τέλη Δεκεμβρίου του 2022 στον τραυματισμό μιας 32χρονης γυναίκας που χτυπήθηκε από αδέσποτη σφαίρα μετά από άλλο ένα ξεκαθάρισμα λογαριασμών σε καφετέρια στην πλατεία Νέας Σμύρνης. Σύμφωνα άλλωστε με παλαιότερα δημοσιεύματα η Greek Mafia διαθέτει βαθιές διακλαδώσεις και στην ΕΥΠ, ενώ φέρεται να ήταν σε θέση να επηρεάζει τις μεταθέσεις αστυνομικών σε κρίσιμα πόστα, ώστε να κάνει ανενόχλητη τις δουλειές της. Υπό το πρίσμα όλων των παραπάνω, είναι ξεκάθαρο ότι η ανοχή στη μαφία και η άγρια καταστολή στο κίνημα αποτελούν τις δύο όψεις του ίδιου νομίσματος.

ΠΑΥΛΙΑΝΗ

Αγώνας για
ελεύθερο...
νερό

Κρίσιμη η εβδομάδα που πέρασε για τον αγώνα των κατοίκων της Παύλιανης, ενάντια στη κατασκευή υδροηλεκτρικού έργου στη περιοχή τους. Την Πέμπτη εκδικάστηκαν στα δικαστήρια της Λαμίας, τα ασφαλιστικά μέτρα που υπέβαλαν. Η απόφαση αναμένεται τις επόμενες εβδομάδες. Μέχρι την έκδοσή της το δικαστήριο παρέτεινε την προσωρινή διαταγή για παύση εργασιών, γεγονός που θα επιτρέψει στους κατοίκους να συνεχίσουν και να εντείνουν το αγώνα τους για την ακύρωση του έργου.

Οι πλαγιές της Οίτης (νομός Φθιώτιδας) βρίσκονται τα τελευταία χρόνια στο στόχαστρο κυβερνητικών και επιχειρηματικών επιλογών, θέτοντας σε κίνδυνο το εξαιρετικής ομορφιάς φυσικό περιβάλλον αλλά και την ίδια τη ζωή των κατοίκων στη περιοχή, με την κατασκευή μεγάλων ενεργειακών έργων.

Τελευταίο πλήγμα, η προσπάθεια ιδιωτικής εταιρεία να εγκαταστήσει εργοστάσιο στην Παύλιανη στο τέλος της περασμένης χρονιάς, ξεκινώντας τη κατασκευή υδροηλεκτρικού έργου (0,83MW). Προσπάθεια η οποία διεκόπη προσωρινά (18/12/23), μετά την άμεση προσφυγή των κατοίκων στα δικαστήρια της Λαμίας.

Στις τελευταίες τους παρεμβάσεις, οι κάτοικοι, τονίζουν ότι έχουν επέλθει σημαντικές αλλαγές στις περιβαλλοντικές παραμέτρους του έργου -από την αρχική εκτίμησή τους προ 12ετίας- οι οποίες καθιστούν το έργο βλαπτικό για το φυσικό περιβάλλον και τους ίδιους. Ιδιαίτερη σημασία δίνουν στη μείωση της παροχής του ρέματος που διασχίζει την Παύλιανη και η οποία θα «δεσμευτεί» στο σύνολό της από το έργο. Σημαντική θα είναι και η καταστροφή της χλωρίδας της περιοχής (πλατάνια κ.λπ.), αλλά και της ορνιθοπανίδας. Θεωρούν ότι οι συγκεκριμένες επιπτώσεις θα έπρεπε να επανεκτιμηθούν κατά την τελευταία διαδικασία ανανέωσης της ΑΕΠΟ, οδηγώντας στην άρση της και τη ματαίωση του έργου.

Ενισχυτική της θέσης των κατοίκων είναι και η τοποθέτηση δεκάδων ευρωπαϊκών περιβαλλοντικών οργανώσεων, οι οποίες ζητούν την παύση της χρηματοδότησης μικρών υδροηλεκτρικών έργων λόγω του δυσανάλογα υψηλού περιβαλλοντικού τους κόστους σε σχέση με την προσφορά τους στα αποθέματα ηλεκτρικής ενέργειας.

«ΑΓΙΟΣ ΣΑΒΒΑΣ»

Ιωάννα Καρδάρια

Στο ταμείο ανεργίας οι εργαζόμενοι στην καθαριότητα

► Fast track διαδικασίες από τη διοίκηση για να μπει εργολαβική

Στον δρόμο θα βρεθούν 58 εργαζόμενοι στην καθαριότητα στον «Άγιο Σάββα», καθώς η διοίκηση του νοσοκομείου έσπευσε να ολοκληρώσει τη διαδικασία διαγωνισμού για να αναλάβει και τον συγκεκριμένο τομέα εργολαβική εταιρεία. Εδώ και σχεδόν τρία χρόνια οι εργαζόμενοι στην καθαριότητα του νοσοκομείου βιώνουν την αβεβαιότητα, αφού η σύμβασή τους έληξε στα μέσα του 2021, με αποτέλεσμα να ζουν στο καθεστώς των τρίμηνων παρατάσεων, με το ενδεχόμενο απόλυσης μονίμως ανοιχτό.

«Με τους ειδικούς νόμους λόγω Covid-19 ανέστειλαν τις απολύσεις μας από τρίμηνο σε τρίμηνο ώστε να εξασφαλιστεί η στοιχειώδης λειτουργία του νοσοκομείου στα δύσκολα αυτά χρόνια.

Και τώρα, αφού φροντίζουν να προχωρούν και να ολοκληρώνουν τους διαγωνισμούς για την είσοδο των εργολάβων, μας ανακοινώνουν την απόλυσή μας», επισημαίνουν οι εργαζόμενοι στην καθαριότητα του νοσοκομείου.

Εδώ και χρόνια οι εργαζόμενοι καλύπτουν πάγιες και διαρκείς ανάγκες λόγω της έλλειψης του μόνιμου προσωπικού, ενώ ανάμεσά τους βρίσκονται άνθρωποι που εργάζονται στο νοσοκομείο 15 και 20 χρόνια. «Οι «αφανείς ήρωες», που είμαστε κι εμείς απαραίτητοι για να μην υπάρχουν ενδονοσοκομειακές λοιμώξεις, να μην υπάρχει διασπορά. Που την περίοδο της πανδημίας, με αυταπάρηση αποτελέσαμε κρίκο της αλυσίδας για να σταθεί το νοσοκομείο όρθιο. Εμείς, που βάλαμε πλάτη και παρ' όλη τη διαρ-

κή απειλή της απόλυσης, δείξαμε πως είμαστε ενεργό γρανάζι στην ορθή λειτουργία του νοσοκομείου. Για την ανταμοιβή μας στα παραπάνω, η διοίκηση του νοσοκομείου «Ο Άγιος Σάββας» έτρεξε να ολοκληρώσει τη διαδικασία διαγωνισμού», σημειώνουν οι εργαζόμενοι.

Παράλληλα, εξαπολύουν πυρά κατά της ηγεσίας του υπουργείου Υγείας, επισημαίνοντας ότι το προηγούμενο διάστημα «διατυμπάνιζε πως «κανένας εργολάβος δεν θα μπει στα νοσοκομεία», «κανένας εργαζόμενος δεν θα απολυθεί», «οι εργολάβοι κοστίζουν πολλαπλάσια στο δημόσιο» και έδινε διαβεβαιώσεις ότι «έχει δοθεί η εντολή στις διοικήσεις να παγώσουν κάθε διαγωνιστική διαδικασία».

«Στον Άγιο Σάββα η διαδικασία προχώρησε, ολοκληρώθηκε και όπως μαθαίνουμε και σε πολλά άλλα νοσοκομεία! Και μια μέρα πριν την αλλαγή του υπουργού δόθηκε η δέσμευση ότι δεν θα απολυθεί κανείς, θα εξαντληθεί το χρονικό διάστημα μέχρι 31/3/24 της παράτασης συμβάσεων για όλους», σημειώνει σε ανακοίνωσή του ο Σύλλογος Εργαζομένων Νοσοκομείου «Άγιος Σάββας». Οι εργαζόμενοι ζητούν την άμεση ανάκληση της επικείμενης απόλυσής τους και την παράταση της σύμβασής τους μέχρι 31 Μαρτίου 2024, «με κατεύθυνση την περαιτέρω παραμονή στην εργασία μας». Μάλιστα καλούν την Τρίτη 23 Ιανουαρίου στις 12 το μεσημέρι στο προαύλιο του «Αγίου Σάββα» σε συγκέντρωση και συζήτηση για συντονισμό.

ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΓΙΑ ΑΝΑΤΡΟΠΗ

Πετυχημένη εκδήλωση για προπαγάνδα και ΜΜΕ

Γέμισε, το Σάββατο 13/1, η αίθουσα της Εταιρείας Ελλήνων Λογοτεχνών, με αφορμή την εκδήλωση της Πρωτοβουλίας για την Ανατροπή στα ΜΜΕ για την προπαγάνδα στα μέσα ενημέρωσης. Γεγονός που αναδεικνύει

τη μεγάλη ανάγκη του κόσμου για ενημέρωση κόντρα στο ασφυκτικό πλέγμα παραπληροφόρησης και προπαγάνδας.

Η Δανάη Μαραγκουδάκη αναφέρθηκε εισαγωγικά σε πλευρές της κυρίαρχης κατάστασης στα ΜΜΕ. Ο Άρης Χατζηστεφάνου έκανε τη σύνδεση μεταξύ του Predator και των πολεμικών σφαγών από το Ισραήλ. Η Μαρινίκη Αλεβιζοπούλου παρουσίασε συγκεκριμένα παραδείγματα διαστρέβλωσης της πραγματικότητας από τα κυρίαρχα ΜΜΕ στην Ελλάδα.

Ο Πάνος Χαρίτος αναφέρθηκε στην εμπειρία του από την Παλαιστίνη και το Ισραήλ. Ο Πέτρος Παπακωνσταντίνου ανέδειξε το μεγαλείο του παλαι-

στινιακού αγώνα, αναφέρθηκε συγκεκριμένα στα ψέματα της ισραηλινής προπαγάνδας.

Παρέμβαση εκ μέρους της Πρωτοβουλίας για την Ανατροπή έκανε η Ματίνα Παπαχριστούδη, η οποία συνέδεσε την εκδήλωση με το σιωπητήριο των συστημικών ΜΜΕ στη χώρα μας για τη σφαγή των Παλαιστινίων και τη μετατροπή τους σε αναμεταδότες του Μαξίμου και των πρεσβειών Ισραήλ και ΗΠΑ, με την αρωγή της ΕΣΗΕΑ.

Μετά τις εισηγήσεις ακολούθησαν ερωτήσεις, απαντήσεις και σύντομες παρεμβάσεις, μεταξύ άλλων από τη Φίλια Πολίτη, τον Γιώργο Παυλόπουλο και την Άννα Μήτρου.

ΤΕΧΝΙΚΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ

Γιώργος Κρεασίδης

Σχολεία παραγωγής φθηνών αναλώσιμων εργατών

► Ψηφίστηκε το νομοσχέδιο που επιχειρεί να υποθηκεύσει το μέλλον της εργατικής τάξης, ξανά θεατής ο κυβερνητικός συνδικαλισμός

Καθώς η βουλή ετοιμαζόταν την Πέμπτη να ψηφίσει το νομοσχέδιο για την τεχνική επαγγελματική εκπαίδευση, ο υπουργός Παιδείας Κυριάκος Πιερρακάκης δήλωνε την Τετάρτη (17/1) σε εκδήλωση ότι «η ζωή τριών φάσεων έχει τελειώσει», δηλαδή ο διαχωρισμός μάθησης, εργασίας και συνταξιοδότησης. Απέφυγε, βέβαια, να διευκρινίσει ότι αυτό δεν αποτελεί φυσική εξέλιξη αλλά πολιτική επιλογή, με στόχο την εργασία των νέων ήδη από τη μαθητική ηλικία, ενώ οι αναδιαρθρώσεις στο ασφαλιστικό σπρώχνουν την επέκταση του ορίου συνταξιοδότησης στα 70 έτη. «Τα παιδιά που γεννιούνται σήμερα είναι πιθανό να ζήσουν πάνω από 100 χρόνια, θα χρειαστούν λοιπόν περισσότερες

μόνιμες δεξιότητες για εργασιακούς ρόλους που δεν υπάρχουν ακόμη», πρόσθεσε ο υπουργός Παιδείας.

Το συγκεκριμένο νομοσχέδιο έρχεται να επιβάλει ακριβώς αυτό, καθώς, από τη μια, αντικαθιστά την εκπαίδευση με την κατάρτιση και, από την άλλη, αυτή την βλέπει να γίνεται στον χώρο εργασίας. Οι μεγαλοστομίες για «μάθηση στην εργασία» απλά προσπαθούν να κρύψουν ότι η κυβέρνηση της ΝΔ νομοθετεί την επιστροφή στην εποχή που το τσιράκι «μάθαινε» δίπλα στον μάστορα για να γίνει τεχνικός. Μέσα από τις πρακτικές και τη μαθητεία, το νομοσχέδιο ουσιαστικά έρχεται να εξασφαλίσει φθινό, αναλώσιμο, εργατικό δυναμικό, το οποίο ο εκπαιδευτικός μηχανισμός θα ανανεώνει σταθερά, απαλλάσσοντας σε

σημαντικό βαθμό τις επιχειρήσεις από την ανάγκη πρόσληψης μόνιμου προσωπικού με εργασιακά δικαιώματα.

Στο νέο σύστημα, το οποίο ευαγγελίζεται η κυβέρνηση, δημιουργούνται μονάδες-μαμούθ, τα Κέντρα Επαγγελματικής Εκπαίδευσης και Κατάρτισης (ΚΕΕΚ), όπου συστεγάζονται ΕΠΑΔ, ΙΕΚ και τα αντίστοιχα εργαστήρια, ενώ θα προστεθούν και οι μεταγυμνασιακές σχολές κατάρτισης, οι ΕΣΚ. Αυτές θα έχουν κεντρικό ρόλο, δεδομένου ότι θα είναι κατεξοχήν δομές κατάρτισης, που ουσιαστικά εκπληρώνουν τον βασικό σκοπό του νέου συστήματος. Μετέωρο μένει το ΕΠΑΔ, που στην πράξη υποβαθμίζεται, γι' αυτό και ξεκινά διαδικασία συγχωνεύσεων, καταρχήν με τα συστεγασμένα, ενώ όσα δεν εντάσσονται σε μορφή παραρτήματος.

Είναι χαρακτηριστικό ότι καθώς νομοθετείται η καθιέρωση οδηγών κατάρτισης σε τοπικό επίπεδο με βάση τις ανάγκες των επιχειρήσεων μιας περιφέρειας, αλλά και η επανεξέταση του χάρτη των ειδικοτήτων κάθε χρόνο, προκύπτουν τίτλοι σπουδών με τοπική εμβέλεια και ημερομηνία λήξης. Πολύ μακριά δηλαδή από το απολυτήριο λυκείου και το πτυχίο ειδικότητας του σημερινού ΕΠΑΔ, τα οποία υποβαθμίζει η εργασιακή ζούγκλα και οι αλληπάλληλες «μεταρρυθμίσεις» της αντεκπαιδευτικής πολιτικής.

Καθόλου τυχαία, αυτό το σύστημα έρχεται μαζί με την ουσιαστική ιδιωτικοποίηση της τεχνικής επαγγελματικής εκπαίδευσης. Η διοίκηση της σχολικής

μονάδας, ο σχεδιασμός σε τοπικό και περιφερειακό επίπεδο με τη συμμετοχή των εκπροσώπων της αγοράς και της εργοδοσίας, είναι το επόμενο βήμα. Ακολουθεί η θέσπιση θέσεων εργασίας (ψυχολόγων, κοινωνικών λειτουργών κ.α.), με προσόντα, διαδικασία πρόσληψης και μισθολόγιο που δεν θα αντιστοιχεί στους δημοσίους υπαλλήλους. Και τέλος αναιρείται ο ρόλος του συλλόγου διδασκόντων σ' αυτό το μοντέλο που καλούνται να διεκπεραιώνουν όσα αποφασίζει ο «οργανωτικός συντονιστής» και τα συμβούλια που τον πλαισιώνουν. Καμιά ιδιωτική επιχείρηση δεν είναι δημοκρατική εξέλλου.

Η κυβέρνηση αξιοποιεί τη συναίνεση του πολιτικού συστήματος και του κυβερνητικού συνδικαλισμού στην πολιτική, η οποία εξάλλου υλοποιεί κατευθύνσεις της ΕΕ και του ΟΟΣΑ, συνεχίζοντας στα βήματα όλων των προηγούμενων κυβερνήσεων. Σε ένα νομοσχέδιο που επιχειρεί να υποθηκεύσει το μέλλον της εργατικής τάξης προβλέπεται συμμετοχή της ΓΣΕΕ στα όργανα σχεδιασμού της κατάρτισης, δεδομένου ότι βασική της λειτουργία είναι τα προγράμματα εκπαίδευσης ενηλίκων. Η ΟΛΜΕ από την άλλη, με ευθύνη των παρατάξεων ΣΥΡΙΖΑ και ΚΚΕ, έχει μια υποτονική -τουλάχιστον- αντίδραση. Στο διάστημα μέχρι την πλήρη εφαρμογή του νόμου τη χρονιά 2025-26, η ανασυγκρότηση και απάντηση από το εκπαιδευτικό και τη νεολαία, μέσα από ένα μέτωπο παιδείας-εργασίας, γίνεται επιτακτική ανάγκη.

ΥΠΟΘΕΣΗ ΚΟΛΩΝΟΥ

'Όχι στην επαναθυματοποίηση της 12χρονης

► Να μην γίνει δεκτό το αίτημα για συμπληρωματική κατάθεση του κοριτσιού

Η δίκη της υπόθεσης παιδοβιασμού και μαστροπείας με θύμα το 12χρονο κορίτσι από τον Κολωνό ξεκίνησε, την Δευτέρα 8 Ιανουαρίου, όπως έχει ήδη γραφτεί στο προηγούμενο φύλο του Πριν. Η δίκη διεξάγεται κεκλεισμένων των θυρών, όπως ζητήθηκε από τη συνήγορο πολιτικής αγωγής για την προστασία του παιδιού. Το δικαστήριο δεν έχει συζητήσει ακόμη το αίτημα των συνηγόρων κατηγορουμένων, ανάμεσά τους του Ηλία Μίχου, για συμπληρωματική κατάθεση του παιδιού.

Η Επιτροπή Αλληλεγγύης στην 12χρονη προχώρησε σε ανακοίνωση σχετικά με το ζήτημα. Στη συνέχεια, αποσπάσματα από την ανακοίνωση: «Η 12χρονη έχει ήδη καταθέσει πολλές φορές, υποκείμενη σε μια διαδικασία έτσι κι αλλιώς επώδυνη για ανήλικο παιδί,

ενώ δεν έχουν τηρηθεί τα προβλεπόμενα πρωτόκολλα που οι ανακριτικές αρχές οφείλουν να τηρούν στις περιπτώσεις ανηλίκων που έχουν υποστεί κακοποίηση. 'Όχι μόνο δεν υπήρξε πρωταρχικό κριτήριο για τους κρατικούς φορείς που διαχειρίζονται την υπόθεση η αποφυγή του επανατραυματισμού του παιδιού, αλλά αντίθετα, σε συνδυασμό με άλλες πρακτικές που ακολουθήθηκαν, φαίνεται ότι αυτός οργανώθηκε συστηματικά, αποκαλύπτοντας πόσο απροστάτευτα είναι τα θύματα της κακοποίησης και της διακίνησης.

»Τυχόν αποδοχή εκ μέρους του δικαστηρίου του αιτήματος υπεράσπισης θα αποτελέσει σοβαρή παραβίαση των δικαιωμάτων του παιδιού και θα βρει απέναντί της όλη την κοινωνία. Δηλώνουμε παρούσες και παρόντες στην υπόθεση για να μην επιτραπεί

καμία συγκάλυψη των ενόχων, καμία χειραγώγηση της διαδικασίας και θα παλέψουμε με κάθε τρόπο για τη διασφάλιση της προστασίας του παιδιού. Καλούμε όλους τους φορείς της επιστημονικής και νομικής κοινότητας κι όλες τις συλλογικότητες και τα άτομα που ασχολούνται με το θέμα σε κινητοποίηση κι εγρήγορση για να ξεριζωθούν οι κακοποιητικές πρακτικές μέσα στις δικαστικές αίθουσες».

Η Επιτροπή Αλληλεγγύης θα συζητήσει και θα αποφασίσει τις δράσεις της, όπως παρουσία στις δικασίμους, διεκδίκηση των αιτημάτων που είχαν κατατεθεί πριν ένα χρόνο για ολόπλευρη στήριξη της οικογένειας προς τη νέα δημοτική αρχή Αθήνας, πανελλαδική μέρα δράσεων κ.α.

ΛΕΣΧΗ
ΑΝΑΙΡΕΣΕΙΣ

Κάλεσμα σε δημιουργούς και καλλιτέχνες

► Αντιπολεμικό αφιέρωμα τέχνης

ΣΕ ΜΙΑ ΠΕΡΙΟΔΟ που ο δημόσιος λόγος κυριαρχείται από τη γλώσσα και την επιχειρηματολογία των ισχυρών για την υπεράσπιση της αναγκαιότητας των πολεμικών συρράξεων, το project Αναιρέσεις παίρνει την πρωτοβουλία να δώσει χώρο σε μια άλλη οπτική και καλεί ανοιχτά δημιουργούς να συμμετέχουν με έργα τους στη δημιουργία ενός αντιπολεμικού αφιερώματος τέχνης.

Οι συμμετοχές μπορεί να έχουν τη μορφή κειμένου, ποίησης, ταινίας, αφίσας, comic, μουσικής, art zine, όποιες μορφές έργου τέχνης, ή ακόμη και διαδραστικού εργαστηρίου ή εικαστικής παρέμβασης και performance. Μπορούν να αποστέλλονται μέχρι και την Κυριακή 11/02 μέσω e-mail στο anaireseis@gmail.com μαζί με στοιχεία επικοινωνίας και μια σύντομη περιγραφή.

Αυτό το Σαββατοκύριακο η Λέσχη Αναιρέσεις (Φερών) πραγματοποιεί διήμερο εκδηλώσεων ενάντια στα ιδιωτικά πανεπιστήμια:

Σάββατο 20/1/2024 - 19:30: Εκδήλωση - «Ιδιωτικά Πανεπιστήμια; Όχι ευχαριστούμε!» - Πα το νέο ν/σ για τα μη κρατικά - ιδιωτικά Πανεπιστήμια και το παράδειγμα του εξωτερικού.

Κυριακή 21/1/2024 - 19:30: Προβολή της Ταινίας *Backpack Full of Cash*.

Παράλληλα, στη Λέσχη Αναιρέσεις θα λειτουργεί από τις 20/1 ως τις 4/2 έκθεση για το Φοιτητικό Κίνημα - «Η Παιδεία είναι Ζωντανή», με θεματικές:

- Το «αδύνατο να υπάρξει» '90-91 και η νέα εποχή του νεολογιστικού κινήματος.
- 2006-2007: Αυτοί γράφουν νόμους, εμείς γράφουμε ιστορία!
- Εκπαίδευση εμπόρευμα; Δεν θα πάρουμε! Φοιτητικό Κίνημα 2011-2012.
- 2019-2021 Η νεολογία δεν συναινεί, μάχεται για ανατροπή.

Δημήτρης Τζιαντζής

Άνθρωποι του πολιτισμού στο πλευρό της Παλαιστίνης

Με πρόσχημα την καταπολέμηση του αντισημιτισμού, ένα κύμα λογοκρισίας και νεομακαρθισμού απλώνεται στις ΗΠΑ και την Ευρώπη.

Τουλάχιστον 120 συγγραφείς, ποιητές και δημοσιογράφοι σκοτώθηκαν στη διάρκεια της ανελέητης επίθεσης που έχει εξαπολύσει η κυβέρνηση του Ισραήλ στη Γάζα. Πρόκειται για τον πιο βαρύ φόρο αίματος που έχουν πληρώσει οι άνθρωποι των γραμμάτων ενός λαού στην πρόσφατη ιστορία, γράφει ένας από τους πρωτεργάτες της κίνησης WAWOG (Writers Against the War on Gaza, Συγγραφείς Ενάντια στον Πόλεμο στη Γάζα) που δραστηριοποιείται το τελευταίο τρίμηνο στις ΗΠΑ. Πάνω από 10.000 συγγραφείς και εργαζόμενοι στον πολιτισμό έχουν υπογράψει το κείμενο συμπαράστασης της WAWOG στη δοκιμαζόμενη Παλαιστίνη. Επίσης έχουν οργανωθεί αρκετές συγκεντρώσεις διαμαρτυρίας, όπως μια «αγρυπνία» με την απαγγελία ποιημάτων δολοφονημένων Παλαιστίνιων ποιητών που πραγματοποιήθηκε στις 18/1 στο Λος Άντζελες ενώ μία άλλη προγραμματίζεται για τη Νέα Υόρκη στις 24/1. (Στη φωτογραφία η αφίσα της εκδήλωσης) Περίπου 800 Ευρωπαίοι και Βορειοαμερικανοί συγγραφείς και καλλιτέχνες υπέγραψαν μια ανοιχτή επιστολή που δημοσιεύτηκε στην έγκριτη επιθεώρηση *London Review of Books* όπου προειδοποιούν για «σοβαρά εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας» και ζητούν την άμεση κατάπαυση του πυρός. Ανάμεσά τους και πολύ γνωστά ονόματα, όπως η Νάομι Κλάιν, η Σάλι Ρούνι και ο βραβευμένος με Πούλιτζερ Βιέτ Θαν Νγκουγιέν.

Στην Αγγλία έχουν πραγματοποιη-

θεί εκδηλώσεις συμπαράστασης στον αγώνα των Παλαιστίνιων, στις οποίες μάλιστα έχουν δώσει το παρών μεγάλα ονόματα του κινηματογράφου και του θεάτρου. Για παράδειγμα, ο Σκοτσέζος ηθοποιός Μπράιαν Κοξ, σε βίντεο που προβλήθηκε στο Παλαιστινιακό Φεστιβάλ Λογοτεχνίας στο Λονδίνο, διάβασε το συγκλονιστικό ποίημα «Αν πρέπει να πεθάνω» του Ρεφαάτ Αλαρίρ, ποιητή και καθηγητή στο Ισλαμικό Πανεπιστήμιο της Γάζας, ο οποίος δολοφονήθηκε από στοχευμένο χτύπημα της ισραηλινής πολεμικής μηχανής. Ο Μπράιαν Κοξ δεν είναι μόνο ο πρωταγωνιστής της πολυβραβευμένης τηλεοπτικής σειράς *Succession* αλλά κι ένας κορυφαίος ηθοποιός του βρετανικού θεάτρου. Στην ίδια εκδήλωση, η βραβευμένη με Όσκαρ Τζούλι Κρίστι, θρύλος του βρετανικού σινεμά, διάβασε ένα απόσπασμα από ένα αραβικό μυθιστόρημα που αναφέρεται στις δοκιμασίες του παλαιστινιακού λαού.

Ίσως η πιο δημοφιλής ποπ τραγουδίστρια στη Βρετανία σήμερα, η αλβανικής καταγωγής Ντούα Λίπα, δέχτηκε πάμπολλες επικρίσεις από φιλοϊσραηλινούς κύκλους, επειδή έγραψε ένα σχόλιο που καυτηρίασε τη στάση των ηγετών της παγκόσμιας κοινότητας στο Παλαιστινιακό. Η Ντούα Λίπα δεν είναι απλώς ένα ποπ είδωλο, αλλά χαρακτηρίζεται mega-

influencer και είναι μια από τις υποψήφιες στα φετινά βραβεία Grammy για το τραγούδι της «Dance The Night» από την ταινία *Barbie*.

Πάνω από 1.000 Ευρωπαίοι συγγραφείς και άνθρωποι των γραμμάτων έχουν υπογράψει τη διακήρυξη «Strike Germany» που ζητά το πολιτιστικό μποϊκοτάζ της Γερμανίας, καθώς η χώρα στηρίζει την ισραηλινή επίθεση στη Γάζα.

Ανάμεσα στους υπογράφοντες, η βραβευμένη με Νόμπελ Γαλλίδα πεζογράφος Ανί Ερνό. Οι υπογράφωντες βλέπουν «την ελευθερία της έκφρασης στη Γερμανία να απειλείται και ειδικότερα η έκφραση αλληλεγγύης προς την Παλαιστίνη». Ας σημειωθεί ότι πολλές πολιτιστικές εκδηλώσεις και τελετές απονομής βραβείων στη Γερμανία έχουν ακυρωθεί επειδή οι συμμετέχοντες εξέφρασαν απόψεις που θεωρήθηκαν «αντι-ισραηλινές».

Με πρόσχημα την καταπολέμηση του αντισημιτισμού, ένα κύμα λογοκρισίας και νεομακαρθισμού απλώνεται στην Αμερική και την Ευρώπη. Οι αντιστάσεις δεν έχουν χαθεί, αντίθετα πολλαπλασιάζονται, όμως παραμένουν αδύναμες σε σύγκριση με την έκταση της συντελούμενης γενοκτονίας, σε σύγκριση με την απειλή ενός γενικευμένου ολοκληρωτισμού και της επέκτασης του πολέμου.

Οι αντιστάσεις δεν έχουν χαθεί, αντίθετα πολλαπλασιάζονται

Συγκίνησε η έκθεση «26 πορτραίτα για τον Βασίλη» στον Βόλο

Σε κλίμα έντονης συγκίνησης ξεκίνησαν οι εκδηλώσεις για τον Βασίλη Μάγγο, οι οποίες θα κορυφωθούν με συγκέντρωση στα δικαστήρια Βόλου, όπου την Τετάρτη 24 Ιανουαρίου ξεκινάει η δίκη κάποιων εκ των βασανιστών του. Με επιτυχία ολοκληρώθηκε την περασμένη Τρίτη η παρουσίαση της έκθεσης «26 πορτραίτα για τον Βασίλη» που διοργανώθηκε από τον Συντονισμό Συλλογικοτήτων Βόλου Ενάντια στην Καύση Σκουπιδιών και τη Λέσχη Εργαζομένων

και Νεολογίας Βόλου. Στα εγκαίνια της έκθεσης το «παρών» έδωσαν οι γονείς του Βασίλη, καθώς και η Μάγδα Φύσσα. Ο Γιάννης Μάγγος διάβασε κείμενο του γιού του που περιέγραφε την κακοποίησή του από τους αστυνομικούς και η Μάγδα Φύσσα τόνισε τη σημασία στήριξης του αγώνα για δικαιοσύνη, ώστε να τιμωρηθούν οι ένοχοι. Η Ντάτη Μάγγου, μητέρα του Βασίλη, υπογράμμισε συγκινημένη τη σημασία της τέχνης που ευαισθητοποιεί, που διατηρεί ζωντανή τη μνήμη.

Μέση Ανατολή

Γιώργος Παυλόπουλος

Τύμπανα πολέμου, από τη Μεσόγειο ως την Ασία

Η «φωτιά» έχει ξεφύγει πλέον από τη μαρτυρική Λωρίδα της Γάζας.

Στις συγκρούσεις εμπλέκονται, εκτός του Ισραήλ, ΗΠΑ και ΕΕ, Ρωσία και Τουρκία, Ιράν και Πακιστάν, Ιράκ, Συρία και Ιορδανία, Λίβανος και Υεμένη.

Φερεϊακές υπερδυνάμεις μέχρι και τις μικρότερες χώρες, οι οποίες φοβούνται εύλογα ότι θα συνθλιθούν εάν μείνουν άπραγες και δεν διαλέξουν στρατόπεδο.

Εδώ και κάποιες εβδομάδες, είναι φανερό ότι η μαρτυρική Λωρίδα της Γάζας έχει πάψει να αποτελεί τη μοναδική εστία. Κι αυτό, παρά το γεγονός ότι οι Ισραηλινοί, έχοντας αποτύχει να πετύχουν τους στόχους τους 100 και πλέον μέρες μετά την εισβολή, συνεχίζουν να χτυπούν ανελέητα και να την ισοπεδώνουν. Με αποτέλε-

φουντώνουν εκ νέου όμως και στη Συρία, την οποία βομβαρδίζουν κατά βούληση ΗΠΑ, Ισραήλ, Ρωσία και Τουρκία — ενώ οι πληροφορίες κάνουν λόγο και για πλήγματα από την πλευρά της Ιορδανίας, μιας αραβικής χώρας η πλειοψηφία του πληθυσμού της οποίας είναι Παλαιστίνιοι.

Όσον αφορά στην Ερυθρά Θάλασσα, τα δεδομένα μιλούν από μόνα τους. Οι αεροπορικές και πυραυλικές επιδρομές Αμερικανών και Βρετανών κατά της Υεμένης είναι πλέον καθημερι-

περιοχή, μετά την άρση των αντιρρήσεων της Ισπανίας και κάποιων άλλων χωρών. Πρόκειται, ουσιαστικά, για άμεση εμπλοκή στον πόλεμο, τυπικά όμως όχι υπό την ηγεσία των ΗΠΑ, μιας και οι Ευρωπαίοι επιδιώκουν να παίξουν τον δικό τους αυτόνομο ρόλο.

Από την πλευρά του, το Ιράν υιοθετεί επίσης ολοένα πιο επιθετική στάση. Για του λόγου το αληθές, πέρα από την παρέμβασή του μέσω της Χεζμπολάχ και των Χούθι, μέσα σε δύο μέρες εξαπέλυσε επιθέσεις στο έδαφος δύο γειτονικών χωρών, του Ιράκ και του Πακιστάν, προβάλλοντας ως επιχειρήματα μια κλασική δικαιολογία των Δυτικών: Ότι επρόκειτο για χτυπήματα ακριβείας, με στόχο στη μία περίπτωση τρομοκράτες και στην άλλη ένα κέντρο κατασκοπίας των Ισραηλινών στο ιρακινό Κουρδιστάν (όπου παράλληλα έχουν φουντώσει και οι συγκρούσεις του τουρκικού στρατού με τους Κούρδους αντάρτες του PKK). Οι ενέργειες του καθεστώτος της Τεχεράνης είχαν, όμως, συνέπειες: Δίγες ώρες αργότερα, το Πακιστάν (το οποίο διαθέτει και πυρηνικά όπλα, όπως και το Ισραήλ) έπληξε με τη σειρά του «στόχους τρομοκρατών» στο έδαφος του Ιράν, με αποτέλεσμα οι δύο χώρες να βρίσκονται πλέον με το δάχτυλο στη σκανδάλη.

Η Σαουδική Αραβία, τέλος, η οποία για την ώρα επιδεικνύει αυτοσυγκράτηση και αποφεύγει την άμεση εμπλοκή, λόγω και της επαναπροσέγγισής της με το Ιράν (που έγινε με κινεζική διαμεσολάβηση), είναι σίγουρο ότι κάποια στιγμή θα μπει εκ νέου στην «εξίσωση». Εξάλλου, τα συμπεράσματα της είναι τεράστια, ενώ το παρελθόν της ιδιαιτέρως βεβαρυμμένο, ειδικά στην Υεμένη.

Σε αυτό το φόντο, η ανάγκη να μπει φρένο στα πολεμικά σχέδια είναι όχι απλώς επιτακτική, αλλά αποκτά χαρακτηριστικά ζωής και θανάτου για τους λαούς.

Η ευρύτερη περιοχή της Μέσης Ανατολής είναι μια απέραντη πυριτιδαποθήκη, στην οποία μάλιστα το φυτίλι έχει ήδη ανάψει, με το συντριπτικά μεγαλύτερο μέρος της ευθύνης να ανήκει, σε αυτή τη φάση, στο κράτος-δολοφόνο του Ισραήλ και όσους το στηρίζουν, με πρώτες και καλύτερες τις Ηνωμένες Πολιτείες. Οι εξελίξεις του τελευταίου διαστήματος δεν αφήνουν, άλλωστε, περιθώριο αμφιβολίας για την τεράστια και άμεση απειλή να ξεσπάσει ένας γενικευμένος πόλεμος, που είναι πιθανό να επεκταθεί από τη Μεσόγειο μέχρι την κεντρική Ασία. Αποδεικνύεται δε ότι όλοι πλέον ετοιμάζονται για μια γενικευμένη σύρραξη — από τις παγκόσμιες και περι-

σμα, μέχρι στιγμής, να έχουν χάσει τη ζωή τους τουλάχιστον 25.000 Παλαιστίνιοι και το σύνολο των 2,5 περίπου εκατομμυρίων κατοίκων της να ζει σε καταυλισμούς, σε άθλιες και απάνθρωπες συνθήκες — ενώ οι δυνάμεις κατοχής έχουν επιβάλει ασφυκτικές συνθήκες και στη Δυτική Όχθη.

Την ίδια στιγμή, ολοένα περισσότεροι αναρωτιούνται όχι για το εάν, αλλά για το πότε θα δοθεί το σύνθημα ώστε να ξεσπάσει και επισημως ο πόλεμος στον Λίβανο, ανάμεσα σε Ισραήλ και Χεζμπολάχ. Μάλιστα, ο επικεφαλής των ενόπλων δυνάμεων του πρώτου δήλωσε την Τετάρτη ότι «η πιθανότητα να συμβεί κάτι τέτοιο τους επόμενους μήνες είναι πολύ πιο μεγάλη σε σύγκριση με το παρελθόν». Οι φλόγες

Η ανάγκη να μπει φρένο στα πολεμικά σχέδια είναι επιτακτική και αποκτά χαρακτηριστικά ζωής και θανάτου

νές και ολοένα πιο ισχυρές, με πρόσχημα την ασφαλή ναυσιπλοΐα και την καταπολέμηση της τρομοκρατίας. Ενώ δεν είναι τυχαίο ότι η Ουάσιγκτον αποφάσισε αυτή την εβδομάδα να εντάξει εκ νέου τους Χούθι στη λίστα με τις τρομοκρατικές οργανώσεις. Όσο για την ΕΕ, επιταχύνει τις διαδικασίες για την αποστολή της δικής της στρατιωτικής δύναμης στην

ΗΠΑ

Λαίλαπα απολύσεων φέρνει η AI

Αντιμέτωποι με μαζικές απολύσεις βρίσκονται, για ακόμα μία φορά, χιλιάδες εργαζόμενοι τεχνολογικών εταιρειών στις ΗΠΑ. Την ίδια στιγμή, ο κλάδος εμφανίζεται έτοιμος να διπλασιάσει τις επενδύσεις του στις εφαρμογές της τεχνητής νοημοσύνης. Οι δύο αντίρροπες αυτές τάσεις φαίνεται πως συνδέονται καθώς σημαντικό μέρος των απολύσεων οφείλεται στην αναπροσαρμογή του ετήσιου προϋπολογισμού προς όφελος της AI και εις βάρος των υφιστάμενων θέσεων εργασίας.

Συγκεκριμένα, όπως αποδεικνύει σχετική έρευνα, τις δύο πρώτες εβδομάδες του 2024 απολύθηκαν πάνω από 5.500 εργαζόμενοι στον τομέα. Ενδεικτικό είναι το παράδειγμα της Google: Εκατοντάδες άτομα που εργάζονται στο λογισμικό Google Assistant και στην ομάδα Συσκευών και Υπηρεσιών «πετάχτηκαν» στα αζήτητα, όταν ελάχιστους μήνες πριν η ίδια εταιρεία ανακοίνωσε πως θα «ρίξει» 2 δισ. δολάρια στη νεοφυή εταιρεία Anthropic, βασικό αντίπαλο της OpenAI — πάροχο του ChatGPT. Ίδια τακτική φαίνεται πως χρησιμοποιεί και η Amazon, η οποία από τη μία έχει δεσμευτεί πως θα επενδύσει 4 δισ. στην Anthropic από την άλλη, όμως, στις 10 Γενάρη προχώρησε επίσης σε απολύσεις.

Φυσικά, τα παραπάνω δεν δύνανται να ερμηνευτούν γραμμικά. Η διευρυμένη χρήση εργαλείων AI από μεγάλες τεχνολογικές εταιρείες θα οδηγήσουν τόσο σε απολύσεις «παιλιότερης κοπής» εργαζομένων όσο και σε προσλήψεις νέων. Παρ' όλα αυτά, τα δύο στοιχεία που χρήζουν συνεχούς παρακολούθησης από το παγκόσμιο εργατικό κίνημα είναι αρχικά το ισοζύγιο μεταξύ απολύσεων-προσλήψεων, καθώς και το κατά πόσο θα αυξηθεί η άμεση υπεραξία των νέων εργαζομένων που θα δουλεύουν πάνω στις εφαρμογές της AI.

Η αναδιάρθρωση του εργασιακού χάρτη στις τεχνολογικές εταιρείες (σε πρώτη φάση στις αμερικανικές) έρχεται να «κολλήσει» πάνω στην πρόσφατη έκθεση του ΔΝΤ για την τεχνητή νοημοσύνη. Σύμφωνα με αυτή, το 40% των συνολικών θέσεων εργασίας αναμένεται να επηρεαστεί, με τις μισές αρνητικά...

ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟ

► Ε-ε-έρχεται;

Η άνετη και με διαφορά-ρεκόρ επικράτηση του Ντόναλντ Τραμπ στην Αϊόβα, στην έναρξη των προκριματικών για το χρίσμα του προεδρικού υποψηφίου των Ρεπουμπλικάνων, επιβεβαιώνει τα προγνωστικά που θέλουν τον τέως πρόεδρο να κάνει περίπατο απέναντι στους εσωκομματικούς αντιπάλους του. Έτσι, παρά το γεγονός ότι είναι ακόμη πολύ νωρίς και όλα πρακτικά θα ξεκαθαριστούν στη «Σούπερ Τρίτη», στις αρχές Μαρτίου, όλα δείχνουν πως οι πάντες στρέφουν από τώρα το βλέμμα τους στη μεγάλη μάχη της 5ης Νοεμβρίου. Η αλήθεια, μάλιστα, είναι πως ο Τραμπ μοιάζει να εδραιώνει το προβάδισμά του έναντι του Τζο Μπάιντεν, ειδικά στις αποκαλούμενες πολιτείες-κλειδιά, που συνήθως κρίνουν τον συσχετισμό στο σώμα των εκλεκτόρων. Έτσι, όπως φάνηκε και στο Νταβός, τα στελέχη κορυφαίων αμερικανικών ομίλων έχουν αρχίσει να συμβιβάζονται με την ιδέα μιας δεύτερης θητείας Τραμπ στον Λευκό Οίκο.

Οι περισσότεροι ηγέτες των ισχυρών του πλανήτη σνόμπαραν φέτος το Οικονομικό Φόρουμ του Νταβός. Κυρίως διότι, όπως όλα δείχνουν, δεν είχαν καμία διάθεση να συζητήσουν γι' αυτό που περιέγραφε ο τίτλος του: «Ανοικοδομώντας την Εμπιστοσύνη». Και πώς να έχουν, άλλωστε, στην εποχή της έντασης του ανταγωνισμού ανάμεσα στα διάφορα καπιταλιστικά στρατόπεδα.

► Ταϊβάν, ΗΠΑ και Κίνα

Τα αποτελέσματα των εκλογών στην Ταϊβάν δεν προσθέτουν κάποια νότα αισιοδοξίας στην κατάσταση στον Ειρηνικό. Η εκλογή στην προεδρία ενός πολιτικού που έχει επανειλημμένως ταχθεί υπέρ της ανακήρυξης ανεξαρτησίας από την Κίνα αυξάνει την ένταση, καθώς το Πεκίνο έχει διαμηνύσει πως κάτι τέτοιο θα αποτελέσει casus belli (αιτία πολέμου) ενώ Ουάσινγκτον και Μπάιντεν έχουν δεσμευτεί πως σε μια τέτοια περίπτωση

θα συνδράμουν την Ταϊβάν. Υπενθυμίζεται πως η τελευταία δεν αναγνωρίζεται επισήμως από τις ΗΠΑ, ενώ διατηρεί διπλωματικές σχέσεις μόλις με 11 χώρες και το Βατικανό — μία λιγότερη από αυτή την εβδομάδα, καθώς το μικροσκοπικό κράτος του Ναούρου έσπευσε να ταχθεί στο πλευρό της Κίνας. Η επόμενη πράξη, πάντως, είναι πιθανό πως θα παιχτεί στο εσωτερικό της Ταϊβάν, καθώς η αντιπολίτευση της Κουμιντάνγκ, που τάσσεται υπέρ της «συνεννόησης» με το Πεκίνο, ενισχύθηκε.

► Τι Μακρόν, τι Λεπέν

Στη Γαλλία, η νέα κυβέρνηση που διόρισε ο «φιλελεύθερος» Εμανουέλ Μακρόν έχει βάλει σκοπό να αποδείξει πως είναι επαρκώς ακροδεξιά, ώστε κανείς να μην χρειάζεται στις επόμενες ευρωεκλογές να ψηφίσει τη Μαρίν Λεπέν. «Προκειμένου να αποτρέψουμε την επιστροφή των άκρων και ειδικότερα της ακροδεξιάς, είναι ανάγκη να στοχεύσουμε εκείνα τα πράγματα που κάνουν τους ανθρώπους να ψηφίζουν υπέρ

τους», είπε σε συνέντευξη Τύπου, ενώ πρόσθεσε ότι «η Γαλλία θα παραμείνει Γαλλία». Με απλά λόγια: Να υιοθετήσουμε όσες περισσότερες θέσεις της Λεπέν μπορούμε, στο διάστημα που μας απομένει — ακόμη και την επαναφορά της σχολικής ποδιάς που θα δοκιμαστεί «πilotικά». Το δυστύχημα για τον Μακρόν — και όσους τον στήριξαν — είναι ότι από τη στιγμή που τα πράγματα φτάνουν σε αυτό το σημείο, οι ψηφοφόροι επιλέγουν συνήθως το γνήσιο και όχι το κακέκτυπο.

Κόσμος γνάποδα

του Γιώργου Μιχαηλίδη

Γερμανία: Ακροδεξιά επέλαση, πάνω σε «παλέτες» μεταναστών

Με το γερμανικό ΑΕΠ να συρρικνώνεται για δεύτερη συνεχόμενη χρονιά, πρώτη φορά την τελευταία εικοσαετία, οι πονοκέφαλοι για την κυβέρνηση συνασπισμού του Όλαφ Σολτς πολλαπλασιάζονται. Πλάι στις μεγάλες αγροτικές κινητοποιήσεις που συγκλονίζουν τη χώρα, οι επιδόσεις της ακροδεξιάς Εναλλακτικής για τη Γερμανία (Afd) προκαλούν έντονη ανησυχία. Για την ακρίβεια, η Afd φιγουράρει σταθερά στη δεύτερη θέση όλων των δημοσκοπήσεων του τελευταίου έτους, με ποσοστά άνω του 20%, αφήνοντας 5 έως 10 μονάδες πίσω τους Σοσιαλδημοκράτες του Σολτς.

Αυτή η υπεροχή της Afd, που αναμένεται να αποτυπωθεί και στις επερχόμενες ευρωεκλογές, της έχει δώσει αυξημένη νομιμοποίηση ώστε να διατυπώνει ιδιαίτερα προκλητικές απόψεις, όπως η εκπόνηση σχεδίου μεταφοράς έως δύο εκατομμυρίων μεταναστών και προσφύγων (αλλά και Γερμανών πολιτών που

συμμετέχουν σε επιθετικές εγκληματικές ομάδες) σε κάποια αφρικανική χώρα. Αν και επισήμως το κόμμα αρνήθηκε ότι αυτό αποτελεί μέρος του κυβερνητικού του προγράμματος, η «διαρροή» της πρότασης από στελέχη και έντυπα που πρόσκυνται στην Afd μόνο τυχαία δεν πρέπει να θεωρείται. Μάλιστα, στελέχη του κόμματος φέρεται να συμμετείχαν σε συνάντηση νεοναζιστών στο Πότσδαμ όπου συζητήθηκαν λεπτομερώς οι παραπάνω προτάσεις.

Μπορεί η αντίδραση στη συγκεκριμένη είδηση να ήταν ηχηρή, αφού άνοιξε η συζήτηση για πιθανή απαγόρευση της Afd, όμως η αλήθεια είναι πως η «ιδέα» των Γερμανών ακροδεξιών μόνο πρωτότυπη δεν είναι. Το Ηνωμένο Βασίλειο είχε φτάσει πέρυσι κοντά στην πραγματοποίηση της πρώτης πτήσης απέλασης μεταναστών στη Ρουάντα, με την οποία είχαν συνάψει διακρατική συμφωνία — κάτι που αναμένεται να συμβεί φέ-

τος. Αντίστοιχη πολιτική ακολουθούν εδώ και χρόνια η Αυστραλία και το Ισραήλ. Το τελευταίο προωθεί στην Ουγκάντα και τη Ρουάντα το ένα τρίτο των Αφρικανών μεταναστών που αναζητούν καταφύγιο στα εδάφη του. Όσο για την Ιταλία, έχει συνάψει παρόμοια συμφωνία με την Αλβανία.

Αλλά και στην ίδια τη Γερμανία, πίσω απ' τις φωνές Σοσιαλδημοκρατών και Πρασίνων για κίνδυνο αναβίωσης του αυταρχικού παρελθόντος της χώρας, οι πολιτικές που προκρίνονται από το «δημοκρατικό τόξο» περιλαμβάνουν σκληρή και καθυστάτος απονομή ασύλου. Τι κι αν ήταν οι επιλογές της γερμανικής ηγεσίας που έφεραν στη χώρα πάνω από ένα εκατομμύριο πρόσφυγες από την Ουκρανία μέσα σε ένα χρόνο, τι κι αν ένας στους τρεις Ευρωπαίους το 2060 θα είναι άνω των 65 ετών; Τα αδιέξοδα των αστικών κυβερνήσεων είναι αξιοσημείωτα και θρέφουν την ακροδεξιά.